Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Trold.; af Trold.
Titel | Title:	Backfische : Sommerfortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1904
Fysiske størrelse | Physical extent:	161 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

5F - 218.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022044932

BACKFISCHE

AF

TROLD

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

KØBENHAVN KRISTIANIA

BACKFISCHE

1905-h. 1846-

BACKFISCHE

SOMMERFORTÆLLING

AF

TROLD

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1904 KRISTIANIA

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

TIL

IDA GRO

Det var det Vejr, hvor man blev doven — *saa* dejligt var det.

Inde i den store, høje Gymnastiksal sagde det: *dum*, *dum*, *dum*, og igen: *dum, dum, dum*, og Støvet pulsede, og Pigerne sprang. Gymnastiklæreren, en lille mager Mand med grønlig Paryk, stod og svang Rebet med Sandposen i Rundkres om sig selv. Pigerne stod ogsaa i Rundkres, saa Sandposen, naar den kom susende, kunde ramme dem over Anklerne, hvis de ikke sprang — men de sprang allesammen: *dum, dum*, *dum*, taktfast som et dikkende Ur, den ene efter den anden, saalænge Sandposen blev svunget.

Forbi Pigernes Næse dunstede, midt i Støvfoget, stærk Lugt af gammel Tobak. Man behøvede ikke at være Hund for at opsnuse Gymnastiklærerens Spor. Nu, han havde Time med Pigerne, maatte han nøjes med Skraaen — da gik det ikke an at ryge, men ellers, blev der sagt, baade sov og spiste han med Pibe i Munden. Ebba Hvid fortalte, at han hver Lørdag Aften købte et Fjerdingspund Tobak, kom ko-

gende Vand paa og drak det istedetfor The. Men Ebba Hvid holdt af at overdrive.

Efter Sandposen var det *Hurtiggang*, som alle elskede. Hurtiggang paa Taaspidserne, til Tælling. Det suste i det store Rum, naar de saadan marsjerede, saa hviskende let, saa gesvindt. De holdt Mellemrum og dannede Ring og smilede indbyrdes. Kun Eline Fog sad paa en Tovrulle i en Krog, hun taalte ikke Hurtiggang for Hjertet, men hendes Øjne gik ligesaa rapt og lystigt som de andres Ben.

Saa var det *Længdespring*, og Tora Selckau gned sig i Hænderne og var lige ved at fløjte. Længdespring var hendes det bedste. Hun kaldte det: *guddommeligt.* Ingen i hele Skolen kunde springe i Længde fra Springbræt som hun. Hun sprang, som var det blot Rendestene det gjaldt. Undertiden, naar Gymnastiklæreren var i fint Humør, stod Kammeraterne og klappede i Hænderne ad hende — og saa sprang hun som en Cirkuspige.

Tora var slem til at drømme det gyseligste Tøjeri, og hun havde da drømt, saa livagtigt, at hun næsten syntes, det *var* sandt: at hun engang havde sprunget først over en Hest, saa over et Hus, saa over Kirketaget og tilsidst over en hel Skov med en Sø i Midten.

Derfor var disse Spring det rene ingenting.

De andre var allesammen i mørkeblaa Dragt med Pludderbukser og hvid Snorebesætning og Guldknapper. Ifjor var der kommen en ny Kræmmer til Byen, han averterede med »færdige og fixe« Dragter til en billig Penge, og ved Juletid havde Institutets Bestyrerinde ønsket — og hvad hun *ønskede,* var Skolens Lov —, at Eleverne anskaffede saadanne ens Dragter. Kun Tora Selckau var i brun Dragt omsyet af en af Moderens Kjoler. Det havde naget hende, men var glemt igen. Tilmed sagde baade Inger Arnstorf og Betty Palmer, at hendes Haar »stod« kønnest til det brune. Toras Haar var af den Farve som de gule Roser, der helt henad Jul blomstrer opad Murene.

Højdespring med samlede Ben! Det var for Tora, som mærkede hun pludselig en Edderkop krybe paa sin Ryg. Hvoraf det nu kom, hun kunde ikke springe med samlede Ben og havde aldrig kunnet det. Selv foran det allerlaveste Spring stod hun og kviede sig, som var det et Bjærg, hun skulde sætte over.

Hr. Grüner paastod, at kunde hun springe i Længde fra Bræt, kunde hun ogsaa springe i Højde med samlede Ben. Han kaldte det: *Trods* og *Luner.* En Dag haanede han hende med at lade hende springe i en Højde som over et Dørtrin, men en anden Dag blev han ilter og forlangte, hun skulde springe som de andre. Saa slog hun mod Snoren og maatte springe om, slog imod

og maatte springe om — i det uendelige. Saadan gik det idag. Solen skar hende i Øjnene, hun var dvask og træt — tilsidst faldt hun med blødende Næse. Saa blev hun fri.

Hun havde ofte bedt Faderen om at maatte slippe for de Spring med samlede Ben, men altid sagde han: »Gerne, lille Ven, hvis du vil forklare mig, hvorfor du ikke kan gøre den Øvelse, naar du har saa let for alle de andre!« *Forklare* det kunde hun ikke: »For jeg *kan* nu ikke«, blev ikke taget for god. Faderen sagde saa blot: »Kære Barn, prøv, gør det saa godt du kan, ingen forlanger det umulige af dig!«

Men naar det nu netop *var* det umulige!

Medens de andre gjorde de mere stilfærdige Barreøvelser, sad Tora med sin blødende Næse over et Vandfad nede i »Rummet«, det lille Omklædningsværelse ved Siden af Gymnastiksalen. Solen sved i Øjnene som revet Løg, sløv og søvnig var hun og trist tilmode ved Tanken om Spilletimen — men inderst inde pippede og pyllede en lille fornøjet Tanke: Naar Klokken var to, var det *Badetid.*

Endelig kom hele Rusen farende, alle som én overdaadigt elskværdige. Tora ligefrem skuttede sig af Fryd over at mærke, hvor godt hun var lidt. Gyselig behagesyg var hun jo — det var en af hendes syttenhundrede Fejl. Hun taalte ikke at have

en Uven og føjede sig derfor efter hvemsomhelst baade i ondt og godt.

De drev af ned mod Fjorden. Idag fulgtes, mod Sædvane, Tora med Agathe. Det kom sig af første Frikvarter, da de sad paa Trappen i Skolegaarden og spiste deres Mad — Agathe havde baade Laks og Tunge og fin Ost og Tora kun Rivost og Frikadelle og et Æble — saa var Agathe begyndt at tale om *Skatteligningen*, som hun havde læst om i Avisen, og nu vidste hun præcis, hvad hver eneste Mand i Byen fortjente i hele Aaret. Tora læste ogsaa Avisen men kun om Tyve og Røvere og Ildebrande og Ulykker og Teater, hun anede ikke, hvad Skatteligning var. Agathe rynkede paa Næsen ad de Kammerater, hvis Forældre kun havde 2000 eller 2500 Kroner om Aaret i Indtægt. Noget inde i Tora hviskede, at det var Ting, som hverken kom hende eller Agathe ved, men hun hørte dog efter — og nu fulgtes de til Bad. Agathe sagde: »Jeg tror, din Far er *gerrig*, for 5000 Kroner er mange Penge, og naar man saa ovenikøbet har saadan en flot Embedsbolig og Have — nej, det er saamænd af Gerrighed, at I lever saa sparsommeligt. Min Far har kun 4000 Kroner om Aaret, og vi er da ogsaa to Børn, men vi holder Middagsselskaber, og jeg har da Bal hvert Aar. Gud, hvor I kunde have det med 5000! Rejse til Vesterhavet om Sommeren, eller til Skagen, og selv have

Baad og Køretøj, og du kunde faa Fløjlskjoler med Fiskeben som Tulle Wissing og rigtig Korset — men hendes Far har jo ogsaa 12000 om Aaret. Og saa skulde I rigtignok ikke nøjes med Smørrebrød, naar du har Selskab, det siger ogsaa baade Edith og Valgerda, men *varm Ret* og *Overflødighedshorn* og *Tryllekunstner* . . . saadan skulde I have det!«

Tora gav hende stiltiende Ret. Hun havde aldrig tænkt over det før. Vist var det en Skam med al den Sparen — som om man var saa sølle fattig. Skønt . . . de *rigtig* Fattige, *de* fik nu da, naar de kom, baade i Pose og i Sæk.

Det sagde hun for at forsvare Forældrene, men Agathe sagde: »Det er noget *Pjank* at give til fremmede og selv mangle.«

»Vi *mangler* da heller ikke saadan . . .«

»Aah, man kan godt *mangle*, uden netop at *sulte*.«

Ja, det maatte Tora indrømme. »Og din Far har en fin Stilling. Han kan slet ikke være det bekendt. En Borgmester *er* noget af det fineste i en By.«

Tora maatte smile, hun vidste nok, at det var Agathes hemmelige Sorg, at hendes Far *kun* var Skrædder. Egentlig begreb hun ikke, *det* var noget at være ked af. Hun vilde godt have haft en Skrædder til Far og gaa og tage Maal og prøve og klippe Tøj itu med en uhyre Saks og sy

paa stor Maskine, og sikken Bunke Klude der blev at sælge til Ben-og-Klude-Madsen!

»Hvor skal du hen i Sommerferien? Jeg skal til København og saa til Kullen en hel Maaned . . .«

Tora nølede med Svaret: »Om Søndagen skal vi i Skoven, og naar det er Maaneskin, har Far lovet at sejle opad Aaen med os . . . ellers skal vi ingenting uden besøge »de Gamle«.« Tora havde lært af Broderen Tage at kalde Bedstemødrene saaledes.

»Det er jo *noget*, men ikke *meget*! Men ved du hvad, jeg vilde gerne have saadan to fine Bedstemødre, min er saa tarvelig, hun siger »Guller« og »Morningen«, vi kan næsten ikke være bekendt at have hende med, naar vi har fremmede — men en *Kammerjunkerinde* og en *Justitsraadinde*, selv om hun ogsaa er stokblind, *det* var der noget ved!«

De var lige under det smukke gamle Hus med Lindetræerne foran og den høje Jerntrappe paa Midten, dèr hvor Bedstemødrene boede hver i sin Halvdel af Husets Længde. Der var Gadespejle til begge Sider, for at Farmor ogsaa kunde se *henad* Gaden, naar hun var paa Visit hos den blinde Mormor. Men i Øjeblikket var nok Mormor i Besøg hos Farmor. Farmor nikkede, og straks efter vinkede den blinde Mormor med sine fine, snehvide Hænder,

der filerede saa dejligt, skønt hun var blind.

»Hvem kan du bedst lide?« — »Ja, Farmor er morsomst, men naar jeg er ked af noget, er Mormor den rareste. Hun kommer saadan med Hænderne, og saa ser hun paa mig — —«

»Hun er jo blind . . .«

»Jamen alligevel, hun *ser* . . .«

»Du kan tro, de er ogsaa rige, du skal nok arve dem — tænk, hvor det bliver Sjov, naar de dør . . .«

Tora rynkede Brynene: »Agathe, saadan noget maa du ikke sige, hvis Mormor døde, brød jeg mig ikke om at leve . . .« Og hun tænkte paa den Dag efter Ballet hos Amtmandens, hvor Ove havde givet sin Kotiljonsrose to Gange til Karla Holk, og hun græd hele Natten og ogsaa henne hos Mormor, men Mormor kyssede hende paa Øjnene og sagde: »Min egen lille Tora, det gaar over, det gaar altsammen over, du bliver glad igen, det véd jeg, for jeg er saa gammel . . .« Ja, hun *elskede* Mormor!

Agathe puffede til hende. Der kom Tage med Kai og Ove. Drengene hilste, og Tage blinkede med Øjnene, som om han vidste noget rart. Idet han gik forbi, hviskede han: »Kommer ikke til Middag, har faaet Lov . . .« Tora vidste ikke, hvoraf det kom, men hun blev *altid* rød, naar hun mødte Ove.

Agathe vendte sig — Agathe var slem til at vende sig efter Folk: »Du, man kan da se paa Ove Høegh, at hans Far er Hofjægermester — Gud, hvor han er smuk, og saa er han i Ansigtet ligesom en Pige . . . jeg vilde skrækkelig gerne have, min Far skulde være Hofjægermester, men jeg blev knusende vigtig, det véd jeg!«

De var nu ved Havnen og balancerede med Tungespidsen mellem Læberne henad Bolværket. Det gyste i Tora, det var en farlig Spas. Ikke for det aabne Vand, hun kunde jo svømme — men hvis man faldt ned i Revnen mellem Bolværket og et Skib, slog man sig ihjel eller druknede.

»Godmiddag, smaa Damer!« Tora vendte sig ikke. Men ogsaa uden at vende sig kunde hun præcis forestille sig Manden, som altid stod der og skrævede i sin Butiksdør mellem Klipfisk og Uldtrøjer.

Agathe hviskede: »Gaar din Broder ned til ham?« Tora hviskede tilbage: »Nej, jeg tror det ikke!« Ved sidste Aars Eksamen havde Rektor holdt en Tordentale til alle Forældrene og bedt dem forhindre deres Sønner i at gaa ned til Havne-Schmidt, for ellers blev de vist ud af Skolen. For han var værre end en Djævel og vilde forføre Drengene til alle de Laster, der var til i hele Verden. Han lærte dem at spille om Penge og med falske Kort og gav dem Konjak at drikke af Ølglas og fortalte dem uhøviske Historier. Tora vidste

ikke, hvad *uhøvisk* rigtig betød, men hun gættede sig til, at det var noget ligesom det Bud, man sprang over i Katekismen, og det som Gadedrengene skrev paa Portene — saadanne Ord, som man blev forfærdelig flov, naar man kom forbi.

To Drenge var allerede vist ud af Skolen, den ene var sendt til Søs og den anden til Sorø. Men Tage havde *lovet* hende ikke at gaa derned, og Tage holdt altid sine Løfter.

Tora kom i Tanker om, hun havde glemt sin Kam. Det var hende strengt forbudt til sit store Haar at benytte Badeanstaltens snavsede Allemandskamme, men nu gad hun ikke gaa hjem igen.

De klædte sig af og sprang om i de store Badehaandklæder som Spøgelser. Det var ogsaa en Skam, at Bassinet var lavt og med Tremmebund istedenfor dybt Vand med Sand som paa Herrernes. Tora gik paa Hænderne langs Tremmebunden. Hun tog med en vis Overvindelse om de grønslimede Tremmer og vandrede frem med vidaabne Øjne. Foruden det grønlige Vand saa hun en Stime viltre Hundestejler, en Skalle og en Edderkop — hun ventede altid at se noget *mærkeligt*, men det var der aldrig. Agathe og Badejomfruen stod og lo. Vandet i Bassinet var ikke højere, end at Toras slanke, lystige Tæer strittede op og tridsede henover Vandet som to Rækker smaabitte Dukker. Det var Agathe en

evig Gaade, hvor Tora fik alt det Vejr fra. Endelig kom hun op mørkerød i Ansigtet og spruttede Ordene ud af Munden: »Naar jeg bliver myndig, vil jeg være Dykker!« Tora sagde aldrig: naar jeg bliver stor, men altid: naar jeg bliver myndig!

Hun sprang ud igen og svømmede sine trehundrede Tag, medens hun pludrede med Agathe. Pludselig raabte hun: »Bare der var en Glatstang lige fra Jorden til Himlen, saa vilde jeg klatre op og se, hvordan dèr saa ud — og saa kure ned igen, det var Grin, hvad?« De klædte sig paa, og da Agathe ogsaa havde glemt sin Kam, redte Tora sig — omend med Væmmelse — med Badehuskammen. Paa Hjemvejen sagde hun: »Ja jeg *vil* nu være Dykker, det er ganske bestemt, det er mit Alvor. Jeg vil fiske store Svampe og ægte Perler, saa dyre, at ikke engang den tyske Kejser har Raad at købe dem. Og saa vil jeg gaa ned i de druknede Skibe, det vil jeg helst . . . Der er ganske, ganske stille, bare Hundestejler og Hajer svømmer omkring ind og ud i Kahytterne . . . Kasserolierne staar paa Komfuret, og i Kaptajnens Kahyt er rødt Tæppe paa Bordet . . . Men jeg dykker ned og gaar ind gennem alle Kahytterne. I den inderste sidder der en Prins eller en Gesandt. Han er lige saa hvid i Ansigtet som et dødt Lig, og hans Øjne er lukkede, som om han sover, men saa er han død . . . Men jeg gaar hen og fatter

Kærlighed til ham, og kysser ham paa Øjnene, han slaar dem op og ser paa mig, og saa dør han igen . . . Men jeg lader mig hejse op til Jorden igen, tager Dykkerdragten af og brænder den. Jeg gaar i Kloster . . . Baade Dag og Nat knæler jeg og beder for min døde Prins, og ikke en Sjæl i Verden véd, hvorfor jeg bliver saa bleg, hvorfor jeg er saa bedrøvet . . .«

»Tora, du er det værste Vrøvl, jeg har kendt, for det første er det kun *Mænd*, der bliver Dykkere, for det andet, saa bliver alle druknede, enten det er Hunde eller Katte eller Prinser, saa væmmelig grønne og bulne, at man skriger, naar man ser dem. Kan du bare huske den gule Hund, vi saa — den var yndig i Ansigtet, ikke, hvad?«

Tora gentog: »Jeg *vil* være Dykker!«

»Jaja — og forleden *vilde* du være Jordemoder og svøbe alle de smaa Unger, der blev født, og give dem Navlebind paa. Og kan du huske den Dag i Regnvejret, du sad øverst oppe i Knudetovet og fortalte hele Klassen, at du *vilde* være Lejebiblioteksjomfru, for at læse alle de Bøger, du ikke maatte. Og den Dag i Haandarbejdstimen, da du *vilde* være Opfinder og bo paa en Kvist i New York og opfinde sammen med Edison? Hele ifjor *vilde* du være Diakonisse for at pleje Syge og have det røde Kors paa Armen, og en anden Gang drak du Olie for

at blive Slangemenneske i Cirkus. Og engang *vilde* du være Skuespillerinde for at spille den onde Guldborg i »Svend Dyrings Hus«, og en Gang *vilde* du være Enke . . . kan du huske det?«

Tora mumlede benovet: »Jeg kan virkelig ikke gøre for, at jeg saadan — *skifter Anskuelser* . . .« Hun var glad over de Ord, som hun havde hørt Faderen bruge, og de slog virkelig Agathe af Marken. Men saa sagde Agathe: »Hvad tror du Ove Hoegh vilde sige, hvis han vidste det med den Prins i Vandet?«

Da Tora kom hjem, var Kammen opdaget: »Jamen jeg laante Agathes,« løj hun. Hun blev lidt muggen, da hun i Køkkenet hørte Middagsmaden: Suppe og Kød *uden* Dessert. For 5000 Kr. og Fribolig og Have kunde man nok forlange lidt mere *morsom* Mad! I Øjeblikkets Ærgrelse tænkte hun paa for sin egen Mund at købe en hel Pægl Piskefløde og spise den, medens Moderen saa paa det. Men hun nænnede alligevel ikke at give de Penge ud. Inde paa hendes Værelse var lagt sex fine nye Chemiser frem. Midt foran var i et Greneslyng tegnet det nydeligste: Tora. Hun havde selv *tilbudt* at brodere det inden Sommerferien og der var kun en Uge igen, og hun var ikke begyndt, skønt hun fik jo sin lille Betaling derfor. Hun havde bedt Moderen om at faa Arbejde for at tjene Penge, og Moderen var gaaet ind derpaa, men ret meget blev det ikke til.

Naar Solen skinnede, *gad* hun ikke, og naar Vejret var daarligt, læste hun Mor-

skab eller Italiensk. Forældrene havde lovet hende og Tage en Rejse til Italien, naar Tage blev Student, men de skulde kunne Italiensk iforvejen, saa de kunde tale med Befolkningen. Det morede dem beggeto at lære det dejlige Sprog, som Moderen talte aldeles flydende. Undertiden spiste de til Middag paa Italiensk og fik rigtig italiensk Mad.

Tora gik over i Haven, spændte Hængekøjen op og gav sig til at dase med en Bog af Tolstoy. Den hed »Krig og Fred«. Hun havde tænkt, den maaske lignede »Gøngehøvdingen«, som var en brilliant, spændende Bog. Hun havde selv hentet den fra Biblioteket, men Adjunkten, som forestod Udlaanet, sagde: »Du skulde vente med den, til du er tyve Aar . . . derfor troede hun netop, den var saa spændende, men der var bare et Virvar af Mennesker og Verdenshistorie, saa man lige saa gerne kunde læse Lektier. Men nu *skulde* den læses — og saa læste hun, medens hun tænkte paa tusind andre Ting og paa Ove og Prinsesse Vips og paa sin egen Gerrighed. Hun var skam, naar hun skulde være ganske ærlig, vistnok lige saa gerrig som en Aagerkarl eller saadan en, der *pugede*. Naturligvis var Gerrighed ingen *Dødssynd*, som det mod den hellig Aand eller ihjelslaa, men alligevel. Hun havde engang set et Billede, det var fra Holland, og forestillede en Mand og Kone,

der talte deres Penge, de havde store røde Hatte paa, og saadan som deres Øjne ligefrem ragede til sig, og Fingrene var saa krumme som Kløer, *det* var Gerrighed. Maaske bedrev de ogsaa *Aager*, som var at faa Renter af Penge, man laante ud. Tora havde saa tidt tænkt paa, at det maatte være dejligt at have Pengene i en *rigtig* Bank, saa de stod og voksede med fire Øre om Aaret af hver Krone. Men var det ogsaa *Aager*, naar det var i en *Bank*?

Den Gerrighed havde hun haft, fra hun var ganske lille, altid gemte hun og gemte, og bare hun holdt en Skilling i sin Haand, kom der saadan en liflig Følelse et Sted inde mellem Ribbenene.

Hun havde sin egen »Bank« — et Mahogniskrin med Yalelaas og mange Rum foruden det hemmelige, der saa ud som et Spejl — men den gav nu ingen Renter.

Hun laa i Hængekøjen og fik Lyst at tælle sine Penge — hun glemte heldigvis altid, hvormange der var — fik Lyst at trille og spilde alle Mønterne i Gruset og i Plænerne og inde mellem Buskene og saa gaa og lede efter dem. Der blev nok nogle væk, men saa kom de igen en skønne Dag.

Det var sandt — — hun kunde jo tjene 25 Øre paa en Halvtimestid, hvis hun vilde, maaske inden Middag. Hun og Tage kunde til Faderen skrive saa mange frie Stile, som de bare lystede, de fik 25 Øre for hver.

Var de paa Fransk eller Engelsk, men det var ogsaa meget senere, fik de 35 Øre. Men hvad skulde den handle om? En Djævel fór i hende. I lynende Hast sprang hun op efter Kladdepapir og Stilebog. I et Træk, uden at standse eller tænke sig om, skrev hun Kladden og førte den straks ind. Retskrivningen tænkte hun aldrig videre over, den kom af sig selv. Kommaerne blev sat tilsidst, lidt rigeligt Stilen hed *Sommerferie* og handlede om et Par rige Forældre, der ikke undte deres Børn noget; medens alle andre kom de dejligste Steder hen, sad de hjemme og kedede sig, og Forældrene satte alle Pengene i Banken. De var slet ikke fattige, men kun gerrige.

Da hun havde banket paa og givet Stilen ind hos Faderen, betoges hun af ond Samvittighed — hun rødmede for sig selv. Men saa satte hun sig op i Gyngen og gyngede sig ellevild. Haaret piskede hende om Ørene, det var, som om Øjnene skulde flyve ud af Hovedet.

Der blev kaldt til Bords. Igrunden holdt hun meget af Spisetiderne. Ikke blot, fordi Spisestuen var saa smuk, men mest fordi Bordet altid — trods de tarvelige Retter — var dækket som til Fest. Altid hittede Moderen paa et eller andet særligt til at pynte op med. Idag var Lysekronen omvundet med grønne Ranker, og mellem Rankerne hang smaa Bundter skinnende Moreller. Og det var dog kun Lørdag.

Faderen takkede for Stilen og sagde, han glædede sig til at læse den. Solen skinnede ind paa de smukke Krystalkummer og Sølvkanden, og Tora syntes, at selv om det kun var Vand, hun drak, smagte det helt godt.

Der blev talt om Tage, der evig og altid var hos Amtmandens, hvor Kai og Ove boede: »Ja,« sagde Faderen, »lad ham have det lidt rart nu, det bliver saamænd ensomt for ham, naar Vennerne rejser hjem i Ferien . . «

Tora spurgte ned i sin tomme Tallerken: »Hvorfor kommer vi heller aldrig ud at rejse?«

Faderen tog over Bordet Moderens Haand: »Fordi I har to slemme Forældre, der ikke godt kan undvære Jer. Forresten har de samme onde Mennesker heller ikke noget Sted at sende Jer hen . . .«

»Vi er da tre Gange indbudt til Rosenholm . . .«

Faderen lo drillende: »Min lille Frøken Datter vilde kede sig ihjel paa Rosenholm. De smaa Komtesser er saa stive, som om de var af Tin — nej den Indbydelse duer ikke . . .«

»Vi er da ogsaa bedt til Kampmanns paa Ryhavegaard . . .«

»Lille Tora, dèr er ingen Moder — og jeg tør ikke sende dig og Tage et Sted, hvor I er henvist til Tjenestefolkene. Hvis Fru Kampman levede — saa med Glæde . . .«

Tora tav. Hun havde ikke mere at sige. Oves Søster, Lily, Prinsesse Vips, som hun kaldtes, havde nok — om Vinteren, da hun to Gange om Ugen kom til Byen for at gaa til Dans og Anstand — sagt, at baade Tora og Tage skulde ud til Egemose i Ferien, og Tora og Lily havde korrespondere paa lyserødt og lysegrønt Papir med aflange Konvolutter, men Indbydelsen var nok glemt. Tora sukkede.

En blank 25 Øre trillede over Dugen: »For Stilen!«

Faderen fortalte, at der om Natten var undveget en Arrestant fra Tinghuset, en Mand, der var fængslet for Indbrud i Kirker rundt om i Egnen.

Det sitrede gennem Tora, som naar hun undertiden om Aftenen med Forældrene gik over Kirkegaarden — hun vidste ikke selv, om det var af Skræk eller Glæde, men det var noget, hun ikke gerne vilde undvære. Det var for den samme rare Gysens Skyld, hun læste i Avisen om Forbrydelser og Ildebrand og Indbrud, og mange Aftener laa hun i sin Seng og spekulerede ud, hvor snedigt hun vilde bære sig ad, *hvis* hun var Tyv. Hun skulde nok passe paa, det ikke blev opdaget. Engang havde hun skrevet en Stil til Faderen om, hvordan man kunde bære sig ad med at stjæle Diamanter fra et Guldsmedvindu, men saa havde Faderen sagt: »Min lille Pige skal tage sig i Vare for sin

altfor frodige Fantasi!« Siden gemte hun den mere hos sig selv. Men der kunde jo komme Tider — især naar hun var paa Besøg hos Bedstemødrene, og de begge to faldt i Søvn, og hun hørte Uret tikke og tikke — hvor hun ønskede, der vilde ske *noget rigtig forfærdelig ravruskende galt* noget, helst meget værre end man kunde tænke sig det. Men det var skam sjælden, der skete blot noget *almindelig* galt. Og naar der saa endelig var Ildebrand og Stormklokkerne klemtede, saa man blev helt tummelumsk og næsten sank i Knæ af Skræk — saa var man altid enten i Skole eller til Spil, eller til Selskab, eller i Seng, og altid blev Ilden slukket i en urimelig Fart. Ligesaadan med de løbske Heste, de kom altid i én Gade, naar man netop var i en anden.

Om løbske Heste havde hun ellers udtænkt sig et helt Eventyr. Naar nu Vognen kom farende ned ad den stejle Bakke (en meget stejlere Bakke, end hun havde set), og Menneskene sad i Vognen og skreg af Angst, vilde *hun* springe til, og gribe Hestene ved Bidslet, saa de standsede lige med det samme. Men naturligvis brækkede hun den ene Arm eller saadan noget.

Moderen talte om Staklen, der nok blev paagrebet og fik ekstra Straf, fordi han havde prøvet at undvige. Faderen sagde: »Ja, han bliver saamænd nok taget. Han er fra Egnen derude ved Egemose, der boer

hans Slægt — og den Slags søger altid tilbage til deres Fødeegn . . .«

Tora tænkte paa Prinsesse Vips, der elskede Tyve og Mordere og saa græsselig gerne vilde *se* en Morder.

Efter Bordet gik Faderen ind til sig selv, lidt efter kaldte han paa Moderen, som, da hun kom tilbage, saa meget alvorlig og bedrøvet ud. Moderen satte sig til at sy nogle gamle Kniplinger istand, Tora laa med Panden mod Ruden og kiggede ud — hun skulde straks til Spil, det var hendes Rædsel. Hun græd indvendig ved Tanken. For Moderen gentog hun Agathes Fortælling om de 5000 Kr. Moderen slap Sytøjet og saa hende ind i Øjnene: »Tora, hvad véd du, om 5000 er meget eller lidt?«

Tora samlede Noderne og gik. Da hun gik op ad Trapperne til Frøken Grove, sukkede hun for hvert Trin. Hun fik Hjertebanken af Angst. Hvis Frøken Grove var i *det* Humør, fik hun Pebermynter af en Sølvdaase, der lugtede af Lavendler, men var hun i *det* Humør . . . Tora bad i Hast et Fadervor. Det var ikke hver Aften, hun huskede det, men paa Vejen til Frøken Grove glemte hun det aldrig. Gennem Døren mærkede hun den underlige Lugt af Æbler og Roser og Peber, der hang ved Frøken Grove, som Tobakslugten ved Hr. Grüner. Hun tog i Perlestrengen og ringede. Frøken Grove lukkede selv op, *smilende*. Saa vidste Tora Besked . . .

Hendes Fingre blev klamme. Frøken Grove sagde blidt: »Jeg gik tilfældig forbi Jeres Hus iaftes, det var vel ikke dig, der brugte uhumsk Pedal seks Takter i Træk i Beethovens F-Dur Sonate?«

Tora svarede ikke.

»Det var vel heller ikke dig, der spillede en af de modbydelige Polka-Mazurkaer, som Pøbelen i vore Dage benytter ved deres saakaldte Baller?«

Tora blev rød og bleg. Hun tog Tøjet af og gik ind i »Torturkamret«, som hun hemmelig kaldte det Værelse. Der var smukke Møbler, men altfor mange; smukke Billeder, men altfor mange. Der var smukke gamle Nipssager, men altfor mange. Tora gik hen til Vinduet — ak, hvor ofte havde hun ikke tænkt at springe ned og slaa sig ihjel for at faa en Ende paa de Timer. Det var anden Sal. Nu i Somrens Tid var der fyret i Kakkelovnen, Ruderne duggede, det var henad Aften.

Tankeløst skrev Tora paa Ruden, som hun saa ofte gjorde hjemme, det Navn, hun holdt mest af af alle Navne: *Ove.* Og da hun først havde skrevet det en Gang, skrev hun det mange Gange: *Ove, Ove, Ove, Ove* . . . Frøken Grove var kommen ind, hun kunde liste sig lydløst som en Kat: »Naa, saa du har Kæresterier for . . . det klæder en Pige i din Alder . . . Saa har du vel ikke Tid at spille? . . .«

Tora sad foran det gamle Flygel, hun spillede Adagioen af Beethovens F-Dur Sonate udenad, men Noderne stod foran hende. Frøken Grove stod bagved. Hun trak en Lok ud af Toras Haar og rykkede i den. Hun pillede et enkelt Haar frem og rev det ud: »Om igen, min Gode! . . .« Hun tog sin røde Blyant og skrev tværs over Noderne: *doven, ulydig, uartig.* Hun stregede det under med blaat Blyant. »Hvis Frøknen vilde skænke salig Beethoven en Tanke — istedetfor den Badutspringer henne i Vinduet . . . Om igen, det er falsk Pedal. Du vil ikke, men du skal. Du er genstridig, men du skal bøjes« . . . Hun knyttede sin lille benede Haand og dunkede den mod Toras Baghoved, hun slog med flade Hænder Takten paa Toras Kinder. Det klaskede. Tora rystede over hele Kroppen.

»Naar man gouterer Pøbelmusik, er Beethoven sagtens for kedelig . . . Tror du, Pedalen er der, for at du skal trampe den itu? . . . Véd du af, der er noget, som hedder Foredrag? . . . men du *vil* ikke, det er Sagen . . .« Hun tog en tynd Nodebog med stivt Bind og huggede den skarpe Kant gentagne Gange ind mod Toras Pande, under Haaret: »Vanartede Tøs . . . dine gode Forældre har kun Sorg og Skam af dig . . . Hvor mon du ender? Naar man ikke har Takt, skulde man helst aldrig være til . . . Ler du? . . .« Tora græd

Strømme, og Lussingerne haglede ned over hende i tre Fjerdedelstakt. Noderne var ikke til at læse for Overstregninger med rødt og blaat og lange vrede Klager med Dato under . . . »Du vilde vel hellere rende med din Galan . . . han danser maaske Polka-Mazurka og Trippevals . . . jo det er en smuk Tid, vi lever i . . . Du skal jo ikke rejse i Ferien . . . har jeg sagt, jeg *taaler* ikke at høre falsk Pedal i *mit* Hus . . . saa kommer du og spiller *hver* Dag, forstaar du, *hver* Dag. Vorherre har ikke givet dig sine Gaver, for at de skal gaa tilspilde. Du *kan*, men du *vil* ikke, du *gider* ikke . . .«

Nu fik Frøken Grove et voldsomt Anfald af Galdestenssmerter, hun vaandede sig og gispede efter Vejret. Tora maatte ind og finde den gamle magre Tjenestepige, der altid sad i en Krog ved et Skab og saa ud, som om hun var ved at gaa til af Skræk.

Da Tora lidt efter sprang nedad Trappen, ønskede hun, — om det saa ti Gange var en *Dødssynd* — at Frøken Grove snart vilde dø. For ellers endte det nok med, at Frøken Grove kvalte hende i Sjalet . . . som hun da ogsaa havde prøvet paa en Dag, da hun var helt gul i Ansigtet. Men da Tora mærkede Sjalet stramme om Halsen, havde hun bidt Frøken Grove i Haanden — og lige med ét havde Frøken

Grove budt hende Pebermynter og sagt: »Ja, ja, min Tid er snart forbi . . .«

Tora havde som eneste Julegave bedt Faderen om at maatte holde op med Spillet, men han havde sagt: »Lille kære Tora, jeg tror, du har Ret, jeg tror, hun er noget af en Heks, men hvis jeg lod dig holde op nu, vilde du bebrejde mig det senere. Hun er saa enestaaende dygtig. Du aner ikke, hvor du gaar frem — man skulde tro, du havde spillet i seks Aar og ikke i tre. Nu beder jeg dig, for *min* Skyld, som *min* Julegave, om at blive ved. Hun lever dog ikke saa længe, og du er hendes kæreste Elev, du er den eneste, hun venter sig noget af . . .« Tora kunde aldrig sige nej, naar nogen bad hende om noget, og hun holdt ud.

Mørket faldt paa. Tora sad ved det ene Vindu, grublende over, hvad Glæde, hun egenlig havde af den *Gave*, Vorherre havde skænket hende i et fint Øre — saadan som det sved efter de mange Lussinger — og paa Frøken Grove, der havde spillet til Koncert, da hun var syv Aar, for den engelske Dronning . . . Hun havde ondt i Panden og i Haarrødderne, det var de sidste Gange, Frøken Grove var begyndt at sidde og rive enkelte Haar ud af Hovedet paa hende.

Moderen sagde: »Der fløj en Høg!« Ved at høre de Ord, blev Tora saa underlig

trist tilmode, at hun ønskede, Verden vilde forgaa med det samme, enten i en *Syndflod* eller i et *Jordskælv*. Hun begyndte igen at græde sagte — Graad var kun tilladt paa hendes eget Værelse, og naar hun var alene. Hun tænkte, gid dog Fangen slap bort til Amerika, derovre var saa godt for Tyve og Mordere, naar de blot var dygtige og flittige, og dèr var det ingen Skam at have siddet i Tugthuset eller i Tinghuset. Fra Vinduet kunde hun i Skumringen se over til de smaa Spir paa Tinghustaget.

Hun havde en sær Uro i Nakken, som om Haaret var levende og rørte sig.

Hun gik hen og trak *Banken* frem, satte sig paa en Skammel og begyndte at tælle. Det var over tre Maaneder siden, hun sidst havde tømt den, og da var det til Vaskesørines Dreng, der skulde have Glasøje.

Tora var mere slikvorn end nogen i hele Skolen. Hun kunde pines af Længsel efter søde Sager, men, skønt hun altid, efter Faderens Ønske, havde Penge hos sig, gik hun dog bestandig forbi de fristende Urtekramboder og Konditorvinduer uden at købe. Hun tænkte svimlende Tanker om, *hvis* hun var rig, og alle de Herligheder, der *kunde* købes for Penge. Hun sparede og sparede. Det raslede og klingrede, medens hun i Halvmørket talte de Penge op, hun havde tjent ved Lugning, for Karakterer, ved at vaske Planter og sælge

Ben og Klude. Moderen sagde henne fra Forhøjningen: »Mon du ikke ender som Gnier, Tora!« Tora spurgte, pludselig angst: »Mor, kan man paa éngang være *godvillig* og *gerrig*, kan man?« — Moderen kom hen til hende: »Det er det, du er, og jeg synes ikke, det er af det onde — hvis du blot bliver ved med at kunne give alt det bort, du spinker sammen . . . kom nu her, saa holder vi to Mørkning! . . .« Tora ligesom anede, hvad det gjaldt.

»Du har altsaa hørt, Far har 5000 Kr. om Aaret, og du synes, at med saa mange Penge kunde vi rejse med Jer i Ferien . . .« Tora blev rød, saa havde Moderen ogsaa læst Stilen . . . »Ja, Far har 5000, men deraf giver han Farmor de 1000 og Mormor de 1000. Det vidste du ikke, nu véd du det. *Derfor* gør vi ikke Selskaber, *derfor* rejser vi ikke med Jer, *derfor* gaar du saa tarvelig klædt. Vilde du nu hellere have, at Farmor og Mormor skulde have det mindre godt, for at vi kunde have flere Fornøjelser, vilde du?«

Tora pustede ud, det var, som skulde hun kvæles af Skam og Anger. Uden at sige et Muk, strøg hun forbi Moderen, ind paa sit Værelse, fandt Papir og Konvolut og skrev i Bælmørke uden at kunne se en Tøddel af, hvad hun skrev, med store Bogstaver Ordet: *Omforladelse*. Hun slog Konvolut om og gik tilbage — midt i Angeren huskende 25 Øren. Den blev stoppet ind

i Brevet, hun kunde ikke tænke sig nu at beholde den. Saa bankede hun paa hos Faderen: Kom ind, blev der sagt, men hun rakte blot to Fingre ind med Brevet.

Men en stærk Haand greb fat i de to Fingre, og hele Tora blev draget ind til Faderen.

Samme Aften, lige efter Tetid, kom Brevet fra Hofjægermesteren, om Tora og Tage maatte tilbringe Ferien paa Egemose sammen med Ove, Kai og Lily. Borgmesteren læste Brevet højt, meget langsomt. Da han havde læst det, gemte han det i sin Tegnebog. Hverken Faderen eller Moderen talte, de bare saa paa hinanden og over paa Tora, der sad med foldede Hænder og store, bange Øjne: »Tora, gaa Haven rundt tre Gange og kom saa igen!«

I Haven var der kullende sort, ikke en venlig Stjerne. Tora lagde sig, saa lang hun var, i den duggvaade Plæne og borede Næsen ned i Græsset uden at tænke paa, der *kunde* være baade Snegle og Skrubtudser. Hun følte, hvor Hjertet bankede gennem Livstykket mod Jorden, og Jorden ligesom bankede igen. Der var et Eventyr om en Mand, der *forskrev* sig til Fanden, fordi han vilde være rig — men det var kun et Eventyr. Og desuden, *hvem* turde vel om Natten fløjte gennem Nøglehullet i

en *Kirkedør*, som man skulde, naar man forskrev sig! —

Hun vilde give alt, hvad hun ejede, alt hvad hun holdt mest af, for at faa Lov at komme til Egemose . . .

Men saa huskede hun Manden, der lovede Fanden *det første*, han mødte, og tænkte, det var hans lille Hund, men saa var det hans egen *Datter*. Det var forfærdeligt. Nej, hun vilde ikke love noget . . . .

Hun blev vaad af Dugg helt ind paa sin Mave.

»Tora!«

Hun var nær aldrig naaet hen til Verandaen, saadan rystede hun i Knæene. Hun tænkte, at hvis der bare var én lille, bitte Stjerne, saa fik hun Lov; hun kiggede op mod den sorte Himmel og se: der var en, to, tyve, hundrede Stjerner. Hun havde blot ikke set dem før, fordi kun kom indefra Lyset.

— »Naa Stump, kan du saa skrive et pænt Brev til Lily og takke for Indbydelsen!«

Det snurrede rundt for hende, og hun snurrede rundt som en Karrusel om sig selv. »Aah, Far, maa jeg ikke nok hyle en eneste Gang? Og da han nikkede og lo, satte hun i med det store »Indianerhyl«, saa Pigerne kom løbende fra Køkkenet. Borgmesteren pegede paa Tora, der nu gik paa Hænderne med Skørterne susende om Ørene: »Det er bare Tora, som *glæder* sig!«

Da hun havde »glædet« sig lidt ud, kom Moderen med et Glas Vand, som skulde drikkes i mindst ti Slurke — for at slaa koldt Vand i Blodet.

»Prøv saa, om du kan tælle til Hundrede . . .«

Da det under megen Latter var gjort, sagde Faderen: »Saa, nu haaber jeg ikke, vi behøver at frygte mere for Toras lille Forstand — skriv saa Brevet til Lily!« Tora hoppede op og kyssede Faderen oven i Hovedet. »Undskyld, Hr. Borgmester, De har vist tabt fem smaa Haar?« Forældrene lo, og Tora lo højest: »Ja, nu kan I have det saa godt, I to, for nu skal vi andre paa Eventyr. Jeg er vis paa, I keder Jer, saa I giver jer til at lege med mine gamle Dukker, eller lave Mad paa Dukkekomfuret . . . .«

»Aldeles ikke, Jomfru Næsvis, vi læser over paa Kongerækken og de uregelmæssige Verber, og efter Ferien begynder vi at gaa i Skole, saa vanker der maaske til næste Aar en Indbydelse til *os* — men skriv nu dit Brev . . .«

Og Tora skrev paa sit fineste Papir og med saa pæne Bogstaver og saa rigtig Stavemaade, som hun i Glæden overkom, sit Brev:

»Kære Lily!

Jeg har saadan Lyst til at kvase en Sten eller bide Næsen af en gammel Heks eller

saadan noget. Tusind Tak for Indbydelsen, jeg er fra Forstanden af Glæde, siden illuminerer vi med de røde Balloner. Min Pen sprutter af Henrykkelse, jeg er selv lige ved at gaa til Vejrs som en Rakket. Kan du huske, naar vi dansede Fandango og Kai smed Sukkerkugler paa Gulvet og Anstand og Menuet som du var dygtigst til, men du gjorde Grimasser, men du har jo ogsaa gaaet med Linjal for at gaa rank, uha det holdt jeg ikke ud. Du var sød til Afdansning med den lyserøde Silkekjole men til Latinermaskeraden var din himmelblaa Fløjlsdragt med Svanedunsborterne den dejligste, men du fik ogsaa flest Kotliongsløjfer — det var galt stavet, men jeg er tummelumsk, imorgen ved jeg det godt. Imorgen skal jeg Sylte Stikkelsbær fra mine egne fem Buske, det bliver Sjov, men Mor vil ikke sige mig, hvad Sjov heder paa italiensk og det staar ikke i Leksikonet; hvis du Brød dig om det, vilde jeg tage en Krukke med til dig. Jeg tror ikke, jeg kan spise eller sove før jeg er ude hos dig bare der var en hel Maaned til for Glædens Skyld, sikken jeg skulde vaagne om Natten og glæde mig. Det var en storartet Idé af din Hofmesterfar, bare han ikke jager mig tilbage fordi jeg er saa vild, du maa endelig ikke vise dette Brev til en Sjæl saa blev jeg skrækkelig flov. Jeg vilde ønske jeg var en Mølle og det var Blæst, uh hvor jeg skulde kile rundt baade Nat og Dag. Det

var Krammarked sidste Lørdag og Far trakterede med femten Karuselture og Ebba Wedel med tre, jeg var helt Tosset tilsidst. Du kan tro Vandet var storartet i Dag, kan du lide at gaa paa Bunden paa Hænderne? Der er brydt en Fange ud af Arresten, Mor og mig vi ønsker, de ikke maa fange ham og tænk at hans Far bor i Nærheden af Egemose. Hvor jeg skal glo, naar jeg kommer meget værre end Tekoppeøjnehunden. Men nu er Papiret færdigt og nu kommer Drengene, jeg kan høre dem le. Tusind Tak for Indbydelsen og mange Hilsener fra min Far og Mor og til din Far og Mor og fra mig til dig din Veninde

Tora Selckau.

Det er saa løjerligt at du siger *Mama* og *Papa* og jeg siger *Far* og *Mor*.

I Huj og Hast blev Snorene spændt ud i Haven mellem Lindetræerne, foran Rosenbedet og bagved den hvide Bænk. Faderen hængte selv de røde, tændte Balloner op, de straalede, saa Stjernerne blev til det rene Smaapilleri. Der var kun atten, men det saa ud af mindst hundrede, og Folk standsede udenfor Haven og beundrede.

Tora tænkte paa, at det lignede noget i Tusind og én Nat og Aladdin — og hun var *Gulnare*, men Ove var *Aladdin*. Drengene var ogsaa sprællende glade over Brevet, og det endte med, at de allesammen, baade Faderen og Moderen med, fløj rundt om Svingestangen, holdende hver i sit Haandtag og spjættende i Luften med Benene.

Kirkeuret slog ti, det var Sengetid.

Tora sagde Godnat og gik over paa sit Værelse, hvor Stuepigen havde tændt Lampen, der var saa lille, for at den ikke skulde friste hende til at læse i Sengen. Paa Bordet laa de seks Chemiser — det var rart nok at faa dem med til Egemose,

det var ogsaa rart at holde Ord . . . Som det dog kriblekrablede i det Haar . . . Tora var spillende, lysende vaagen. Hun fik en Idé: hun vilde sidde oppe og *glæde* sig *hele* Natten og sy paa Chemiserne. Det var baade morsomt og mærkeligt. Hun satte Vandkaraffen hen ved Lampen, for *hvis* hun blev søvnig, behøvede hun bare at hælde to Draaber nedad Ryggen.

Tora syede og stak sine Fingre, syede og stak sine Fingre. Et Par Gange dryppede hun et Fingerbøl fuldt Vand ned paa Ryggen, men det gjorde væmmeligt. Et Øjeblik tænkte hun paa at svippe ud og plukke nogle Stikkelsbær, for hun blev sulten af al den Flid, men saa huskede hun, det var Nat og turde ikke. Nej, man skulde gaa med Chemiser af Papir klistret sammen med Gummi, ligesom de Flipper, der laa i Andresens Vindu og *var* af Papir. Saa kunde man istedetfor Blonder og Broderier og Dullevaser sætte kønne Glansbilledblomster paa her og dèr — det kunde skam blive nydeligt.

Hun rystede paa Hovedet og tog sig til Haaret, man skulde næsten tro, der var kommen en Myre derind, som dengang, da Humlebien summede og summede, saa hun blev helt tosset — og den saa sad inde i Mamelukkerne og ikke kunde hitte ud.

Tora lagde sig tilbage i Stolen for at hvile to Minutter, naturligvis ikke for at sove, men hun faldt i Søvn med Fingerbøl

paa og Synaal i Haanden, og hun drømte, at hun saa et Ansigt paa Ruden. Et skrækkeligt Ansigt. Og Personen krøb ind ad Vinduet, og Jernlænkerne raslede fra hans Arme og Ben: »Hvis du siger et Ord, er du Dødsens — giv mig alle dine Penge!« — Hun turde ikke svare: »Kære Hr. Indbrudstyv, jeg vilde jo netop saa gerne give Dem hele Banken, for at De kunde komme afsted til Amerika!« Hun listede sig kun ind og hentede Pengekassen, han tog den og sagde: »Det var godt, men jeg vil ogsaa have din Fars Penge!«

Tora vaagnede med et Spjæt: Gudskelov, der var ingen Tyv. Vinduet var lukket. Udenfor begyndte det at dæmre, en Hane galede. Nu vilde hun i Seng, hun var saa træt. Men det blev værre og værre dèr i Nakken . . . Pludselig gik der et Lys op for hende. Et levende Spøgelse eller Synet af en rigtig Morder kunde ikke have gjort hende mere forfærdet.

Badehuskammen! Hun havde i Skolen engang i Naturhistorie *set* saadan et Dyr under en Loupe, men det var jo et ældgammelt dødt Dyr — ligesom f. Ex. en presset Blomst.

Sæt hun havde et *levende* Dyr i Haaret! En . . . hun kunde ikke holde ud at tænke det Ord. Hellere maatte det være en Rotte, eller en Hugorm, det kunde man da være bekendt, men en . . . *Lus!*

Tora sad ganske stille og forfærdelig

søvnig og bare græd og græd. Taarerne dryppede paa de fine Chemiser og paa hendes Hænder, det blev lysere og lysere. Hun skammede sig, fordi det blev lyst. Hun kunde tydelig føle, hvor det rørte sig, hvor det krøb — mon saadan et Dyr kunde flyve? Hun huskede det ikke. Hun slog Haaret ud og rystede det og tænkte paa lige med det samme at løbe ned til Fjorden og dukke under Vandet, til Dyret var druknet — hvis det da ikke kunde svømme! Der var en engelsk Fortælling om Ræven, der havde Lopper — Lopper kom af Hunde, dem kunde man godt være bekendt at have engang imellem — den gik i Vandet med en Knippe Halm i Munden, og Halmen holdt den over Vandet. Lopperne var bange for Vand, og de spaserede fra Ræven op i Halmen. Saa slap Ræven Halmknippet og svømmede tilbage og var fri for Lopper. Ja, det kunde man le af, det var nemt nok, og desuden en Ræv, som ikke var et Menneske . . . men saadan et Dyr kunde vist formere sig og blive til tyve eller tredve paa en eneste Nat, og alle Folk kunde se det. Det var meget værre end en Forbrydelse eller en Pukkel, meget værre. Mon det blev nødvendigt at klippe Haaret af? . . . Hvad skulde hun dog gøre?

Hun ejede jo ikke engang en Tættekam, fordi hun var saa blegrød og skær i Hovedbunden og ikke havde et eneste Skæl. Og

hvad kunde det nytte at børste eller rede det med den aabne Kam!

For hvert Minut blev der vist fler og fler. Hun huskede ikke, om Lus lagde Æg eller fødte levende Unger, men det var ogsaa ligemeget — levende blev de. Og det var kun ene og alene hendes egen Skyld.

Solstraalerne begyndte at titte ind i Kamret. Hun rullede ned for dem og slukkede Lampen . . .

Hun krympede sig ved det, men det var jo det eneste, der var at gøre. Hun listede gennem Huset, det var, som om Stuerne og Møblerne stod og sov, og Blomsterne i Vinduerne og alle Ting sov, undtagen hun, som var saa ulykkelig. Hun bankede paa Forældrenes Sovekammerdør, saa svagt, saa svagt, at ingen hørte det, saa lidt stærkere, og endelig lød Moderens Stemme helt klynkende af Forskrækkelse: »Hvad er det, er der Ildebrand?«

»Mor — Mor . . .« Tora lindede Døren paa Klem: »Mor, du maa komme lidt . . . det er saa forfærdeligt . . .«

»Hvad er det dog, Barn?« Moderen sprang ud af Sengen.

»Jeg kan ikke sige det . . .« Tora hulkede.

»Kom herind . . .«

»Nej, jeg tør ikke . . . aah, Mor, Mor, hvad skal jeg dog gøre . . .« Tora slyngede Armene om Moderens Hals: »Det var den Kam, jeg brugte . . . det var ikke

Agathes, og nu tror jeg . . . og nu tror jeg, at . . . . jeg har Lus i Haaret . . .«

Faderen var vaagnet og hørte om Ulykken.

Lidt efter sad Tora foran Spejlet med en stor, tændt Lampe paa hver Side og sin Moder med en rigtig Tættekam bagved.

Det var sandt!

Tora rystede over hele Kroppen, og Moderen rystede med: »Mor, tror du, der er mange, tror du, de bliver ved at komme?«

Moderen var næsten ligesaa ulykkelig som Tora, men beroligede hende og sagde: »Nej, der er saamænd ikke flere, det skal jeg svare for.«

Tora tilstod, at hun havde siddet oppe hele Natten og syet paa Chemiserne og drømt om Fangen . . . og saa faldt hun i Søvn mellem de store Lamper, der næsten ikke kunde lyse for det bare Solskin.

»Se, her begynder Papas Grund!« Lily pegede med sin tynde Ridepisk ind over Lyngheden, der saa ud, som om den strakte sig til Verdens Ende. For Tora var det hjertebankende højtideligt at høre, at *her begyndte Egemose*! Hun havde nok *set* paa Lyngen, men nu blev den meget mere levende og morsom.

Hun og Drengene var bleven hentede ved Stationen med Kusk og Tjener og Heste med Topper og Blinker. Lily var mødt paa sin gule Pony med rigtige smaa Ridestøvler og Flagreslør om Straahatten. Hun red hele Tiden ved Siden af Vognen for bedre at kunne snakke. De agede indover Heden ad snævre Landeveje, der paa Afstand lignede krøllede Bændler. Himlen var gnistrende blaa som de store Konvolvolus omkring Verandaen — der blev da vist ikke Regn i den første Maaned. Tora spurgte: »Er der mon Hugorme i Lyngen, for jeg vilde rasende gerne se én!«

»Om der er, ja det kan du tage Gift paa. En Dag skal vi faa Kongen med ud til Rederne, saa skal du bare se Løjer!«

»Kongen, hvad for en Konge?«

Lily og hendes Brødre gav sig til at le: »Vores *egen* Konge naturligvis — vi har en Konge her, ganske alene for os selv!« Lily blinkede saa pudsigt med Øjnene, at ogsaa Tora, skønt hun ikke begreb et Pip af det hele, kom til at le.

»Han bor forresten derovre« — Lily pegede — »men man kan ikke se det herfra!«

Tora spurgte, hun var meget interesseret i Hugormene: »Har du *set* en Hugorm staa paa Halen og glo og hvæse?«

Lily pirrede med Ridepisken til Toras Næse: »Naa, jeg har vel nok *selv* dræbt én, jeg har den i Spiritus paa mit Værelse!«

Det gøs velbehageligt i Tora — det var ligesom i Haandarbejdstimen, naar En fik Lov at fortælle en »sandfærdig Spøgelseshistorie«, og Lærerinden sagde: »Jamen saa skal I først sidde rigtig stille,« og de sad som Mus af Forventning.

Kai og Ove raabte hele Tiden op til Jens Kusk, de spurgte saa hurtigt, at han ikke havde kunnet svare paa det halve, om han gerne vilde, men han vilde aabenbart slet ikke. Stor og knejsende sad han paa Kuskesædet i sit lysegraa Livré, hvis sølvknappeprydede, daskende Frakkeskøder syntes det mest levende paa hele Personen.

Nu og da rystede han paa Hovedet eller nikkede, det var alt det Svar, han gav. Ved Siden af ham, men en halv Alen lavere — Kusken sad jo paa Buk — sad Tjeneren Abel, ogsaa med høj, graa Silkehat med blegrød Kokarde og fine Frakkeskøder. Kun havde han ikke højskaftede blanke Støvler som Kusken men stramme Benklæder med Silkegaloner ned ad Siderne. De saa ud, som var de Dødsens Uvenner, de hverken talte sammen eller saa til hinanden.

Tora syntes, det var saa underligt, at en Tjener hed *Abel*. Amtmandens hed *Niels* og Konferensraadens hed *Jakob*, og saa kendte hun ikke flere, for der var ikke flere i Byen. Men *Abel* var et *Bibel*navn og ikke et *Tjener*navn.

»Derovre ligger Mosen. Det vil sige, der er tre med bare en Strimmel Lyngjord imellem. De hedder *Sortemose* og *Hvidemose* og *Purremose,* men vi kalder dem altid *Trip, Trap, Træsko.* Der er saa pladderfuldt af Bøllebær og Revlinger, at man kan gramse dem op med Hænderne, man behøver slet ikke at plukke. Man kan ogsaa lægge sig paa Maven og tage dem med Munden.«

Tora trak Vejret dybt og lyttede.

»Kan du saa se, dèr hvor det ryger, det er Teglværket, dèr skal du ind og se, naar de brænder Sten, det er herligt. Saa faar vi Vragsten, og et Aar byggede vi et helt

Hus eller snarere en Hytte med Tag og Dør og det hele. Vi byggede i over tre Uger, og somtid hjalp Folkene til, men saa drattede den en Nat i Tordenvejr, for det var jo altsammen saa skævt . . .« Lily pegede igen: »Derovre bagved Markerne ligger *Graaby*, den hører ind under Godset, og dèr, lige inden Skoven, dèr ligger *Spendrup By*, det er ogsaa Papas, men Kirken ligger alene oppe paa Bakken — kan du ikke se den, den er hvid? Tænk, den ligger paa *Galgebakken*, der er *saa* uhyggeligt, naar det blæser — saa tør jeg ikke ride der forbi, for saa tænker jeg paa *Genfærd* og saadan noget. Men i Solskin elsker jeg at gaa ned i Kælderen og lette Laaget af Kisterne og *røre* ved dem!«

»Ved hvadfor nogen?« Tora blev isende kold paa Armene.

»Naturligvis dem, der ligger i Kisterne, det er saa spændende . . . det er slet ikke Ben og Knokler og Dødningehoveder, nej, de er næsten ligesaa fint balsamerede som Mumierne i Ægypten — det siger ogsaa Papa, og han har set levende Mumier . . .«

»Lily, er du vis paa, de var levende?«

»Ti du bare stille, Ove Vigtigper, det var da *rigtige* Mumier. Men vores har fine, gamle Dragter paa af Fløjl og Brokade, og naar man rører ved det, bliver det til det bare Støv. Papa vilde blive rasende, hvis han vidste, vi tog Laaget af, men jeg *kan* ikke lade være. Det er saa lækkert. Det

skal *du* ogsaa prøve . . . Papa har selv Nøgle til Kirken, og den tager vi . . .«

Toras Øjne hang ved Lily . . . tænk at *røre* ved et Lig!

»Dèr paa den anden Bakke, dèr ligger Møllen. De har saadan en sød lille Pige, der hedder Agnete — hun er opkaldt efter Mama. Naar jeg keder mig, saa laaner jeg hende. Møllerkonen bager meget bedre Kager end vores Jomfru, men Mølleren er saa sur. De har Bikuber i en hel Rad omkring Møllen, kan du lide Honning?« Men inden Tora fik svaret, at hun elskede Honning, fortalte Lily videre, pegende i Øst og Vest: »Nu kører vi ind i *Storskoven*, den gaar næsten helt rundt om Gaarden, den er paa femhundrede Tønder Land, men du véd naturligvis ikke, hvormeget en Tønde Land er!«

Tora lo, det vidste hun akkurat, for hendes egen Have var tre Skæpper Land.

»Naa, der kommer *Mal'*, hils endelig, naar hun nejer, ellers bliver hun ked af det!«

Drengene svingede med Hatten, da en hvidhaaret Morlil med Hænderne under Forklædet rokkede forbi.

»Tænk, Tora, hun *ser Syner*, hun er *næsten* gal. Du skulde bare vide, hvad hun tror . . . men det skal vente, til vi besøger hende . . .«

Før ude i Hedesandet lød det, som om Hjulene knasede Sukker, nu inde paa den

bløde Skovvej var det, som om de kørte paa Fløjl. Man hørte kun Hestenes mange hoppende Ben. Træerne var mægtig høje. Tora følte pludselig Lyst til i flyvende Fart at bede et Fadervor.

»Nu kommer vi til Engene og Aaen og saa kommer Grandpapas Park, og *saa* er vi hjemme . . .«

Endelig var de ude af Skovens Mørke. Solskæret fra de grønne Enge og Blinkene fra Aaen blændede Toras Øjne, saa de løb i Vand. Nede i Engene laa de hvide og de røde Køer i lange Rækker og sov til Middag i Solen, eller de stod til Knæene i Vand ved Aaens Bredde, som om de spejlede sig. Bagved var den mørke Skovmur, foran Slotsparken. Tora foldede sine Hænder: »Hvis jeg altid var her, tror jeg, at jeg blev en Engel . . .«

»Holder du *saa*meget af Køer?«

Det var Kai, som prøvede at drille, men Tora lo, hun vilde ikke lade sig drille: »Nej, jeg holder mere af Tyre . . .«

»Naa saa det gør du! Ja, jeg vil nu ikke raade dig til at klappe nogen af vores Tyre, saa kunde du nemt blive hængende paa Hornene . . .«

»Er de saa slemme til at stange?«

»Ja, de er næsten altid paa Stald, fordi de er uvane. Vi havde en Røgter, som fik Maven sprættet op af én, men Doktoren syede ham sammen igen!«

»Gaar de løse i Stalden?«

»Om de gaar løse?« Lily bøjede sig over Ponyen og spurgte ind i dens Øre: »Tror du, Papas Tyre gaar løse i Stalden? . . .« Selv Kusken rystede i Ryggen, som om han lo for sig selv.

»Se, Tora — naar vi følger Aaen den Vej dèr, saa kommer vi ned til Moserne, det er dernede Tyrene bliver tøjret, naar de ikke er paa Stald, men saa bliver Køerne flyttet meget højere op. Paa denne Tid er de nu ikke saa slemme, det er værst om Foraaret, og saa lige inden Vinter . . .«

Det var Ove, som havde set, at Tora blev ganske bleg af den Tyresnak.

»Jamen, hvad skal man gøre, *hvis* nu en Tyr kommer efter En?«

»Krybe op i et Træ, *hvis* der er et Træ, eller smide sig fladt i en Grøft, *hvis* der er en Grøft — og ellers løbe i Zigzag for at løbe fra den . . .«

»Jeg tror hellere, jeg vilde springe op paa Ryggen af den og holde fast i Hornene, saa kunde den jo ikke stange . . .«

»Er du gal, Tora, den smed dig øjeblikkelig af og trampede paa dig — nej, saa var det bedre, hvis du havde en Stump Tøj, du kunde kaste op paa Hornene, saa den ikke kunde se dig, og saa rende, medens den masede med Tøjet . . .«

Lily hviskede: »Naar vi besøger *Mal'*, husk mig saa paa Tyre . . . Er det ikke en køn Park? Tænk, Grandpapa har selv plantet hvert evige, eneste Træ, lige-

fra han var Dreng, til han døde; han var saadan en sød og sær gammel Knark — jeg kan godt huske ham. Jeg har ogsaa *min* Park, men den er ikke ret stor, for jeg er doven. Jeg vilde helst kun have *Palmer* og *Lianer*, saadan at det kun blev til *Urskov* og *Djunglekrat* — men Palmerne fryser ihjel om Vinteren, og Papa ler ad mig. Kais Park er meget større, men han bryder sig kun om Fyrretræer, og han vil sælge dem til Mastestænger. Men Oves Park, det er lutter Birketræer, ene, bare, lutter Birketræer og saa Græs, Papa siger ogsaa, at Ove er en rigtig Romantiker, det er saadan en, som ikke tænker paa Penge og Klogskab . . .«

Ove tog Tora i Armen, det gjorde ondt: »Se, Tora . . . Egemose . . .« Han havde rejst sig og saa op mod Gaarden, hvis Taarne skimtedes over Parkens Træer. Ogsaa Tora havde rejst sig. Hun kunde have knælet, saadan lød det, da Ove sagde: *Egemose* . . . Hun fik Taarer i Øjnene, og Ove fik Taarer i Øjnene, de saà paa hinanden, og for Tora var det, som om de fra nu af gemte en Hemmelighed sammen, som ingen, *ikke engang Døden*, kunde *vriste* fra dem!

Tora havde set »Ridderen af Randers Bro«, og »Svend Trøst« var hendes Helt, især dèr, hvor han løsner Broplankerne og Niels Ebbesen er saa ond imod ham. Og

Ove mindede om »Svend Trøst«, han var ogsaa *mandig* og *ædel.*

Ove sagde: »Og det bliver *min* Gaard engang . . .« Men Kai fløj op med knyttede Hænder, højrød i Kinderne: »Ja, hvis *du* ikke dør først, for saa bliver det *min*!«

Sagtmodigt svarede Ove: »Herregud, Kai, jeg kan jo ikke gøre for, jeg er den Time ældre end dig. Jeg har jo altid sagt, at vi skal være lige gode om Egemose, det er blot, at jeg er *Stamherre*, fordi jeg er ældst . . .«

»Ja, du er *Stamherre* . . . du er Stamherre . . . jeg hader dig, fordi du er ældst, at du véd det . . .« Pludselig forsonlig tilføjede han: »Det vil sige, ellers er du saamænd skikkelig nok — men jeg bliver saa flintrende gal, naar du begynder at prale med, du er ældst . . .«

Lily bøjede sig indover Vognen: »Tænk, Tora, ligefra de var tre Aar, har Kai været skinsyg over det, det husker baade Mama og Karen Amme, og engang da Ove sov, prøvede Kai at kvæle ham med en Bold . . .«

Ove saa meget alvorligt paa Lily: »Du skulde ikke sladre, Lil . . .«

Nu blev Lily rød: »Aah, det er da kun Løjer . . .« Og Kai var straks god igen.

»Véd du, at Egemose er en gammel Borg? Den er over firehundrede Aar gammel, men der, hvor vi boer, er kun tohundrede Aar . . .«

Kai sagde med Eftertryk: »Der er en *hemmelig* Gang under den gamle Fløj . . .« Og Ove forklarede: »Men det er kun Skrubtudser og Snoge, som spadserer i den . . .«

Tora stirrede betaget op mod Borgen. Skønt hun i det sidste Aar havde læst saa mange »nye« Bøger af dem, som Adjunkten advarede hende imod, var hun dog allermest optaget af Ingemanns Romaner med *rigtige* Borge og *rigtige* Riddere og Væbnere.

»Er der Vindebro?« spurgte hun hviskende.

Lily klappede i Hænderne, saa Tøjlerne faldt ned over Ponyens Hals: »Jo, der er Vindebro, men den bliver rigtignok aldrig mere hejset op . . .«

De kørte gennem en kort Lindeallé, der førte lige til Broen med Voldgraven. Tora hældede sig ud over Vognen for bedre at se. Nede i Graven svømmede Svaner, og paa Skrænterne groede smaa Buske. Der var ikke meget Vand tilbage, og det, der var, var næsten slugt af de høje Siv og Rør.

»Dèr skal vi to sejle, Tora!«

Det gungrede i Broen, da de kørte over — Tora ønskede, hun kunde være bekendt at udstøde Indianerhylet.

De kørte gennem den aabne Port, der var beslaaet med vældige Jernnagler fra

øverst til nederst, indover Slotsgaarden og hen foran Midterfløjen.

Tora bed sig i en Fart i Tungen for at forvisse sig om, at det ikke var en Drøm: »Velkommen til Egemose! . . .«

Tora var Ven med Hofjægermesteren fra Afdansningsballet, hvor hun havde inklineret for ham og givet ham en Mosroseknop. Derimod var hun meget forlegen overfor Lilys dejlige Mama, der snarere lignede en Elverpige end en Mor med tre levende Børn. Men da Ove og Kai kyssede deres Mama paa Haanden, smilede hun til dem paa saadan en yndig Maade, at man alligevel nok kunde tænke sig, hun var deres Mama. Hendes Kjole knitrede, naar hun rejste sig, som om Slæbet var af Papir og hun var kommen for nær til Ilden med det. Skønt det var Lørdag, havde hun Silkekjole paa af grøn Silke saa tyndt som de allerførste Bøgeblade. Kai hviskede til Tora: »Er Mama ikke pæn?« og Tora nikkede voldsomt til Svar, men var meget benovet, naar den pæne Mama talte til hende. Lilys Mama havde to Smilehuller i den ene Kind og en hvid Perle i det ene Øre og en sort i det andet.

Lily førte Tora med op paa sit Værelse, at de kunde blive nettede inden Middags-

bordet. Tora slog Hænderne sammen, da hun traadte ind — saa yndigt var der. Hele Stuen var, fra Loft til Gulv, foret med lyserødt blomstret Musselin, der var rynket ind til Væggen i fine Rynker. Gardinerne og Omhænget om den lille hvide Himmelseng var af lyserød Silke, de smaa forgyldte Stole var betrukket med blomstret Silketøj. Foran Kakkelovnen stod en hvid Skærm overbroderet med store lyserøde Fugle og blomstrende Kirsebærgrene. Gulvet var dækket af en skinnende grøn Straamaatte. Paa et lille Marmorbord trippede i sit Bur en grøn Papegøje. Tora havde knap tænkt sig, at den lille Dronning Vilhelmine i Holland havde det saa smukt. Der var Spejl helt ned til Jorden, men foran var stillet saamange store Planter, saa man næsten ikke kunde se sig i Spejlet.

Lily pegede paa Planterne: »Véd du, hvorfor jeg fik de Planter herind? Jeg var nu bleven saa skrækkelig til at række Tunge ad mig selv, naar jeg gik forbi — bare fordi jeg kedede mig. Men saa en Aften lod jeg, som om jeg var *Urskovenes Dronning*, og de har jo ingen Klæder paa, men bare Fjer og Baand. Jeg havde bundet grønne og gule Baand opad Benene og om Livet og om Haandleddene og alle Steder og slaaet Haaret ud og pillet et Par Fjer af Papegøjen og sat i Haaret. Og saa dansede jeg *indisk* Dans . . . det er saadan noget, jeg selv finder paa, og saa

digter jeg Musik til . . . sørgelig Musik, for der er jo saa underligt inde i Urskovene, Solen kommer aldrig ned til Bunden, jeg havde jo tændt alle Lampetterne og dansede foran Spejlet — — og saa kom *Frø* snusende. Hun kommer altid snigende som en Maar, og jeg hørte ingenting. Men hun blev saa tindrende, flintrende, edderspændt gal, og hun vilde klage til Papa — for Mama ler jo bare. Mama var akkurat som mig, det siger hun selv. Og engang i Paris kørte hun med sin Tante fra Operaen, det er et Teater med Musik i, som de synger, og saa midt i Vognen stikker hun bægge Benene pladask ud gennem Ruden — bare for at drille sin Tante, og saa tabte hun den ene lyseblaa Silkesko, men saa blev hun sat i Kloster i Genf i næsten to Aar og havde det forfærdelig strengt. Dèr kommer jeg saamænd ogsaa nok, men Mama har lovet at skrive hver Dag og sende mig Godter. Mama vilde slet ikke giftes med Papa, og en Dag saa lagde hun sig paa *Maven* i Sneen for at dø af Lungebetændelse, men det hjalp ikke, og en Dag plukkede hun giftige Svampe og kom i Postejerne, og Papa var lige ved at dø, men saa angrede Mama det, og giftede sig med ham, og tænk, da hun bare havde været gift med ham i Paris en eneste Maaned, saa *elskede* hun ham, det har hun selv fortalt. Men *Frø* sladrede, og Papa var lige ved at tage min nye Pony fra

mig, men han nøjedes da med at sætte alle de Planter op foran Spejlet. Men véd du, hvad Papa ikke véd og heller ikke *Frø*: Min Papegøje kan sige »Hold Kæft« og »Fanden brodere« — nu skal du bare høre!« Hun stak et Stykke Sukker ind mellem Tremmerne og hviskede ivrigt til Fuglen, som saa endelig hviskede igen: »Hold Kæft« og lidt efter »Fanden brodere«.

»Er det ikke storartet! Her er Hugormen, værsgod!« Lily rakte Tora et langt Glas med Blæreskind foroven, deri hang Hugormen med sin kløftede Tunge ud af det aabne Gab. Tora turde ikke selv holde Glasset.

Lily lukkede en Dør op til Venstre: »Her er dit Værelse, og saa kan vi ligge og sludre sammen om Natten og kigge Stjerner og saadan noget!«

Som Lilys Stue var lyserød, var Toras lyseblaa.

»Nej, skal jeg bo her!« Hun fik Taarer i Øjnene af Fryd.

Lily forklarede: »Det er mit Barnegæstekammer, men naar jeg bliver voksen, skal jeg bo i Sydfløjen, og saa faar jeg fire Værelser og min egen Kammerjomfru fra Paris. Vil du se mit Akvarium?«

De gik gennem Lilys Stue ind i en meget stor Stue med Landkort paa Væggene og en Kæmpeglobus midt paa Gulvet og kun et grimt Bord, nogle Stole og et Bogskab.

Der var ingen Gardiner, men blot røde Silkefrynser foroven af Vinduerne: »Ja, her er væmmeligt, men det er ogsaa Skolestuen — uh, hvor jeg *hader* den . . .«

Paa en lav Bænk i den ene Vindusfordybning stod Akvariet, det var højere end Tora og meget bredt. Guldfisk, Aal, smaa Karudser, Hundestejler, Vandkalve og Frøer smuttede om i det gennemsigtige Vand, ligesom svævende ind og ud mellem Siv og Vandplanter. Paa Bunden var Sand og smaa Sten og rigtige smaa Koralrev. Et Sted laa et helt lille strandet Skib.

»Det Skib har Mamas Broder taget med til mig fra Paris, det er et Kunstværk, siger Mama, for i Paris er der Folk, som køber Legetøj til mange Tusind Kroner, og hvis jeg havde Penge, saa vilde jeg bare *købe* og *købe* og *købe* — ligemeget hvad det var, bare købe. Naar jeg keder mig og jeg kan mærke, *Frø* har nervøs Hovedpine, saa beder jeg om Lov at fodre midt i Skoletiden, og saa bliver jeg straks i godt Humør. Men det er skam mest Løjer med Edderkopperne. Nu skal du se. Nu tager vi Fluenettet, og saa fanger jeg den dèr i Karmen!«

Lily svippede Nettet, der lignede en Nissehue af hvidt Flor, udspændt paa en Staalring, henover Karmen, og Fluen fløj forvildet helt ud i Spidsen af Floret. Lily tog den op med Fingrene og holdt den hen til Vandfladen. Øjeblikkelig kom en langbenet

Vandedderkop farende: »Kan du se, den kender mig, om lidt kommer de andre, men de bliver nu snydt!«

Hun slap Fluen, og Edderkoppen, som laa paa Ryggen med alle Ben lige i Vandskorpen, slog sammen om den og gik til Bunds med den: »Jeg tænker altid, det er en Kæmpeblæksprutte ude i Atlanterhavet, og den slaar Fangarmene om en *Matros* og kvæler ham — er det ikke morsomt? Vil du prøve?«

Men Tora stod med bævende Læber, helt hvid i Ansigtet, hun var lige ved at falde: . . . »Aah, det er *væmmeligt*, det er *ækelt* . . . det er *grusomt* . . .« Hun begyndte at græde. Lily tog hende kærligt om Halsen: »Jamen, kæreste Tora, hvor kunde jeg vide, du var saadan en ømskindet En — hvis jeg ikke giver dem Fluer, saa dør de jo af Sult, er det bedre? . . .«

. . . »Det véd jeg ikke, men du maa *aldrig*, *aldrig* vise mig saadan noget, det er ligesom jeg gaar itu indeni, jeg vil meget hellere have en Tand rykket ud end se saadan noget . . .«

Tavse og forstemte gik Veninderne tilbage til Lilys Stue. Tora børstede Haar, og Lily skiftede Ridedragten med en altfor kort klar Kjole, der var gennemtrukket med smalle Fløjelsbaand: »Mama vil altid have mig klædt som Dukke, men jeg holder selv mest af at være klædt som rigtig Dame . . . véd

du, hvad jeg har købt, som Mama ikke véd: En Stanglorgnet af Skildpadde!«

Der blev slaaet paa Gongon'en. Det lød næsten som Kirkeklokkeslag.

Lily forklarede: »Idag spiser vi tidligt for Jeres Skyld, men ellers spiser vi Klokken seks, og det er det eneste Maaltid i Ferien, hvor vi *skal* være præcise. Ellers — naar *Frø* er her — saa børster jeg Tænder og drikker Vand og hoster paa Klokkeslet. Mama er saa lynende angst for *Frø* — man kunde gerne tro, det ogsaa var hendes Lærerinde — men den Dag *Frø* rejste hjem, drak Mama og jeg Champagne oppe i Skolestuen og spillede Boldt med den store Globus, og Mama dansede efter Lavs Røgter, og vi lavede et farligt Styr, saa kom Papa, men Mama sagde: »Min egen Ven, jeg er saa træt, du maa endelig ikke skænde, jeg prøvede jo bare at være Frøken Prips Stedfortræder — saa var Papa jo nødt til at le!«

Tora hørte nok efter, men hun tænkte bagved hele Tiden paa Fluen og Edderkoppen.

Tjener Abel aabnede Døren til Spisesalen. Tora gjorde Øjne: Salen var saa stor, at det runde Bord i Midten ikke fyldte mere end en Taburet i en tom Stue. Paa Væggene hang store Malerier af vrede Herrer, der lignede Danton og Robespierre og havde skarlagenrøde Kapper paa eller Vamse med hvide Skindbordter og Guldkæder baade om Halsen ligesom Damer og tværsover Brystet.

Damerne saa ud til at have haft gruelige Sorger allesammen, de lignede *sørgende* Enker med spidse Næser. De var voldsom dejligt pyntede men snerpede Mund, og deres Øjenbryn sad højt oppe i Panden, og rundt i Ansigtet var Pletter ligesom Fluesnavs.

Lilys Mama lo til Tora: »Du kan vist ikke lide Lilys Forfædre — men de gør nu ikke en Kat Fortræd. Jeg var virkelig ogsaa bange for dem i Begyndelsen, da jeg kom, jeg turde ikke spise mig mæt, fordi de sad og saa saa ondskabsfuldt paa mig. Men saa fandt vi paa at snakke til dem og drikke med dem, og saa var de meget mere morsomme end levende Mennesker — jeg syntes formelig, de blev mere venlige i Ansigtet. Kan du huske det, Holger?«

Hofjægermesteren smilede i sit store, gule Skæg — han smilede akkurat som Ove med saadan et lille bitte fint Smil, uden at bevæge Munden. Nu var Tora ikke mere bange for Lilys Mama — hun var endda nærved at ønske, hendes egen Mor ogsaa lignede en Elverpige og gik i grøn Silkekjole om Lørdagen. Tjener Abel bød om, han havde hvide Skindhandsker paa, og Tora huskede, at Amtmandens Tjener havde kun Bomuldsvanter paa ved Bordet.

Hofjægermesteren rejste sig, slog paa sit Glas og holdt en hel lille Velkomsttale. Han pegede paa de mange Glas og sagde, at det kun var i Dagens store Anledning, det gik saa overdaadigt til, de andre Dage

havde han tænkt at lade Gæsterne *selv* sørge for Mad og Drikke. Hver kunde malke sin Ko og grave Kartofler op og fiske Hundestejler og finde Svampe i Skoven — og fandt de en Bjørn, maatte de gerne skyde den, naar de blot sørgede for ikke at beskadige Skindet, for det vilde han gerne have til en ny Kørepels. Han mindede dem om, at bagved den store Lade groede saa mange Brændenælder, der skulde smage aldeles brilliant, naar de blev hakket godt og stuvet i kogt Grøftevand . . . Da Gæsterne lo, saa det gav Genlyd fra Væggene, som om de ærværdige Billeder lo med, bad han om Stilhed og sluttede sin Tale med at give dem Lov til, uden en eneste Indskrænkning, at gøre *alt*, hvad de havde Lyst til og selv mente at kunne forsvare.

Lilys Mama var ikke enig med sin Mand i, at de maatte gøre, hvad de vilde. F. Eks. maatte de ikke stikke Hænderne ind i Centrifugemaskineriet eller sluge Blommestene eller komme ind i Stuerne og lugte af Stald . . .

Kai hviskede halvhøjt: »Mama har Snusenæse, hun kan lugte, om der ligger ét Kohaar to Mile borte . . .«

»Saah — jamen Mama har ikke saadan en Hugormetunge som hendes yngste Søn!«

Det, som forbavsede Tora mest, var, at hverken Tjener Abel eller den hvidklædte Stuepige saameget som smilede, naar de andre lo.

Efter Bordet kaldte Hofjægermesteren Tora og Tage over i en stor, mørk Stue med Vaaben op ad Væggene. Tjeneren kom med Pen, Blæk og Papir. Med et meget alvorligt Ansigt spurgte Hofjægermesteren Tora: »Hvormange Øjne har du?« Først lo hun, men da hun saa, det var Alvor, blev hun rød i Hovedet og svarede. Hofjægermesteren skrev ned. »Hvormange Næser?« Tora spejdede efter et Smil, hun blev helt urolig. »Hvormange Tænder? Hvormange Fingre?« Pludselig huskede Tora, at der var noget, der hed *Signalement til Politiet* — det skulde man maaske give, naar man rejste til et fremmed Sted ligesom Pigerne, der havde *Skudsmaalsbog*. Hun var som et dryppende Blod, og saá hun hen til Tage, stod han og sprutlo paa en meget uopdragen Maade.

»Nu Tage!« Men Tage var ikke til at vriste et Svar ud af. Saa spurgte Hofjægermesteren Tjener Abel: »Hvormange Fingre har den unge Selckau?« Og Abel svarede roligt, bukkende: »Ti!«

Tora ønskede sig vel hjemme igen, men hun kunde jo ikke saadan løbe sin Vej lige med det samme.

Nu blev Ove, Kai og Lily og Hofjægermesterinden kaldt ind. Hofjægermesteren foldede Papiret sammen, lakkede og forseglede det og gemte det ned i et stort Jernskrin.

»Jeg har lovet Borgmester Selckau at sørge for, hans Børn kommer hjem med det samme Antal Lemmer, de drog ud med. For nu at være sikker paa, han ikke bagefter snyder og kræver mig for tre Tommelfingre til Tage og to Næser til Tora, har jeg talt op, hvormeget de har af hver Slags. Dokumentet gemmes nu og tages først frem ved Afrejsen til Sammenligning . . .«

Der blev en Latter, men Tora, som mærkede, at Spasen var drevet med hende alene, var grædefærdig af Flovhed. Lily spurgte: »Men Papa, hvordan *kan* du dog se saa alvorlig ud, naar du gør Løjer.«

»Der er noget, som hedder Lattermuskler, men det véd Prinsesse Vips sagtens ikke. Naar man vil være alvorlig, tager man dem af og putter dem i Lommen . . .«

»Papa, du skulde evigt skamme dig, skulde du!«

»Ja, det skulde jeg vist, men medens jeg gør det, skulde du og dine Brødre vise Egemose frem . . .«

. . . Der skulde begyndes med den *gamle Fløj*. Lily kommanderede og Ove førte an.

Da de gik over Borggaarden, pegede Ove rundt: »Her var i gamle Dage Blegplads og Abildgaard. Det rigtige Egemose laa meget længere bagved, men da den havde staaet i mange Hundrede Aar, begyndte Grunden at synke, den sank og sank, og tilsidst ramlede hele Borgen. De fyldte Grunden godt ud og byggede en ny Borg, men den sank ogsaa. Saa byggede de den tredje Gang op, og af den tredje Borg staar én Fløj tilbage, men der er Muren revnet, og Bjælkerne har trukket sig saa skævt, at Gulvene næsten ligner Plovmarker . . .«

»Man skulde tro, du læste det op af en Bog, saadan præker du!« Tora saa, at Ove blev rød i Panden, og hun skyndte sig at sige, at det netop var saa hyggeligt at vide saadan noget grundigt.

»Ja, vi har et Marmorbord, der er tre Hundrede Aar gammelt, og dér i Pladen er ridset en hel Plan af det ældste Egemose, og det er saa nøjagtigt med Skoven og Aaen og Graaby og det hele. . . .«

Den gamle Fløj laa ligesom i en Have, der aldrig blev luget, men Lily sagde, det var med Vilje, for hendes Papa syntes, den skulde ligge i Fred og Ro uden at pyntes og stives af.

»Det spøger i den gamle Fløj!«

»Snak, Lily, du véd godt, der ikke er Spøgelser til . . .«

»Ja, jeg har ikke set dem, men jeg har saa tidt lyttet ved Døren til Borgstuen, og dèr har jeg hørt dem fortælle det!«

»Lytter *du* ved Dørene, Lil?« — Oves Stemme var næsten forfærdet, men Lily slog med Nakken: »Ja, det véd Gud, jeg gør, naar jeg *keder* mig, gør jeg *alting*, selv om det er *lumpent*, saa gør jeg det . . .«

»Hvem har Nøglen?« Lily tog den frem, hun havde den i Baand om Halsen under Kjolen. »Hvad skal det sige, Lil, gaar du altid med den dèr?« Lily blev rød i Hovedet, saa nappede hun Ove i Armen: »Kan du ikke forstaa, naar du er Stamherre, saa bliver der jo ingenting til mig, men saa lader jeg, som om den gamle Fløj er *min Borg!*« Og til Tora hviskede hun: »Jeg lader, som om jeg er *Borgfrue* i gamle Dage, og saa sidder jeg og snurrer paa Rokken og synger, medens Ridderen er i Krig . . . gør du aldrig saadan noget? . . .« Tora hviskede tilbage: »Jo, næsten omtrent saadan . . .«

Ove bad: »Se den først udvendig fra!«

Tora og Tage lagde Hovedet bagover og saa opad den vindskæve, næsten bulede Bindingsværksbygning, der med sine to Stokværk saa mere ynkelig ud end Fattigfolks Hytter i Byen. Dørenes Træ var helt graagrønt, Vinduerne saa ud som skimlet Vand, Taget var flere Steder skredet frem, saa Tagryggen var ru som et Savblad.

Det gøs velsignet i Tora, da Nøglen — som i de ægte Spøgelsehistorier — *hvinede* i Laasen. Døren sprang ikke op, den var langt fra at kunne *springe*, den maatte lirkes og puffes, som en gnaven Kalv. Lily der-

imod smuttede gesvindt i den første, store, lave, nøgne Stue og sang en Tone, der som en Bold sprang fra Væg til Væg og gav Genlyd flere Gange.

De gik saa alle ind.

Det første Kammer var fuldstændig tomt. I det andet stod, foran den sortladne Egetræs Vindusbænk, en gammel Rok, og midt paa det ujævne Gulv et Bord med tre Løvefødder — den fjerde var smuldret hen.

Lily og Tora nikkede til hinanden ved Synet af Rokken.

I næste Værelse var store, plumpe Alkover muret ind i Væggen. Ove aabnede Alkovedøren, og der kom mulden Lugt, som om de gamle Skind og Tæpper endnu laa derinde. I de følgende Rum var af Bohave kun Ildstederne med nogle drabelige Ildragere. Fra det ene Rum førte Trin op, fra det andet Trin ned. Tora og Lily gik med hinanden om Livet.

Lily hviskede: »Saa tænker jeg mig, at jeg skjuler en *Morder* inde i Alkoven, og kun *over mit Lig* kommer de til ham!« Tora nikkede, saadan noget forstod hun saa godt, men hun vilde alligevel nødigt bo her, hun holdt mere af Stuer med blomstret Musselin og forgyldte Stole.

Ad en sørgmodigt knagende Snirkeltrappe naaede de ovenpaa til Riddersalen, der var ligesaa lav som Rummene nede, men strakte sig i Fløjens fulde Længde og Bredde. Der var endnu de udskaarne Dragebænke i Vin-

dusfordybningerne og Højsædet for Enden af Salen. Loftet var kullende sort, Fakkelbøjlerne sad endnu i Muren.

Ove stod og saa sig om: »Hvis jeg havde levet dengang, mon jeg da var ligesaa glad for at være Stamherre til Egemose som nu? . . . aah, om Forladelse, Kai, men jeg tænkte ikke over det!« Kai stod og bed Tænderne sammen: »Nej, du tænker ikke over det, men du husker bare hvert Kvarter at prale med, *hvem* der er Stamherre, gør du . . .«

De skulde ned og se Hvælvingerne, som var det allerældste og sagdes at være den eneste Rest af det oprindelige Egemose. Lily forklarede — en Smule vigtig, fordi hun kom Ove i Forkøbet: »Det hed *Troskælderen*, for det var dèr, *Trosset* boede, naar der var Krig og Borgen skulde forsvares . . . uh, hvor jeg gerne vilde have været med til at kaste gloende Sten og kogende Vand i Hovedet paa Fjenden — det maa have været lækkert!«

Trappen, der førte ned til Hvælvingerne, var af røde, næsten afslidte Mursten, der mere lignede en Rende end en Trappe. Dernede var saa lavt, at Tora fik ondt for Brystet. Hvælvingerne løftede sig om hendes Hoved som store, sorte, opspændte Paraplyer, den ene saa tæt ved den anden, at ikke en Regndraabe, men heller ikke et Glimt Himmel var at se.

Med bankende Hjerte gik Tora frem, hun mærkede Fugt om Fødderne og Lugt af

Mug og raaddent Vand. Saa sjappede hun i en Pyt, saa snublede hun over en oprodet Murbrok. Hvælvingerne blev lavere og lavere, som om de efterhaanden var bleven trætte af at holde sig oppe og nu langsomt sank, indtil de naaede Jorden. Tora rakte Haanden op og strøg den under Hvælvingens højeste Midte. Ove gik ved Siden af hende: »De har ikke haft det rart, Troskarlene. De lavede deres Mad ved Ildstenene dèr længere henne, og naar det var koldt og de fyrede, blev al Røgen inde hos dem, og naar det var Sommer, var der kvælende hedt af Dunst fra dem selv og deres Skindvamse . . .«

»Nu præker han igen, men det er ikke noget, han selv véd, det er noget, han slaar op . . .«

Ove lo godmodigt: »Javist slaar jeg det op i Bøger, fordi det morer mig at vide, hvordan der saa ud i gamle Dage . . .«

»Jamen det er *dumt* at bryde sig om *gamle* Dage . . .«

Tage spurgte, hvorfor Hofjægermesteren ikke hellere byggede Fløjen om, saa den kunde bruges til at bo i, men Lily svarede: »Er du gal, Tage, tror du, man river en gammel Borg ned, naar man har den? Nej, den er netop meget mere interessant end en ny; og hvis den Fløj ikke var for stor, duede den udmærket til at komme paa oldnordisk Museum ligesom Guldhornene!«

»Men Lily dog . . . Guldhornene eksisterer ikke, de er jo stjaalne!«

»Saah . . . nej det er de vist ikke, for jeg har selv *set* dem paa Museet i Fjor!«

»De var lavet efter i Gibs og forgyldt over!«

»Ove, du er en ækel Dreng, Tora og jeg vil ikke have noget med dig at gøre!«

»Prinsesse Vips!«

Da de gik, lukkede Lily af og gemte Nøglen: »Giv mig den,« sagde Kai, »for hvis vi andre vil derover, naar du ikke er med!«

»Nej, det er *min* Nøgle og *min* Fløj — I andre er bare Gæster, men jeg hører til, jeg bor her altid.«

»Prinsesse Vips! . . .«

Lily lo, det smigrede hende altid at høre sit Kælenavn, hun følte sig halvt som virkelig Prinsesse, naar det blev sagt.

Turen kom til Staldene. Tora syntes, det var, som om hun var dumpet ned i Avstralien eller et andet mærkværdigt Land. De vældige drønende Stalde og den kvalme Gødningslugt var nærved at bedøve hende, men da hun kom ind til de sorte Grise, gik al Træthed over. Hun rørtes ikke af deres grimme Lugt, tænkte ikke over, at det var *Svin*, ønskede blot at blive hos dem hele Dagen. Hun havde læst Historien om de *røde* Grise og set baade sortspættede og blegrøde Grise, men aldrig en helt *sort*, og saa tilmed en *Bunke sorte*.

Inde i Mejeriet blev hun betaget af Gulvenes flunkende Marmorfliser, Mælketønder-nes Blankhed, Mejeripigernes lyseblaa Kjoler,

hvide Strømper og Huer — af hele Renligheden. Der var en Klingen og Svingen og Susen, som om hundrede Tekedler stod og kogte og klaprede med Laaget paa en Gang. Der lugtede af Smør og Fløde, men med en saa frisk og fin Lugt, at Tora aldrig havde kendt Mage. Det slog ned i hende, at det maatte dog være det yndigste paa Jorden at være Mejerijomfru paa saadan en stor Herregaard. Gaa i den rare Lugt i al den blæsende, skinnende Properhed, og *selv* have Lov at lave Smør. Smør var nu noget behageligt noget.

Dampen blev sluppen ud, Centrifugen standsede. Det store Rum blev i et eneste Nu graat af Damp. Lily puffede til Tora: »Nu krøller mit Haar, det krøller altid i Fugt, saa bliver Mama glad!«

»Saa gaar vi i *Laderne*!« Kai sagde, med Hænderne i Lommen og med en Mine, som om han nøje vidste, hvor mange Pund Hø og hvor mange Skæpper Korn der fandtes paa Gaarden: »Skade, der er saa tomt, men vi er jo hen paa Aaret!«

Drengene gik i Laderne, men Lily og Tora smuttede op i de svulmende, vidunderlig duftende Høstænger, og Lily forklarede, at sidste Høslet havde været usædvanlig rigt. Der var ikke revet sammen endnu overalt, hun og Tora vilde hjælpe til en af Dagene: »Men saa faar vi Lopper og Ørentvister paa os, og vi maa spise Klumpæbleskiver med Høstpigerne, ellers

siger de, vi er hovne, men de smager af Fedt!«

. . . Veninderne borede sig et Hul ind i Høet og begyndte at hviske sammen og betro hinanden store Hemmeligheder. Men bedst som det var, faldt de begge i Søvn, først den ene og saa den anden, eller først den anden og saa den ene. Da de vaagnede, var der mørkt omkring dem. De strakte Hænderne frem og rørte ved Hø, de prøvede at rejse sig og mærkede, at de helt var begravet i Hø, der var skredet ned over dem, medens de sov. Lily kluklo, men Tora troede, hun var ved at kvæles og skreg om Hjælp, hvad jo ingen kunde høre. Endelig fik Lily lavet sig en Aabning og lirkede dem begge ud. Nu lo ogsaa Tora. Hun havde drømt, hun var Overmejerske paa Egemose, men havde rent glemt, hvordan man kærnede Smør, det blev altsammen til Tykmælk. Den Drøm var nok til, at hun opgav Tanken om at blive Mejerske. Desuden var der det ved en Mejerske, at hun fik *røde* Arme, og røde Arme var noget af det gyseligste, der var til.

»Skal vi tage en Tur i Svalebakken?«

»*Svalebakken*, hvad er det for en?« Tora kendte ikke engang Ordet. Lily trak hende med til Voldgraven, og med Besvær entrede de ned ad Skraaningen, gribende for sig ved de mange smaa Buske. Dèr laa, nede i Vandet, mellem Sivene, en rund,

hvid, flad Tingest, der lignede allermest en stor, lav Balje. I Midten laa et rødt Tæppe, og paa Tæppet stod en lillebitte, hvid Bænk.

»Saadan ser Svalebakken ud!« Muntert pludrende hjalp hun Tora ombord: »Ser du, i ældgamle Dage, naar de bryggede Øl og Øllet skulde blive koldt, saa brugte de saadan en, derfor hedder det en *Svale*bakke. Jeg fandt den selv mellem det andet Roderi ovre i den gamle Fløj, saa lod jeg Bødkeren male den hvid og trille den ned i Vandet for mig. Var det ikke snedigt? Han lavede ogsaa Stager, for man kan jo ikke ro for alle de Siv og alt det Mudder. Hvor Mama lo, da hun første Gang saa mig i den — — i lang Tid hed jeg ikke andet end *Ederland Hønsepige*, for kan du huske, hun sejlede i et Dejgtrug med Kosteskaft til Mast og Forklæde til Sejl. Det er saa henrivende, naar de gamle Svaner bliver gale i Kalotten, og det bliver de, naar jeg driller dem. Saa puster de sig op og farer lige løs paa Svalebakken og strækker Hals for at hugge mig — men jeg sidder jo i Midten, og de *kan* ikke naa mig. Ellers bed de saamænd baade Øre og Næse af mig, de gale Dyr!«

Tora sad ganske stille og saa efter Svanerne, der lydløst kom glidende efter Svalebakken: »Du maa ikke drille dem, det er meget mere yndigt, naar de saadan glider . . . og tænk . . . der er *elleve* ligesom *de vilde Svaner* . . .«

Lily spurgte: »Tror du paa Varsler?« Tora troede ikke paa Varsler, men hun holdt nok af at tale om uhyggelige Ting, især saalænge Solen skinnede, og saa fortalte hun Lily sin Drøm om den undvegne Fange og pyntede paa den, saa hun selv kom til at gyse deraf.

Men Lily vilde forfærdelig gerne møde en Fange, hellere end alt muligt andet. Tora betroede Lily, at omme i Farvergyden boede en *ægte Spaakone*, og de fra ældste Klasse havde ladet sig spaa hos hende, og hvis hun havde levet i gamle Dage, var hun bleven levende brændt.

Saa hviskede Lily — skønt ikke andre end Svanerne kunde høre det: »Ovre ved Hvidemose bor der En, som baade kan *spaa* og *hekse*. En Dag gaar vi to derover, for jeg vil saa gerne vide, hvornaar jeg bliver gift, og hvornaar jeg skal dø. Der er saa rasende uhyggeligt, det kryber i min Ryg, naar jeg bare tænker paa hende. Men Mama og Papa maa ikke ane det, for Papa siger, det er noget, hun laver for at lokke Penge af Bønderne. Men jeg *vil* nu spaas, vil du ikke ogsaa?«

Tora nikkede, og de flød ganske stille om i Voldgraven, hvor Vandet var grønt som Mos af Skæret fra de stejle Bredder. Dèr, hvor de sad, kunde de ikke se andet end Siv og Skrænter, men de kunde høre Fuglene synge inde i Parken og Faarenes

Brægen langt borte. Tora blev saa højtidsfuld tilmode.

Hun hviskede til Lily: »Nu skulde *Vesperklokkerne* ringe, og saa kom *Nonnerne* vandrende forbi i en lang, lang Række med Slør helt ned til Jorden . . .«

Men Lily slog med Nakken: »Pyt med Nonner, det er bare gamle Jomfruer, som ikke bliver gift, fordi de er saa grimme og sure og sippede . . . nej, nu tænker jeg mig, der *klinger* et Horn, og saa *sprænger* Ridderen frem paa en *skumhvid* Hest. Han er *dødbleg*, han er saaret i Krigen. Men han har *sejret*, og han lægger Sejren for *min* Fod . . .«

». . . Og hvad saa?. . .« Tora aandede dybt.

»Saa ikke mere, saa dør han eller saadan noget, jeg er ligeglad, det er bare det, naar han kommer *sprængende* paa en *skummende* Hest, det er *det*, jeg kan lide . . . Se, nu kommer Flagermusene . . . sikke de kiler over Vandet. Det er nogle sære Tingester . . . somtid ligner de sorte Spøgelser, og saa tænker jeg, de vistnok kan tale, men de vil ikke . . . uh, hvor de er ækle . . .«

Men Tora var kun optaget af de brusende Svanehamme og den sagte Lyd af Vandets Skvulpen mod Svalebakken.

Drengene kaldte, og Lily kukkede til Svar. Hun var nu oplagt til Løjer og vilde paa ingen Maade gaa op af Svalebakken

og følge med de andre. »Saa skal du fanges,« raabte Kai. Drengene fór, med Kai i Spidsen, afsted og kom straks efter trillende hver med sin vældige Vadskebalje, som de pjaskede ned i Voldgraven. Det blev en vild og munter Jagt. Tora og Lily havde baade Forspring og Stagen, men Drengene halede sig frem i deres Baljer ved at rykke i Sivene. Tilsidst blev Svalebakken omringet, og Lily maatte bede om godt Vejr.

De snakkede om, hvad de skulde tilbringe næste Dag med, og hver kom med sit Forslag. Endelig enedes de om, at Ove skulde lave Planen men ikke røbe den før om Morgenen.

Gongonen kaldte til Aftensbordet. Men dennegang blev der spist i »den lille Spisestue«, et hvidlakeret Værelse med smukke venetianske og bøhmiske Glas paa Hylderne i de hvide Skabe, der fulgte Væggen rundt. Bordet var pyntet med mørkerøde Roser, Temaskinen snurrede, der stod ingen Tjener bag ved Hofjægermesterens Stol . . . en venlig Stuepige bar Teen om og gik saa sin Vej. Tora saa til sin Morskab, hvor Ove og Kai opvartede Damerne — og hun fik at vide, at saadan var det altid i England, dèr sørgede Herrerne for Damerne.

Da Tora og Lily havde sagt Godnat, hviskede Kai: Vi har noget til Jer til at tage med i Seng. Det staar oppe paa Lils

Værelse.« Men da de kom udenfor Døren, sagde Lily: »Jeg tør vædde paa, det er det samme, som jeg selv har tigget hos Jomfru Svane — det er nok Tykmælk, men pyt, vi kan jo magelig spise to Tallerkener hver.«

Oppe paa Værelset stod to Portioner Tykmælk i den ene Vindueskarm og to i den anden og to paa det lille Marmorbord. Maanen skinnede nok saa lystigt ned paa de seks Tallerkener og seks Skeer og tre Sukkerskaale.

»Det er Mama, jeg er vis paa, det er Mama, hun elsker selv Natteslik, og naar Papa sover, saa ligger hun og spiser russisk Marmelade. Men jeg holder meget mere af Tykmælk, naar jeg spiser det i Mørke, saa tænker jeg mig, det er *Blod*, ligesom du véd Jomsvikingerne. Oplagt Mælk er det allerbedste, men det er Svane saa gerrig med, fordi der gaar saa meget Fløde til. Tror du, vi kan spise tre Portioner hver?«

Tora kunde ikke.

»Kom, saa spiser vi én nu og gaar i Seng og sludrer lidt, spiser én til og sover og spiser igen — det er netop Sjov.«

Det bankede paa Døren: »Kom ind!« Det var gamle Karen Amme med en Bakke med to Portioner oplagt Mælk fra Hofjægermesteren.

Da var de nærved beggeto at faa Kighoste af Latter.

Næste Morgen — mindst syv Stunder før Dag — blev Tora vækket ved, at Lily stod og kneb hende i Storetaaen. Lily var indhyllet i en blegrød Hættekaabe, der formelig slæbte efter hende: »Skynd dig, Tora, du skal vandes.«

Hun lo, saa hun fik Hikke, ad Toras søvnøjede Forundring: »Vist saa, du *skal* vandes. Basta!« Og hun trak ved begge Stortaaer Tora ud af Sengen, men da Tora vilde tage Strømper paa, slog Lily sin Kaabe tilside og viste de bareste Ben og det hvideste Skind og ellers ingenting uden fem smaa Sølvringe med Dingeldangel paa den ene Arm:

»Vil *du* maaske vandes med Klæderne paa?«

Tora laante en Kaabe Magen til Lilys, og afsted gik det paa klappende, svippende Ben, smut, smut, ind i Parken til en Indhegning med Laage. Tora blev puffet ind, og Krogen indvendig fra sat paa den høje Laage. Tora saa sig om, som var hun straks til Morgen kommen til Eventyrland:

Hun stod paa en Eng med Luv saa tæt og lækkert som Fløjl. Unge Birke med dirrende Blade var plantet rundtom. I Græsset sang og sprang og suste, drejede, svejede og svandsede tre straalende Turbiner. Nu saa de ud, alle tre, som hyllet i flagrende Silkeslør — en Vind rørte sig, Slørene spredtes og blev til et Drys af hvide Stjerner og gyldne, snurrende Smaasole. Saa lignede de tre Kæmpevandmænd med Gelekrop og tynde kravlende Ben — saa fór de op som Paraplyer, der har vendt sig i Blæst.

Solen skinnede paa Græsset, der var lifligt at træde. Lily smed sin Kaabe og rev Kaaben af Tora. Saa løftede hun den ene Turbine og løb ind paa Tora med den, men Tora var lærenem, hun greb den anden, og nu udfægtede de en vild og voldsom Tvekamp paa Turbiner. Tilsidst glinsede Bladene paa de unge Birke omkap med Græsset og deres Legemer. De standsede for at puste ud.

Men uden at Tora anede Uraad, havde Lily sagtelig skruet Halen af en gammel Sprøjteslange ned i Jorden, og pludselig udspyede den fra sit Gab mod Toras spinkle Ryg en Vandstraale saa tyk og vred, som om hun var en brændende Høstak. Forskrækket sprang Tora tilside, det gjorde ondt næsten som et Stenkast, men Lily blot lo og sigtede paa hende med Slangens Munding. Tora maatte flyve

gennem Græsset saa i den ene Retning, saa i den anden, jaget af Lilys hidsige Kommandoraab — standsede hun blot et Sekund, straks var den haarde Straale hende paa Nakken.

Saa smed Lily Slangen fra sig: »Nu gider jeg ikke mere, nu vil vi dase!« Og de strakte sig i Solen under Turbinernes kildrende Draabemylr. Lily sagde: »Du, Tora, før bildte jeg mig ind, at jeg var en *Dyretæmmer*, og du var en *Fuldblodshingst*, der skulde dresseres, derfor gjorde jeg det med Slangen. Jeg elsker saadan det rigtig *grusomme*. Jeg vilde forfærdelig gerne have været med, dengang de havde *Inkvisition*. Vilde du ikke?« Men Tora rystede paa Hovedet. Hun brød sig kun om at *læse* de grusomme Ting, hun vilde ikke *se* dem og slet ikke *selv* gøre dem.

»Jamen vilde du heller ikke rasende gerne være gift med Rolf Blaaskæg? Tænk at blive *myrdet* af sin Mand! Selv om det gjorde *nok* saa ondt — jeg tror alligevel gerne jeg vilde . . . det vil sige, jeg vilde *ikke* være hans første Kone, det var der ikke noget ved. Men naar han havde myrdet *fem*, saa vilde jeg giftes med ham, bare for at gaa i den Spænding . . . jeg tror engang jeg dør af Spænding . . . Der var en Nat, det var inden, der blev sat Planter foran Spejlet, saa havde jeg om Aftenen staaet og snakket med mig selv i Spejlet, og sat skrækkelige Øjne op, og

saa bildte jeg mig ind, jeg var en *Morder* og skulde henrettes . . . det *var* forfærdeligt, men det var *ogsaa* dejligt, jeg kunde slet ikke sove . . . det er løjerligt med saadan noget. Men véd du hvad, min Mama, dengang hun skulde have mig, saa læste hun saamange frygtelig spændende Romaner, og det vidste Papa ikke før bagefter — og tænk, om Natten, for hun var tidt syg, og saa maatte gamle Karen Amme sidde og læse Spøgelseshistorier for hende, og derfor er det, jeg er saadan én med alt det grusomme . . . Hvordan tænker du, Rolf Blaaskæg saa ud?«

Tora tænkte sig godt om: »Han havde kulsort Haar og et langt blegt Ansigt med en forfærdelig stor rød Mund . . .«

»Nej . . . saadan slet ikke . . . nej, han gik saadan saa listigt paa Benene, saadan som et Træ, naar det blæser, og naar han lukkede Øjnene op, kom man til at gyse. Han var skallet og saa havde han Monocle. Jeg kender En, som *næsten* kunde være Rolf Blaaskæg — han har været tre Gange gift, og nu er han Enkemand, og hvis jeg bare var voksen, vilde jeg vistnok gifte mig med ham. Jeg vil i hvert Fald kun have en skallet Mand — det er meget mere interessant. Han maa godt se ond ud, ogsaa godt piske mig . . . men ikke altid, og spærre mig inde og sulte mig . . . og saadan noget. Min Onkel, han vil godt have mig til Kone, men ham vil jeg ikke

have, for han har saameget Gæld, at Mama engang var lige ved at sælge alle sine Perler for at hjælpe ham . . .«

Taarnuret, der havde Viserskive til alle fire Sider, slog syv raslende Slag: »Vi lovede at være nede til første Frokost, og nu er den syv!« De smuttede i Badekaaberne og op og kom i Tøjet i saadan en Fart, at noget sad vindt og noget sad skævt. Imidlertid forklarede Lily, at Indhegningen var lavet og Turbinerne sat op, fordi hendes Mama hver Dag skulde tage Solbad og gaa en Time i vaadt Græs. For nede i Tyskland var der Badesteder, hvor man kun badede sig i Solskinsstraaler og spaserede hele Dagen omkring i vaadt Græs, men hendes Mama vilde helst gøre det hjemme.

Tora spurgte, hvad Sprøjteslangen var til.

»Den er til Mamas Nerver . . . Mama bliver forskrækket for alt muligt, bare et Blad falder af et Træ, eller en Flue synger i Lampen, eller det sprutter i Kakkelovnen. Doktoren har sagt, at Soffi skal ramme Mama med Straalen lige i Ryggen, men Mama skriger, og saa tør Soffi ikke. Men naar jeg gaar med, saa vil Mama være vigtig — du skulde bare se hende, naar hun staar og knytter Hænderne og ryster over hele Kroppen og siger: Soffi, en, to, tre, *nu*!«

»Hvem er Soffi?«

»Gud, det er jo Mamas Kammerjomfru,

hende med de sorte Krøller, hun gaar altid med røde Silkestrømper, det er det eneste i Verden, hun er lapset med, hun kan sætte Haar paa atten Maader. Somtid prøver hun paa mit Haar, for det ligner Mamas, for at Mama kan se, om det klæder. Jeg bliver ogsaa pæn engang, det véd jeg bestemt, for vi har et Maleri af Mama, da hun var i min Alder, og da saa hun meget værre ud, end jeg gør nu . . . men naar jeg bliver smuk, vil jeg kun gaa i sorte Kjoler og langt Slør . . .«

Tora begyndte med et at længes efter Tage og Ove. Der var noget ved Lily, som hun inderst inde var bange for. Hun tænkte, at Lily vist var umaadelig klog, foruden at hun kunde ride.

»Husk mig paa en Ting, Tora, at vi i Aften gaar op i Taarnet og kigger Stjerner, det er ligesom at svømme i Luften — det gør Mama, naar hun er vred paa Papa om Aftenen, men saa gaar Papa op og henter hende og bærer hende ned ad alle Trapperne. Papa er vældig stærk . . . Hvad gør din Mama, naar hun bliver gal paa din Papa?«

»Jamen det bliver hun aldrig . . . det tror jeg da ikke!«

»Hvor det maa være kedeligt — jeg kan saa godt lide saadan noget — i Mangel af andet, saa driller jeg Kalkunerne, jeg *maa* have noget rigtig *edderspændt rasende* noget om mig engang imellem.«

De kom ind i Spisestuen, hvor Hofjægermesteren og Drengene var ifærd med at drikke Te. Midt paa Bordet var paa Stander hejst et lille rødt Silkeflag. Da Lily saa det, nikkede hun: »Saa véd jeg, hvor vi skal hen!«

Hun spurgte, om de, for at glæde Kongen, maatte tage Firspandet, men Hofjægermesteren skulde selv bruge det. Han tilbød dem Jagtvognen og Skimlerne. Men nu var Lily »vips« og vilde ikke køre.

Tora frittede sagte: »Er din Mama syg?« Lily svarede skælmsk: »Min stakkels Mama har saa smukke Øjne, at hun hver Dag maa sove lige til Lunch, ellers tager de Skade . . .«

De enedes om at gaa gennem Skoven mod Øst og skraa over Sortemose til »Kongens Gaard« — efter gammel Skik var straks om Morgenen sendt ridende Bud for at melde Besøget, at Kongen ikke skulde være paa Vandring, naar de kom.

Ellevild kaade sang og fløjtede de sig ind i Skoven.

Saa gav Lily Signal til en løbsk Tagfat og pilede af ind mellem Stammerne. Hende kunde ingen fange. Pludselig saa de hende langt i Forvejen klavre op i en gammel Eg, der stod og klemtes mellem Bøge, saa dens Grene langsomt trøskede ihjel. De andre fulgte Lily, stormede Træet, som var det en Fæstningsmur, og gemte sig hver paa sin Gren i det grønne, rugende Mørke. Med sin alleruhyggeligste Røst begyndte Lily at fortælle om en Nonne, der blev levende indemuret, fordi hun elskede en Munk, og alle de andre Nonner laa i deres Celler og kunde høre hende kradse paa Muren.

Lily fortalte paa saadan en Maade, at Tora *saa* det for sig og blev helt hjertesyg.

Hun maatte gaa ned fra Træet, hun blev baade bange og svimmel. Spøgende drillede Kai og Lily hende med, at hun var fejg. Det brød hun sig ikke om, men da Ove venligt sagde: »Det er da ogsaa ligemeget, om en Pige er modig eller ej,« blev hun flammende hidsig og raabte: »Jamen jeg er ikke fejg, det skal jeg vise dig, jeg ikke er!«

Saa lo de blot allesammen ad hende.

De kom til en Lysning, hvor blaa og gule Iris paa høje Stægler voksede ved et lille Vand. I Lysningens Udkant stod et uhyre højt Fyrretræ med lang nøgen Stamme og Grene, der syntes frynsede med brunt Spindelvæv.

Ove saa paa Træet: »Jeg synes, man kan blive svimmel, naar man ser opad mod noget, der er saa højt!«

Kæk og ilter bruste Tora op: »Det er da ingen Sag at klyve op i det Træ!«

Lily sagde: »Det er i det mindste let at *sige*, det er ingen Sag!«

Tora lagde sin Hat paa Jorden, tog Tilløb og svang sig opad Stammen. Der var nok af piggede Knaster fra nedstyrtede Grene, men Hænderne blev ømme af dem og klæbrige af Harpiksen. Strømperne hang i og reves itu.

Ove bad hende gentagne Gange lade være med det dumme Praleri. Men Lilys Latter hidsede hende. Hun skulde vise dem, *hvem* der var den modigste. Jo højere

hun kom op, jo smallere blev Stammen, jo lettere blev det at spænde om den. Saa var hun deroppe, hvor Grenene begyndte. Der blev mørkt, Naalenes Lugt var stærk, underligt bløde Insekter flakkede om og slog mod hendes Ansigt, som om de var blinde. Hun havde mest Lyst til ikke at gaa videre, men pirredes af sin egen Forfængelighed og af Oves Angst. Hun gik helt op i Toppen, hvorfra hun saa ud over Marker og Moser — som sad hun i en Sky. Hun prøvede at sveje med Toppen, men var ikke stærk nok dertil. Hun saa paa de bløde grønne Trætoppe, der næsten lignede blot Grønsvær eller Skovbund, og hun fik en kilrende Lyst til at træde ud og spasere over dem. Hun syntes, hun maatte kunne. Hun hujede muntert ned til de andre, hun kunde ikke se dem. Ordene, der raabtes, blev overdøvet af Naalemasserne.

Nu klatrede hun nedad, besynderligt nok var det ikke saa let som at gaa op. Endelig stod hun ved nederste Gren. Tilbage havde hun den umaadelig høje Stamme. Men Hovmodsdjævlen fór i hende — om det saa gjaldt Livet, hun *maatte* prale, hun *maatte* vise sig for de andre. Hun krøb som en Kat henad Grenen, medens de brune Naale styrtede ned som Skyer af Støv. Et Øjeblik tænkte hun: »Hvis nu Grenen knækkede!« Men saa tænkte hun igen, at den var jo næsten som en væl-

dig Vinge — hun maatte kunne ride ganske roligt overskrævs paa den lige ned til Jorden.

Ove raabte paa en ganske befalende Maade: »Kom nu ned, Tora!« Men netop hans blide Stemme, der saa daarligt kunde befale, opiltrede hende til at trodse al Fornuft. Hun huskede ogsaa paa Amtmandens Bal og Karla Holk — det her var en lille Straf.

Da hun var naaet omtrent til Spidsen af Grenen, gik hun ned i Knæene som i en Trapez, svang sig op igen, lo overmodigt, gik ned for anden Gang og hang — med en brat Bevægelse — frem og tilbage svingende i de strakte Arme. Hun nød deres Skræk dernede, især Oves: »For Guds Skyld, Tora!« Hun følte sig som en Kunstner, der gør et Vovestykke, som ingen i Verden kan gøre ham efter. Hun tænkte paa Manden, der hentede Ørnereden ned fra Fjældet, og paa Manden, der dansede paa Line over Niagaravandfaldet. Saa mærkede hun paa en ubekvem Stramning i Albuleddet, at venstre Arm var drejet en Smule galt. Hun vilde slippe for at faa bedre Hold, da hun i det samme saa ned . . . det var, som om Afstanden til Jorden voksede og voksede, som om Jorden sank og sank, som om den blev borte, som om Solen slukkedes. Det blev rødt og sort for Øjnene. Saa raabte hun ned, og hun hørte selv, hvor forknyt Stem-

men lød: »Jeg kan ikke komme op igen — jeg tror, jeg er svimmel! — —«

Det begyndte at krybe i hendes Ben, som naar de skulde til at sove. I det Øjeblik huskede hun Historien om Bygmesteren, der paa Toppen af sit Hus skulde slaa en Bjælke fast, men da han spurgte: »Hvad for én er det?« vidste Svenden, at han var svimmel og saa dobbelt, og han svarede blot: »Mester, Gud være din arme Sjæl naadig!« og i det samme styrtede Mesteren ned. Hun havde altid haft saa ondt af det for den sølle Mester.

Tage og Lily skreg, saa Tora følte det svide i Ørene. Hun hørte Ove med saadan en sær skrattende Stemme sige: »Bred Armene ud og tag imod!« Hun troede, hun skulde dø, men var igrunden ikke bange. Spændingen var saa vidunderlig, trods den tunge, dirrende Svimmelhed. Hun ønskede blot, hun havde sine Gymnastikbukser paa, det var saa flovt med de korte hvide.

Hun gled, som om nogen trak hende i Benene, hun snurrede rundt i Luften, og mærkede egenlig kun et forskrækket Spjæt, som naar man falder i Søvne. Hendes ene Fod havde ramt Ove med saadan Kraft, at han væltede baade Kai og Tage. De laa allesammen i en forfærdet Klump — ingen var kommen til Skade.

Lily stod og fnøs og prustede som en lille Hest, hun rystede, og hendes Øjne

skinnede som Stjerner: »... Aah, Tora ... det var næsten til at dø af, saa dejligt gjorde det ...«

Ove var ligbleg. Han sagde ikke et Ord om, hvor rart det var, hun kom saa godt fra Springet. Man skulde tro, han var ked af det. Tora, som allerhelst vilde tækkes ham og netop havde vovet sig i Fare for hans Skyld, blev saa beklemt, at hun for ramme Alvor ønskede, at hun baade havde brækket en Arm og knust Næsen — *saa* havde han nok været anderledes!

Lily gik rundt og kiggede paa hende og kælede for hende og spurgte hviskende, hvad hun havde tænkt paa, dengang hun slap Grenen. Hun hviskede ind i Toras Øre: »Du véd nok, jeg tænker saa lynende gesvindt, og da du sagde, du var svimmel, saa tænkte jeg en, to, tre, at du faldt og slog dig ihjel, og vi samlede dig op og lavede en *Baare* af Grene og bar dig hjem ... saadan i et helt Ligtog ... og der blev telegraferet til din Mama og Papa, og hele Skolen strøede Blomster foran Kisten, og Papa lod Træet hugge om, og der blev sat en stor Marmorsøjle, ligesom paa en *Krigergrav*, og jeg bar kulsort Sorg i et helt Aar ... det tænkte jeg, bare medens du drattede. Jeg kunde vist godt blive en Morder, men jeg er naturligvis vældig glad over, at du ikke slog dig ihjel ...«

Da Bestyrtelsen havde lagt sig, gik de

videre, Ove og Tora bagefter de andre, langsommere og langsommere. Det var, som om den ene vilde have den anden til at gaa i Forvejen.

Tora udholdt ikke den Tavshed. Hendes Læber begyndte at bæve, som altid, naar hun var nærved at græde: »Ove, er du ked af, at jeg ikke slog mig ihjel?« Hun vidste umaadelig godt, det var et lumpent Spørgsmaal — men det lød saa interessant sørgmodigt. Ove standsede og vendte sig lige imod hende. Hans Øjne var baade sorte og strenge: »Du *kunde* have slaaet dig ihjel . . .« Og saa vendte han sig om og gik den modsatte Vej, tilbage ad Egemose til.

Tora stod lidt og saa efter ham, men saa syntes hun pludselig, at *hvis* han nu gik, saa brød hun sig ikke mere om at leve eller besøge Kongen eller nogen Ting. Saa høj havde hun aldrig vidst af, han var — han lignede en rigtig *Mand*, selvom han ikke havde Skæg: »Ove . . . jeg vil saa gerne tale med dig . . .«

Saa kom Ove, og de gik ved Siden af hinanden, men nu turde Tora slet ikke tale. Ove sagde ganske stille, som om han talte med sig selv, og han saa lige pladask ned i Jorden: »Naar jeg er tyve Aar, gifter jeg mig med dig. Men du maa ikke blive saadan som Lil . . . heller ikke som Mama . . . Mama piner Papa, blot fordi det morer hende . . . Hvis du gør saadan

noget igen, saa gaar jeg til Kina eller Kongo og kommer aldrig tilbage til Danmark . . .«

Tora blev kold af Anger og Andagt. Hun kunde gerne have knælet ned og bedt om Forladelse, men hun gjorde det ikke, hun spurgte blot: »Tror du, der er Pindsvin her i Skoven?«

De kom til Sortemose. Tora havde tænkt sig en Mose — og især en, som hed *Sorte*mose — som noget kulravendesort, mudret, dødsensstille noget, der lugtede raaddent og med mange fede Skrubtudser og slimede Snoge og ellers ingen levende Dyr. I gamle Dage troede hun, at der boede Sjakaler i Moserne, fordi Sjakalerne var de uhyggeligste Dyr, det var dem, som spiste døde Aadsler og Lig.

Og saa var Sortemose grøn og beblomstret som en Eng — kun med mere brunt og rødgult end i almindelige Enge og med flere stive Straa. Jorden mellem Tuerne var vaad og rød som gennemsivet af Blod, og Tuerne var, hver for sig, saa overspundne med bærglinsende Ris og Ranker, at de lignede skovklædte Dværghøje. Paa de smaa Buske hang klyngevis blaa, langagtige Bøllebær, og under dem i de ganske lave Ris var trimmelfuldt af sorte Revlinger og røde Tyttebær. Mosen var saa omsværmet af gule, blaa, grønne og røde Sommerfugle, at man kunde tro, en hel

Hær af stridende Papegøjer var fløjet hen over den og i Kampens Hede havde fældet Fjer til alle Sider. Vinsnegle laa og solede sig med deres toppede Huse i Brombærrankerne, Guldsmede glimtede som Lyn forbi Næserne, blanke Biller — der lignede Bær med Ben under — krøb om mellem Bærrene, røde Myrer sloges med sorte.

Lily sprang fra Tue til Tue med aaben Mund og dansende Tunge — hun havde sat sig for, hun *vilde* fange en Sommerfugl med Læberne.

Tora, som nu var helt glad igen og havde glemt sine forrevne Klæder, spurgte, om der ikke var en *rigtig* Mose, hvor man kunde fare vild og synke i. Hun tænkte hverken paa *selv* at synke i eller puffe andre ud — men hun vilde gerne bare *se* saadan en Mose og maaske — som en Slags Erindring — dyppe en Finger eller en Taa i *ægte Hængedynd.*

Lily raabte fra sin Sommerfuglejagt: »Hov, Tora, vi kiler til Pælen!« Og inden Tora fik sig sundet paa, hvad »Pælen« kunde være, suste hun afsted med Lily ved Haanden, fra Tue til Tue, helt forbi de aabne Tørveskær til en gold, brun Flade, der hverken lignede Land eller Vand, men snarest tørt Mudder: »Se Tora!« Lily sagde det i en Tone, som om hun saa Spøgelser, og i det samme kastede hun en lille Sten, der ganske langsomt sank ned gennem Jorden og forsvandt. — »Det dér, udenfor

Pælen, er altsammen Hængemose, dèr var det, Stine Vævers druknede. Hun staar lige ret op og ned i Mosen, vi kan bare ikke se hende!«

Tora saa den høje, hvide Pæl, hvor Kranse af Perler og Tøjblomster og farvet Mos hang under hinanden som paa et Hus, naar der er Rejsegilde.

»Kongen har selv slaaet den Pæl ned, for hun har jo ingen Grav, og hvert Aar hænger han en Krans paa . . . skal jeg fortælle om Stine Vævers? Jeg kan det altsammen! Men saa skal du lukke Øjnene. Det har Mama lært mig, det gjorde de altid i Genf, naar de fortalte Spøgelseshistorier — saa bliver det meget mere uhyggeligt . . .

. . . Det var en mørk Aften, og Kongen var ved at klæde sig af, men det var stærk Taage, og saa hørte han nogen hvine og skrige ude i Mosen. Hans gamle Kone, hun hørte det ogsaa, men han vilde lade som ingenting og bare gaa i Seng, for han er overtroisk og saadan noget. Men saa sagde Konen: »Du skulde ellers skamme dig, og hvis du ikke kommer afsted ud og ser, hvem det er, som trænger for Hjælp, saa gaar jeg . . .« Det var nu noget Pladder, for hun kan hverken gaa eller staa, og hun har ikke været ude af Sengen i tyve Aar undtagen paa sin Fødselsdag, for saa slæber Kongen hende ud paa sin Ryg, for at hun kan se, hvor

fint han har pyntet, og véd du, hvad han saa gør, saa slæber han hende bare rundt om Huset og ind igen ... Men saa blev han jo flov, og sagde: »Jeg skal nok gaa, naar det endelig har saadan en Hast!« Men hun sagde: »Du skal ikke *gaa*, du skal *rende* fra dine egne Lopper, skal du, og saa kan du tage Lygten med!« Kongen var godt gnaven, for han var søvnig, men saa gik han da. Og véd du, hvordan Taagen den var? Den var akkurat livagtig som store Spøgelser med vældig lange Arme, der kom *skridende* gennem Luften. Da han havde gaaet lidt, saa kunde han høre En, der raabte: »Jeg sykker i, jeg sykker i — hjælp mig op!« Saa kunde han kende Stemmen, og det var Stine Vævers fra Fattighuset, hun render altid om og tigger Brændevin, og saa tænkte han jo nok, hun var fuld og sad fast i Hængemosen. Men naar man er kommen ud i Hængemosen, saa skal man bare staa bumstille og ikke røre sig, hverken Arme eller Ben, for saa er det, man synker i, men det véd jo ikke alle Mennesker. Saa brøler Kongen af alle Livsens Kræfter: »Hold dig bare rolig, bitte Stine, saa skal jeg nok hive dig op ... hvor langt er du i?« »Jeg er i til Maven! men jeg sykker og sykker!« Lidt efter spurgte han igen, og saa var hun i til Livet. Og saa begyndte hun at synge en Salme, og Kongen syntes, at det var saa fromt af hende. Men véd du, hvad

saa? Da han kommer helt hen til Hængemosen og svinger med Lygten, staar hun i lige til Brystet, men hun staar slet ikke stille, hun staar og roder omkring med Armene, for hun var jo fuld. Nu havde Kongen saadan et langt Halstørklæde, over fire Alen langt, det trak han af og bandt sin ene Træsko fast i den ene Ende, og saa vilde han hive Træskoen ud, for at hun kunde faa fat. Men saa siger Stine: »Kunde du ikke lysne lidt med Lygten, for jeg har tabt noget« — det gjorde han, for han kunde jo ikke ane, hvad det var. Saa endelig fandt hun det — og tænk, det var *Brændevinsflasken!* Men saa blev Kongen gal paa hende: »Vil du smide det Skidt og det paa straks, ellers kan du sykke i, lige saa galt du vil.« Men hun vidste jo nok, at det var ikke hans Mening, og hun tog bare Proppen af og gav sig til at drikke løs. Men véd du, hvad saa Kongen gjorde? Han lagde sig ned paa Maven og kastede med Vilje Træskoen saadan, at den kvaste Flasken i tusind Stumper. Men Stine var rent tosset efter Brændevin, og engang hun havde tabt sin Flaske, laa hun midt paa Vejen og slikkede Brændevinen op. Og istedetfor at tage fat i Træskoen, saa gav hun sig til at rage efter alle de Flaskeskaar, hun kunde naa og slikke Brændevinen af dem og kyle dem efter Kongen. Men alt det han tigged og bad hende om at lade være, blev hun bare ved . . .«

»Og hvad saa mere?« Tora stod med lukkede Øjne og saa det hele for sig.

». . . Ja, saa sank hun jo . . . saadan ganske, ganske langsomt . . . Næsen og Øjnene og Haaret og til allersidst den ene Haand med et Flaskeskaar . . . og saa *lukkede* Mosen sig over hende ligesom et *Kistelaag* . . . men véd du, hvad saa? Dengang Stine var sunken helt ned, saa fluks, *lige med et*, gik Taagen væk, og der kom Maaneskin. Og paa den Plet, hvor *hun var sunken*, dèr *boblede* det, ligesom naar Vand koger . . . Og den *eneste* Smule, der nogensinde blev funden af Stine Vævers, det var Proppen af hendes Flaske, og den gemte Kongen, og jeg har selv *set* den. Men Kongen, han fik noget, som hedder *Leddemus*, som er saadan noget, der hopper om i Arme og Ben, det fik han i begge Knæ af lutter Skræk, og han maatte kravle paa Hænder og Fødder hele Vejen hjem . . .«

Tora mærkede tydeligt, at Jorden begyndte at gynge under hende, og hun spurgte, stadigt med lukkede Øjne: »Fik han ikke kridhvidt Haar i samme Stund? . . .« Lily svarede: »Nej, for han havde ikke et eneste Haar paa Hovedet, og det kom af, at en Gang saa lod han sig barbere inde i Byen, og saa fik han noget, som hedder Skægpest, og saa dør Haaret og bliver aldrig levende igen. Men jeg kender En, som fik hvidt Haar paa en eneste Nat, men hun var rigtig *skindød* . . . vil du høre

om hende?« Men Tora rystede paa Hovedet. Hun var saa sær baade i Panden og i Benene. Hun kunde ikke lide, det var en *fordrukken* En fra *Fattighuset*, det skulde hellere have været en *fager Jomfru* eller Mø, som gik *i Søvne* og fór vild i Taagen og først vaagnede, da hun var sunken i lige til Halsen . . .

Men hun pillede alligevel en Bit farvet Mos ud af en Krans til Erindring om Stine Vævers.

Lily gik ganske langsomt som altid, naar hun faldt i Snak. Drengene raabte, de skulde værsgod skynde sig i en Fart. Lily pegede: »Dèr med Flagene, dèr bor Kongen, og han syr dem selv med en krum Skomagernaal . . .«

Tora saa noget, der skinnede som en Flok udsprungne Tulipaner mellem store, sorte Muldvarpeskud: »Du, Lil — naar jeg nu siger »ved Gud« paa, at jeg ikke siger det til *en levende Sjæl*, vil du saa ikke sige mig, hvorfor han hedder *Kongen*?«

»Jo, men ikke før iaften, saa gaar vi op og kigger Stjerner, og saa fortæller du Sjus fra Skolen, og saa fortæller jeg om Kongen . . .«

Kongens Jord var nydeligt omhegnet af en smal Strimmel hyppet Jord, hvor der groede tre Rader Kartofler. Indenfor var Lyng, og midt i Lyngen stod fire høje Tørvestabler og et Hus helt af Tørv. Henad Hustaget og rundtom Huset og i Toppen af Tørvestakkene var plantet smaa kluntede

ildrøde Flag. De var ikke til at tælle i en Fart. Kongen stod selv i Døren og tog imod. Han havde lange hvide Uldhoser paa og et rødt Uldsjal mange Gange viklet om Halsen, han havde gammeldags Knæbukser af Fløjl med Spænder ved Knæene og en rød- og graatærnet Vest, men ingen Trøje. Skjorteærmerne var ligesaa røde som Flagene. Han havde lyseblaa Gloøjne og Underbid og Fregner. Han var genert og almindelig. Han saa heller slet aldeles ikke ud, som om han var glad for Besøget. Tora var skuffet.

Inde i Kongens Hus lugtede der ækelt, Væggene var saa sorte som at kige ned i en Grav, Gulvet var sort, og Vinduerne lignede to rasende svære Nodeblade med lutter Hundredeogfireogtresindstyvendedelsnoder. Og saa nyssede og dryssede det, som om en Drillepind stod og harpede Tørvesmuld ned gennem et stort Sold.

»Hov, Kongemand — vi kan ikke se for Fluer! . . .« Tora blev lynende forbavset, hun anede ikke, det var Fluer. Men Kongen tog sin Kasket af og svingede den fem seks Gange frem og tilbage foran Vinduerne: »Saa, nu er han saa fuld, at han ikke kan holde fler i sig!«

Lily hviskede, da han var gaaet ud med Kasketten: »Nu drukner han dem i Brønden, men hans Kone kan bedst lide, der er saa mange som mulig. Hun siger, de gør saa »skjøn« Musik. Nu sover hun, det gør

hun altid, naar Omhænget er trukket for — tænk at ligge i Sengen i *tyve* Aar og ikke staa paa Hovedet en eneste Gang — uha, jeg døde! . . .«

Drengene stod og snakkede sagte foran et stort ligesom Landkort, der hang paa den sorte Tørvevæg. Tora spurgte, hvad det var, men Lily bad dem tie stille — hun vilde gemme alting til om Aftenen. Pludselig sprang hun hen, aabnede en stor Trækasse, der stod i en Krog, og vinkede ad Tora. I Kassen laa en Kongekrone af Guldblik. Lily svippede Laaget i, og Kongen kom.

»Maa vi krybe ned gennem Skorstenen?« Kongen nikkede og kom med nogle gamle Sække, og med Lily i Spidsen klatrede de op paa Taget, satte sig én efter én paa Randen af Skorstenen, stak Benene i Sækken og kurede ned gennem Skorstenen lige ned paa Ildstedet. Men Kongen lo slet ikke.

»Hvor har du Duerne, Kongemand?« raabte Lily, og Kongen trak en Luge tilside, og ud fløj en Sværm hvide Duer med højrøde Hoveder: »Tænk dig, han dypper dem i Maling, og det dør de ikke af, og han tror, at naar han bliver ved at male Hovederne røde, saa tilsidst faar de Unger med røde Hoveder, og dem vil han forære Kristian den niende . . .«

Da Kongen blev ved at være lige tavs og tvær, bød de snart Farvel, men idet Ove, som var bagerst, vilde gaa, tog Kongen ham i Armen: »Vil han, Ove, saa hilse og

sige oppe paa Gaarden, at for to bitte Timer siden gav hun Aanden fra sig!«

»Hvem? . . .« De raabte det i Kor. Men Kongen bare pegede med sin Tommel ind mod Huset . . .

Saa forstod de, hvorfor Gardinerne ikke var trukket fra.

Da de langsomt og uhyggeligt tilmode slentrede hjem over Mosen, sagde Lily: »Tænk, at han alligevel hejsede de *røde* Flag, fordi vi kom!« Men Ove vendte sig og viste tilbage:

»Se, nu sætter han de *sorte* op!«

Om Aftenen var det stjernelyst. Lily og Tora smuttede ad Vindeltrappen op i det lille Taarnkammer, der var som en Halvkugle af Glas. Tora syntes paa engang, at hun var saa nær ved Himlen, at hun kunde føle Stjernernes Kulde. Lily var ganske bleg. De sad tæt sammen paa en lav Bænk. Lily havde aabnet et Par af de utallige Smaaruder, hvoraf Kuplen bestod. De hørte Skoven suse og Svanerne i Borggraven ryste sig i Søvne. Noget skreg.

»Hvad var det?« Tora blev bange.

»Det var en af Mamas Paafugle — de skriger saa tidt om Natten, Mama siger, de har onde Drømme!«

De sad lidt og tav. Saa sagde Lily: »Hvis jeg nu gifter mig med ham *Rolf Blaaskæg* — du véd nok, ham som var gift med de to døde Koner — saa bliver jeg Frue paa *Nonnebygaard*, det er et tosset Navn, men den er mindst ligesaa smuk som Egemose, og saa kan man se *Havet*, og *Nonnebytyren* er næsten verdensberømt, Papa er skinsyg paa ham bare for den Tyr, for

Egemosetyren har taget syvogfyrre Præmier, men Nonnebytyren har baade mange flere Præmier, og den har store Guldmedaljer . . . men véd du, hvad saa? Saa vil jeg have en *forgiftet Dolk*, og hvis jeg saa mærker, at han vil *myrde* mig, saa *dræber* jeg først ham . . . midt om Natten . . . naar han sover . . .«

Tora sad og frøs, hun syntes, at Lily blev helt ligesom en Aand, naar hun talte saadan — og saa her med alle de Stjerner oven i Hovedet! Hun huskede Lily paa Løftet om at fortælle om Kongen.

Lidt efter spurgte Lily, der sad og stirrede op i Stjernerne: »Véd du, hvad Kongen han kan?« Tora gættede paa, at han maaske kunde spaa eller mane Vorter væk.

»Nej, han kan *hverken lugte eller smage!* Og naar de nu faar Sødsuppe — og der er altid en Ladning Ørentvister i, fordi han bor i Lyngen, — saa kvaser han dem i *Munden* og siger, at de smager *præcis* som *Rosiner!* Men ved du, hvad han ogsaa gør, for det vilde Mama ikke tro, før hun selv saa det, og hun parerede med Papa om, at det ikke var sandt, og bagefter fik hun Kvalme af Ækelhed . . . Musse Vind paa Klaregaard, hun faar Kvalme, bare nogen siger: *Kallunsuppe!* Tænk dig, han *steger Hugorme!* Paa en rigtig Pande, i Smør eller Fedt, ligesom Aal! Og han spiser dem med Fingrene paanær Skindet, og saa hugger han jo Hovedet af, for dèr sidder Giften. Men

somtid naar han paa en Gang fanger en fire, fem Stykker — han gaar bare ned til Rederne, dèr myldrer det, og saa fløjter han for dem, ligesom *Slangebesværgerne i Indien*, og saa kommer de listende, og han snubber dem med Slikkepot og Guldbrand og kvæler dem ihjel, og jeg har mange Gange set det, men en Gang fløj der en fra ham og huggede ham i Næsen, og Næsen blev omtrent næsten som en Kroketkugle af Gift, og han var nær død. Men saa *sugede hans Kone Giften ud*, fordi hun *elskede* ham; men jeg vilde nu ti Gange hellere dø end faa suget Gift af min *Næse* . . . hvor kom jeg nu til? . . . jo, saa gaar han til Ole Røgmand og faar dem røget ligesom Aal, og saa gaar han med dem i Lommen og tager engang imellem en Gnalling. Men saa, fordi han ikke kan smage, var der én, som gav ham et Glas Petroleum og sagde, det var Brændevin, og han mærkede ingen Verdens Ting. Men bagefter, véd du saa, hvad han sagde:

»Nu kan jeg Fanden tampe mig forstaa, hvorfor I allesammen kalder det Skidt for Brændevin, for det brænder værre i min Mave, end om jeg havde slugt en levende Lynild . . .«

. . . Men Soffi havde en Bog om *Nihilister*, og den kiggede jeg i, og der stod om en Ring, der var forgiftet, og naar man bare trykkede En i Haanden, saa blev han forgiftet og døde . . . saadan en Ring vilde jeg helst have i hele, hele Verden . . .«

Tora sagde: »Jamen Lil, du lovede at fortælle, hvorfor han hed *Kongen* . . .«

»Du véd nok, at vores gamle Konger — ikke Kristian den niende, for han er Glücksborger, og hans Kone var saa smuk — men alle Ollenborrerne, de var saa tidt gift med begge Hænder, de havde én Kone med højre Haand og én med venstre, og saa fik de forkerte uægte Børn — ligesom Soffis Similidiamanter og forloren Skildpadde, jeg har kun én Gang smagt den ægte, men Papa, han har spist *spiselige Svalereder* — og det kommer af, at enten er man ikke rigtig gift med hinanden, som alle vores Malkepiger, for de har sletingen Mænd, eller ogsaa er det en Konge og en Bagerjomfru eller en Lærerinde eller saadan En. Det hedder *Mesalliance*, og det gjorde Mamas mellemste Broder Axel med En, som dansede Varieté i Paris, og Papa vil ikke have hende til Egemose, men Mama siger, at hun er saamænd meget sødere end de danske Herregaardsfrøkner . . .

. . . Men nu Kongens Grandpapa, han var fejl Søn af en virkelig Konge, og han var saa ludende doven, at han aldrig klædte sig af, og engang gik han i *fjorten* Aar med et Par Støvler Dag og Nat, og saa gik der Koldbrand i Tæerne, og de faldt af, men det vidste han ikke, og han boede i en Hule i Lammebakken, og han var saa fordrukken, og naar han var fuld, sagde han altid: »Gaa væk, for her kommer Kon-

gens Søn!« Og saa troede han, at han boede i et Slot. Saa var der nogen, som for Spænds Skyld lavede den Guldkrone til ham. Men saa en Vinternat sad han ude i Sneen og frøs ihjel med Kronen paa. Men bagefter kom Bønderne i Tanker om, at han alligevel halvt om halvt var lidt kongelig, og saa satte de et stort Trækors paa hans Grav. Men hans Søn, ham kaldte de ogsaa *Kongen*, og han gemte Kronen. Men hans Søn igen, det er ham, vi var hos idag, han var Grandpapas Oppasser i Krigen, og saa forærede Grandpapa ham to Tønder Hedeland, og han blev saa lyksalig, at da Grandpapa døde, hang han sorte Flag ud ligesom idag, *et helt Aar*. Men saa sagde Grandpapa: »Nu skulde du bygge et Hus paa din Lod, og saa maa du tage ligesaa mange Tørv, du har Brug for hele dit Liv, i Sortemose!« . . .

Kongen, han sagde ikke noget, han var Farversvend hos en Farver i Graaby. Men hver Søndag gik han ned og skar Tørv i Mosen, meget større end dem, man brænder, og ingen kunde begribe, hvorfor han gjorde det, og dem slæbte han hen paa sin Lod, og saa byggede han ganske muttersene et helt Hus af Tørv. Men den allerførste Dag, han flyttede ind og fyrede op — vips gik der Ild i Tørvene, og hele Huset brændte ned. Men véd du, hvad han troede? At det var Vorherres Straf, fordi han havde puttet en Bukseknap i

Kirkebøssen! Saa puttede han en *hel Daler* i og byggede et nyt Hus, og Grandpapa sendte Morten Murer til at lave Skorsten af Mursten, og tænk, han lavede baade *Bord* og *Stole* og *Seng* og *altmuligt* bare af *Tørv*. Men nu har han jo rigtige Møbler, for den gamle Farver døde, og saa blev han selv Farver . . .

Han var ogsaa dygtig til at væve, og Grandmama forærede ham en Væv, og han har vævet næsten alle Folkelagnerne paa Egemose, men han væver altid noget Grin ind, somtid et helt Vers eller Navn eller Blomster, som i Duge, og da Mama og Papa blev gift, saa vævede han et Par Lagner til dem, og dèr stod: Hvil i Fred! ligesom paa en Gravsten.

. . . Og de smaa Huse, der ligner Høstakke af Tørv, det er til Farvekedler og til Grisen og saadan noget. Men han er saa knusende stolt af, at hans Grandpapa var forloren Kongesøn, at han først forlovede sig med Mal, fordi hun hed *Caroline Amalie*, men da hun skindøde, tog han og giftede sig med sin gamle Kone, fordi hun hed *Dagmar* . . . Men det, som hang paa Væggen, det var *Stamtavlen*. Først bad han om at laane *Papas*, men den kunde han ikke hitte ud af, men saa laante han *Egemosetyrens Stamtavle* — og den lavede han Mage til, paanær at det ikke var Køer og Tyre, men lutter Kongelige. Dem, som dør, streger han ud, men dem, som bliver

født, skriver han paa, og det er Mama, som har bildt ham ind, at naar de allesammen dør, saa bliver han *Tronarving* — men der er meget over Hundrede, og der bliver født mange flere, end der dør . . . men nu er jeg saa søvnig, at jeg vil sove, og saa kan du gaa ned, for jeg bliver her . . . nej, det er sandt, du skal fortælle Skolesjov, men saa ligger vi i den samme Seng, og saa fortæller du, til jeg sover . . . Kom saa . . .«

Det var en af Feriens sidste Dage. Alt var set, og alt var prøvet. Der skulde være stor Middag paa Egemose. Lily og Tora gik omkring og snuste. Drengene var draget af paa Heldagsfisketur med Orm i Skokkevis, Snøre, Flodd og Blinkeredskaber. Tora var bedrøvet. Hun bestemte inderst inde, at hun hellere vilde være Gammeljomfru hele sit Liv end gifte sig med en Mand, der fiskede med *Krog*. Hun kunde ikke spise Fisk, der var fanget paa Krog.

Lily havde Bygkorn paa det ene Øje og havde derfor bestemt nægtet at vise sig for Gæsterne. Ogsaa det var Tora ked af. Der skulde komme en gammel Greve, som baade gik med *Korset* og *Monocle* — og begge Dele vilde hun meget gerne have set.

Abel og gamle Anders Tjener med det stive Ben — som sagdes at komme af, at han slog Vinslatterne i sin egen Hals istedenfor i Vasken — gik fra Morgenstunden og dækkede Bord. Der skulde spises ved det runde Bord, Hofjægermesterens Stolt-

hed, det største runde Bord i Kongeriget Danmark. Der blev dækket med det gyldne bøhmiske Glasstel, der ved hver Afvaskning ligesom overtrak Vandet med en støvet Hinde af det pureste Guld. Stuepigerne kom, to og to, forsigtigt bærende med Frugtskaalene og de sværе Krystalkandelabrer, og Abel spaserede, med snehvide Sokker over sine tynde Sko, rundt paa Dugen og stillede paa Plads.

Lidt rodløse drev Lily og Tora om, saa i Drivhusene, hvor just de smukke Abrikoser blev plukket ned og lagt paa Bakker med Vat, saa i det store Køkken, der stod i Taage af Maddamp — Lily tog uden Forlov Laaget af alle Gryder og stak Smageske i al Mad — saa ned i Vinkælderen, der fik Lys fra en lille gul Glug, saa det lignede Solskin, saa i Folkekøkkenet og vende Flæsk eller med Sleven køre rundt i Sødgrødsgrukedlen, saa et Slag ud i Folkestuen og se Karlene spise og bagefter tørre Skeen i Armhulen, saa en Tur i Svalebakken, saa op at prøve for halvtredsindstyvende Gang at faa den dumme Papegøje til at sige: *Fanden rive, raspe, gylpe og brandstage mig!* . . . og saa videre. Der var ingen Ende paa Tiden. Nu laa de og drev nede i Parken. Der laa Tøj paa Bleg, Pigerne havde glemt at tage det ind. Paafuglene, som lige havde svandset om i et Læs Muld, kom trippende henover de hvide Lagner. Deres dejlige Haler slæbte

fugtig Jord ind paa Tøjet, deres Tæer satte morsomme Aftryk — det dannede helt Mønster. Tora sagde: »Jeg synes, at Paafugle er pænere end Mennesker . . .« Og Lily sagde: »Nej, jeg kan bedre lide Leoparder og Panthere . . . Fugle er saa dumme og saa fromme . . .« De laa og halvsløvede uden at gide tale. Lilys Mama kom flagrende ned imod dem i en valmurød Morgenkjole med alenlangt Slæb. Tora tænkte, at *hun* var alligevel smukkere end en Paafugt. Hun var nærved at kvæles af Latter og Forskrækkelse paa samme Tid. Der var altsaa sket det, at hun ganske stilfærdig kommer gaaende over Ladegaarden, da alle de arrige Kalkuner, over to Hundrede, med ét fyger op og bruser løs paa hende. Hun maa løbe af alle Kræfter ind i den indre Gaard, men dèr er hun saa uheldig at løbe paa Lilys over al Maade knarvorne Ged, som giver sig til at puffe hende Gaarden rundt. Saa ser Abel Tjener det og smækker i en Fart Dørene op, og hun smutter ind, men i Forfjamskelse glemmer han at lukke, og baade Kalkuner og Ged stormer ind i Forstuen, men da Geden ser sit eget Billede i det store Spejl, bliver han saa flov, at han lusker ud ad Døren, og alle Kalkunerne bagefter . . .

Lilys Mama lagde sig, saa lang hun var, i de tiltrippede Lagner og blev ved at le.

»Mama, kan du huske, da du fandt min Ged i Papas Seng?« Lilys Mama lo, saa hun fik det klare Vand i Øjnene.

»Jamen Mama, kan du saa huske dengang, du spaserede med Grev Sponneck og du pludselig maatte løbe om bag et Træ, fordi du havde faaet Oldenborrer i Bukserne?« . . .

»Ti stille, Lily, jeg kan ikke taale at le! . . .«

»Jamen Mama, saa dengang, du havde lagt dig til at sove midt i en Myretue, og Jeres Godsforvalter kom forbi og holdt dig i Benene og dyppede dig i Dammen, og du troede, han vilde drukne dig . . .«

»Da var jeg nu kun otte Aar, Prinsesse Vips! . . .«

»Jamen saa dengang, da du sagde: Gu' vil jeg ej til Grandpapa! . . .«

»Hør nu, Lil, hvis du siger et eneste Muk til, saa gaar jeg i Seng og faar Feber . . .«

»Bare en Ting til, Mama, for det véd Tora ikke. Fortæl om dengang i Pensionen, da I legede Bortførelse og En klædte sig ud som Mand . . .«

»Ja, tænk . . .« Lilys Moder havde lokket en Paafugl hen og laa og kælede for den . . . »vi havde en rigtig Rebstige af Silke, og vi havde sendt anonymt Brev til Forstanderinden, og hun laa paa Lur, og femten andre gamle Sippenipper — og det var mig, som skulde bortføres, og Alice Roose var klædt ud som Officer . . . det var den bedste Nat, jeg har oplevet . . . Men i en hel Maaned efter fik vi ikke Suk-

ker i vores Kaffe, og vi maatte gaa med Straffeslør paa Gaden og med Regnkaabe, selvom Solen skinnede . . .«

»Mama, fortæl noget om dengang, du hadede Papa! . . .«

»Det gør jeg endnu, Lil, kan du ikke mærke det? . . . Nej, jeg vil ikke fortælle dig flere af mine Kunster, saa risikerer jeg jo, at du en skønne Dag gaar hen og gør dem efter . . .«

»Mama! . . .«

»Ja, Lil, hvad er der? . . .«

»Mama, jeg skal nok selv hitte paa Kunster . . .«

Tora var aldeles forelsket i Lilys Mama, hun var ikke som et rigtigt Menneske . . . det var i Grunden sært, at hun *spiste* og *sov* og saadan noget . . . hun var som en Slags Gudinde. En *Venus* . . . det var Skønhedens Gudinde, det kunde hun godt gælde for.

Lilys Mama havde hele Tiden strøget sine hvide Hænder langs Paafuglens skinnende Slæb, pludselig holdt hun fast om Fuglen og rykkede, risp, risp, risp, en halv Snes af de længste Fjer ud. Paafuglen skreg forfærdeligt.

Det gjorde ondt i Tora, som blev Fjerene revet ud af hendes eget Skind, men hun sagde ikke noget. Lilys Mama slap saa Fuglen og lo, da hun saa den som forstyrret fare rundt til alle Sider.

Tora kunde ikke lide Lilys Mama. Lidt efter gik hun.

»Véd du, hvad vi gør idag? Vi gaar ned til *Mal* og spiser til Middag dèr, saa faar vi saadan sjov Mad, og saa fortæller hun Historier, og saa bagefter gaar vi op i Kirken. Jeg snubber Papas Nøgle, saa behøver vi ikke at gaa til Degnen, og det er meget bedre, saa kan vi baade raabe Ekko og messe og lukke op for alle Kisterne. Skal vi, hvad?«

Tora nikkede.

Som sagt, saa gjort. *Hustrolden*, som Jomfru Svane kaldtes, pakkede, trods Travlheden, en lille Kurv gode Sager til Mal, og saa gik de. For en Afvekslings Skyld gik de ikke gennem Skoven, men langs Engene. Et langt Stykke Vej sprang de Buk over hinanden. Saa malkede Lily nok saa flot en bespændt Ko, medens Tora holdt Hænderne under og fangede Mælken. De blev enige om, inden de drejede ned ad Vejen til Mals Hus, først at gaa lidt ud i Mosen og plukke Bøllebær. Men just som de kom til Skovhjørnet, saa de en Flok Mænd med Reb og Høtyve i Hænderne raabende fare forbi. Lily greb Tora i Armen: »Jeg tør parere paa, at Papas røde Tyr har slaaet sig løs!« Tora blev kold i Næsetippen, som naar hun *læste* om stangende Tyre. Næst efter Kirkegaarde om Natten og Mordere var hun af alt i Verden mest bange for Tyre, ikke saa meget fordi de *stangede*, men fordi de rev *Tarmene* ud af Folk, og *Tarme* var saadan et skrækkeligt Ord. Hun saa raadvild paa

Lily, parat til at græde eller skrige. Men Lily sagde ganske rolig: »Vi maa nu se at faa at vide, hvor den er, at vi ikke render paa den!«

»Jamen her er jo Træer, skal vi ikke hellere straks klatre op i et?« Tora begyndte saa smaat.

»Nej, véd du hvad, og saa sidde dèr og kukke til imorgen, og maaske det slet ingen Tyr er — det er da *for* tosset!«

Tora syntes igrunden, at saa modig som Lily var, maatte hun da ogsaa være, hun klatrede ned og ventede paa, hvad Lily raadede til. Endnu et Par Mænd kom løbende. Lily raabte dem an: »Er det Egemose-Tyren?« De raabte ja og løb videre.

»Vi kan saamænd godt gaa ud i Mosen, dèr kommer den da ikke — og selvom den gør, kan vi magelig løbe fra den.«

Tora fulgte Lily. Hver eneste Blod-draabe i hende var bange, men hun havde jo sin Stolthed og viste det ikke.

Hun tvang sig endogsaa til at spise Bøllebær, men kunde ligesaa gerne have spist Skarnbasser, saalidt anede hun, hvordan de smagte.

Lily sad paa én Tue, Tora paa en anden. Pælen med Kransene var ikke saa langt borte, man kunde tælle, at der var syv Kranse. Kongens Gaard havde sorte Flag oppe. Tora tænkte paa, at bedrøvede Mennesker skulde altid have Sørgeflag paa deres Hus, saa vidste Folk da, at de skulde

være gode imod dem og ikke tale om lutter morsomme Ting.

»Dèr er den!«

Lily havde rejst sig, hun stod og skyggede for Øjnene med sin ene Haand. Tora rørte sig ikke. Hun saa »noget« langt borte, noget, der kom nærmere. Og pludselig kom hun til at tænke paa de kristne Martyrer, der blev levende sønderrevet af Løver og Tigre — det var dog værre end at blive stanget ihjel af en Tyr, og saa var det Solskin. Levende begravet var ogsaa værre, meget værre.

»Tora, jeg tror, den kommer herover . . . skal vi skynde os til Kongen, det er det sikreste!« Tora svarede ikke straks, saa kom det uhyre spagt: »Lily, vil *du* ikke løbe, mine Ben snurrer, ligesom de sover, jeg er vist bange, . . . jeg kan ikke . . . men *du* skal . . . Lily . . . *du* skal . . . hører du . . .«

Men Lily satte sig ned paa den anden Tue: »Hvis *du* ikke løber, løber *jeg* heller ikke — maaske stikker den ind i Skoven, maaske ser den os slet ikke . . .«

Tora saá efter Tyren, som hun saá efter Stjerneskud, til der ikke var mere at se. Det gøs i hende, hendes Hud var skrækkelig bange for Tyrens Horn, saadan var det.

Tyren kom nærmere: »Tora, prøv, om du ikke kan!« Tora sagde: »Benene sover . . . Er du bange, Lily?«

»Jeg véd ikke, jeg er nok bange, men det er saa dejligt alligevel. . . det er ligesom Tigerjagt . . . se, der er Folk efter den . . . de driver den med Vilje ud i Mosen . . .«

Tyren kom nærmere. De hørte Klovenes Skraben i Jorden og den underlig plaskende Lyd af dens tunge Spring. For hvert Sekund voksede den i Størrelse.

»Nu kan jeg!« Tora havde rejst sig med et Skrig, halvt af Rædsel for Tyren, halvt af Glæde over, at Benene igen var villige.

»Lil . . . skal vi dø sammen, hvis vi dør? Kys mig, Lily!« De kyssede hinanden, og løb saa afsted — som engang før — fra Tue til Tue, over mod Pælen. De vilde ikke den Vej, ingen af dem, men rent uvilkaarlig løb de galt. Det var tydeligt, Tyren havde opdaget dem — Toras højrøde Bøllehat var nem nok for en Tyr at tage Sigte efter, og ingen tænkte paa at kaste den.

Tora mærkede ikke, hun havde Ben eller Arme, hun mærkede kun Hjertets Støden og en voldsom Dunken i Panden. Hun mere anede end egenlig vidste, at Tyren kom nærmere. De løb næsten i Takt med den. Dens onde Brølen forfærdede Tora mere end noget andet. Hun løb, hun løb, hun løb.

Nu hørte de Mændene bagved raabe: »Pas paa Hængemosen . . . løb til højre

. . .« men de var i altfor rasende Fart til at kunne tænke. De løb begge lige forbi Pælen . . .

Jorden blev lind som efter Regn, Jorden blev blød som højt Græs . . . Jorden tog som Hænder om deres Fødder. De rev sig løs . . . et Skridt . . . nu holdt Jorden dem fast. De stod i Hængemosen . . . og de sank ganske langsomt, Linje for Linje. De hørte Tyrens *plom*, *plom*, *plom*, *plom* . . . og endnu engang den modbydelig dundrende Brølen. Saa en svuppende Lyd, en arrig Pusten og Hvæsen . . . og Monsieur Tyr stod med alle fire Ben rigtig godt nede i Dyndet, faa Skridt fra Lily og Tora.

Mændene kom ilende til. Høtyve blev bundet sammen og langet ud til dem, og da de først havde noget at rykke i, kom de meget nemt løs og ind paa den faste Grund, medens Tyren havde arbejdet sig i næsten til Bugen.

Tora faldt om. Desværre besvimede hun ikke — det var en af hendes hemmelige Ærgerrigheder at opnaa en *ægte* Besvimelse som i Romanerne: »Hun sank om uden en Lyd, marmorhvid i sit Ansigt« . . . men det var nu aldrig lykkedes for Tora. Hun faldt bare om og følte sig træt og utilpas. Med aabne Øjne laa hun og saa op i Himlen, medens Karlene baksede med Tyren, og tænkte paa, hvad mon hendes Forældre havde sagt, hvis de nu til Aften

havde faaet Telegram: »Tora stanget ihjel. Tyr. Egemose.« Og bagefter tænkte hun paa alle de skikkelige Fluer, som ikke gjorde et Menneske Fortræd, men som dog blev fanget med Sukkerlim — det var akkurat som en Mose med Hængedynd. Hun vilde bede sin Moder, om Fluerne ikke nok maatte faa Lov at flyve i Fred herefter, det vilde hun.

Lily knælede ved Siden af hende og spurgte med saa kærlig Stemme, at Tora næsten ikke kendte den igen: »Er du syg, Tora?« Men Tora rystede paa Hovedet og tænkte videre paa Fluerne. Saa sagde Lily: »Jeg var saa ked af det, for det var jo min Skyld, fordi jeg ikke vilde op i Træet straks . . . er du vred? . . .« Men Tora smilede af alle Kræfter og vinkede til Lily, at hun skulde bøje sig helt ned, og saa hviskede hun i hendes Øre: »Jeg var bare saa bange for at dø i Mosen og faa Mudder i Munden, men nu synes jeg, det var *forfærdelig spændende*, at vi *oplevede* det . . .«

En Timestid senere, da de havde set Tyren blive bortført — som en Fange med Lænker om Hænder og Fødder — trippede ogsaa de af ind i Skoven, ad den smalle Sti til Mals Hytte. Tora var, naar hun skulde være ærlig, straalende fornøjet over Begivenheden og gik og spekulerede paa et voldsom spændende Brev til Forældrene om de *to rigtige Livsfarer*, hun paa én Gang havde været i. Og medens Lily var ved at jage efter en brun Sommerfugl med grønne Pletter, skrabede hun i Smug det tørrede Mudder af sine høje Kvastestøvler — den eneste Luksus, Borgmesteren tillod sin Datter — og knyttede det i en Flig af Lommetørklædet, *baade* som evig Erindring om Dødsfaren *og* for at overbevise mulige Tvivlere i Skolen.

Lily gik og kluklo: »Du Tora, véd du hvad — det var igrunden akkurat ligesom at træde i Rugbrødsdejg, og det æltede de ogsaa i gamle Dage med Fødderne!« Men Tora rynkede paa sin Næse: »Hvis jeg havde levet paa den Tid, vilde jeg aldrig have spist Rugbrød — Føj!«

Saa kom de til Mals Hytte. Det var en af de Eventyrhytter, som endnu findes rundt om i store, stille Skove. En sort og hvid Bindingsværkshytte, saa lav, at et Barn kunde række til Tagskægget og plukke af de straalende Husløg, som groede opad hele Taget, en Hytte med tre Stokroser paa hver Side af Døren og en sølle forslidt Bikube foran og en vældig Eg bagved og alle Skovens Træer rundt om. Det var en Skovfogedhytte bygget af en enlig gammel Mand og nu beboet for Livstid af en enlig gammel Pige.

Tora holdt meget af saadanne smaa Huse, de var hyggelige som stegte Æbler og Sne og Hanegal. Hun vilde helst giftes med en Mand, der holdt Fasaner og Paafugle og forresten ejede en smuk gammel Borg, men hun havde alligevel ofte tænkt sig at bo som *Eneboer* i saadan en Hytte og gaa og nusse og nulre med sig selv og ingenting.

Gamle Mal kom hen til Døren, lukkede op og nejede, og Tora nejede igen, men Lily blot nikkede: »Vi bliver hos dig hele Dagen Mal, for jeg har Bygkorn paa Øjet, og Papa har Middag, men vi vil have Sødsuppe og Pandekager, og bagefter hænger vi for, og saa fortæller du — ikke Mal?«

Mal nikkede paa sit gamle Hoved, saa hun næsten ikke kunde holde op igen. Tora saa paa hendes kridhvide Haar og

tænkte stolt, at vist ikke en eneste i hele Skolen, ja maaske i hele Byen, nogensinde havde set, hvad hun nu saa: en *ægte, levende Skindød.* Der var temmelig mørkt i Stuen fra de store skyggende Træer. Saa saare en Vind rørte sig, var det, som om mange mørke Skikkelser fór forbi Ruderne. Der lugtede stærkt af brændt Lyng og af kold Tørverøg. Ellers var der ved første Øjekast ikke noget saadan *aparte* at se. Væggene var, fra Loft til Gulv, overklinet med Billeder uden Ramme, Billeder klippet ud af Blade og Almanaker og sat fast med Melklister — Tora havde engang set noget lignende i et Barnekammer. Der var en blaablomstret Alkoveseng, en Bænk under Vinduet, et Par Havestole og et hvidskuret Bord med en Spændebibel. Lily hviskede: »Har du set Dragkisten?« Og Tora *saa* Dragkisten! Paa den midterste Skuffe var med røde Bogstaver i grønne Omrids malet Navnet: *Caroline Amalie*, og over Navnet, paa den øverste Skuffe, var malet en forgyldt Krone med Masser af Takker.

Ovenpaa Dragkisten stod to Par mægtige Kopper. Paa den ene stod: »*Fra mig til dig*!« Paa den anden: »*Vær mig huld*!«

Og mellem disse to Par Kærlighedskopper stod en tredje Genstand, ogsaa af Porcelæn, ogsaa med forgyldt Rand og Hank — en Genstand, som i Almindelighed ikke plejer at stilles frem og i hvert Fald kun hører Sovekamret til.

Tora bed sig alvorligt indvendig i den ene Kind, og Lily hviskede: »Mal har faaet den i Markedsgave af Kongen, dengang de var Kærester, hun bruger den som Terrin, naar hun har Fremmede. Jeg har mange Gange spist Sødsuppe af den!« Tora bed sig voldsomt i den anden Kind og lod være at le.

De fulgtes med Mal ud i Køkkenet — et kulsort Rum, der lignede et Huggehus. Forneden var stampet Gulv, foroven de nøgne Tagspær. Næsten hele Rummet var opfyldt af stablet Lyng og Tørv. Der var ingen Vindu, men gennem et Par Utætheder i Taget pippede lidt Lysglimt ned. Mal gjorde Ild paa Gruen — et aabent Ildsted af Kampesten og Jord. Lyngen futtede og spruttede som den herligste Ildebrand. En trebenet Kobberpotte blev sat over med Vand til den søde Suppe. I et brunt Lerkar slog hun Mel og Mælk sammen, gik ind og hentede — i Fodenden af Sengen — to Æg og kom i, satte sig saa paa Hug foran Gruen og rørte Dejg. Lil og Tora fik et Strømpeskaft med tørrede Blaabær — de skulde gaa ud i »Dagen« og se efter, om der var »Tvistjerter eller Skallebassjer« imellem, for Mal havde selv gramset dem, men hendes Øjne var ikke saa »flunkende« som i gamle Dage, og der rendte jo nemt baade det ene og det andet »bitte Vorherres Kræ« med, naar man saadan »la' paa Knæerne og gramsede.«

De fandt et Par døde Fluer og »Benraden« af en Ørentvist samt noget, et Faar havde tabt, men Lil vidste Besked. Hun gik bagom Hytten til Mals Brønd og snurrede en Spand Vand op for at skylle Bærrene. Ved den Lejlighed kom der baade Haletudser og Duefjer tilsyne — men det, sagde Lil, var der nu i de fleste Brønde. Inden de gik ind, sagde Lil: »Husk, du maa endelig ikke fortælle hende om Tyren!«

»Hvorfor ikke?«

»Det skal jeg sige dig en anden Gang!« Mal bredte et Haandklæde paa Bordet og satte »Tarinen« med Sødsuppe ind. Tora fik en Hornske, Lil en Træske, og de spiste med vidunderlig Appetit.

Bagefter hentede Mal fra sin trekantede Hylde inde bag Sengeomhænget nogle flade, blomstrede Skaar, som maaske engang havde været Tallerkener eller Stykker af Fade, men maaske noget ganske andet — det kunde ingen sige eller vide. De blev brugt som Tallerkener, og Pandekagerne *var* sprøde. Medens de spiste, kogte Mal Kaffe og kom dygtig med Kanel i og Kandis til. For at gøre det rigtig hjertensgodt hentede hun fra et Gemme i Sengehalmen et broget Tørklæde frem. I Tørklædet laa et Bundt Honningkager fra sidste Olsmarked, de var lidt muldne. Lily bad om hellere at faa dem med, naar de gik.

Mal sagde ikke saamange Ord, hun gik

mere og pillede ved Lily og Tora, rørte ved deres Haar, prikkede dem venligt i Siden, løftede let op i Kjolerne og undersøgte deres Skørteblonder.

»Saa hænger vi for,« sagde Lily. Og Mal hængte tynde grønne Stykker for Vinduerne. »Saa gaar vi i Seng,« sagde Lily. Og Mal nikkede: »Ja, gør saa det da, gør saa det da!«

De smuttede Støvlerne af, hoppede op i den høje Seng, slog Omhængene for og laa i sort Mørke med bare et lille grønligt Skær det Par Steder, hvor Omhænget var tyndslidt. Lily stak Haanden frem og ringlede med sine Sølvbaand som med Bjælder: »Begynd saa, Mal!« Mal satte sig i en Halmstol foran Sengen: »Hvad vil hun høre om?« Tora hviskede til Lily og Lily sagde: »Fortæl dengang du var skindød!« Den Gamle svarede først ikke, de kunde høre hende sidde og rokke paa Stolen og sukke bedrøveligt. Hun sad ligesom og samlede Fortiden sammen: »Aah Herregud, aah Herregud, hvor En har oplevet af det, som ondt er . . .«

Lily hviskede: »Nu kommer det!«

»Jamen det er saa længe siden . . . det er saa længe siden . . . da var jeg kuns en ung Tøs . . .«

Lily raabte ud gennem Forhænget: »Jo, Mal, du var Kæreste med Kongen, og I skulde giftes til Mikkelsdag, og du havde selv vævet seksten Par Blaarlærredslagner,

og Kongen havde givet dig Dragkisten, og saa blev du syg . . .«

»Ja det har sin Rigtighed, det har det . . . men det var kuns for mit fornemme Navns Skyld, og ikke for min egen . . . for jeg var jo raabt op i Daaben efter den salig Enkedronning, var jeg . . . og saadan en kønne Brev han skikked mig . . . det kunde aldrig have vaaren kønnere fra Kongen af Danmark ham selv . . . men det var kuns for Navnets Skyld, men jeg sad og stræved med Væven og var saa glad om Hjertet . . . Men saa fik jeg Sygen, og Doktoren skrev Attest paa, at jeg var død, og det var jeg sagtens ogsaa paa Maader, for jeg drog ikke Aanden, nej. De klædte mig i det fineste Ligtøjsstads inde fra Købstaden, for min Kærrest, han var jo for det fornemme. Jeg har det endnu, det er saa glat som det Papir, de fanger Fluer paa, og saa er det tungret ud som en hel Blonde, saa nydelig, at Vorherres Gudsengle saamænd ikke har det skønnere. Der var baade lang Særk og Nattrøje og Hovedtøj og gar en bitte Lagen til at kommen oveni Spaanerne, og min Kærrest han laa en Kors af Perler saa lange og saa sorte lige midt paa Brystet, og ved Fødderne laa han en Krans af røde og hvide Evighedsroser — de er saamænd ligesaa røde den Dag i Dag, for han havde jo selv kommen dem i den samme Kulør, som han nytter til Flagene, og den

er ægte nok. Og i Midten af Kransen la en Vers, som er mere hellig end nogen en af Salmerne i hele Salmebogen, ja. Men ligesom andre la med Kobberenesteskillinger paa Øjnene, saa la jeg med rigtige Dalere af Sølv, og det var ogsaa min Kærrest . . . men det var kuns for Navnets Skyld, og jeg skulde i Jorden som en Dronning, havde han sagt rundtenom. Og aldrig en Døjt vidste jeg af al den Stads, for jeg var død og kold og la i min Kiste med Hænderne den ene i den anden. Og saa var det jo, at min Kærrest gik op paa Slottet til gamle Kammerherre og bad om, at jeg ikke maatte ligge en Nat over i Kapellet, for dèr la ogsaa Jesper Storm, som var død tre Dage forud for mig, men han var jo stor Gaardmand, og »jo« sagde gamle Kammerherre, »lad kuns Mal komme i Kapellet.«

Dèr la jeg saa, men min bitte Søster, hun havde set, at Nattrøjen sad skævt, og saa fæsted hun en Naal, men den stak ind i mit Kyd, og saa vaagned jeg op og la dèr i Kisten og vræled og bad til min Gud, men min bitte Søster, som siden hen døde, for hun havde jo ogsaa den faldende Syge, hun blev saa beængstet af Forskrækkelse, at hun rendte sin Vej og tulred om den hele Nat og turde hverken selv gaa i Hus eller kalde andre Mennesker til. Jeg havde jo bekommen Altrets Sakramenter, og mine Synders Forladelse var tagen fra

mig af, hver og én, og jeg var død, men saa var jeg alliveller levende. Og dèr la jeg og grubliserte, for jeg vidste aldrig, hvad der skulde blive af mig, naar først Doktoren havde dømt mig for død, og ved Siden af mig la Jesper Storm, han døde af Vand i Maven, og han stank, og jeg la dèr, og begge Dalere var trillet ner fra Øjnene, for jeg slog dem op, og jeg troede aldrig, at en levende Menneske kunde føle saadan en Skræk og Bespænding, som jeg la dèr og fornemmed, og naar jeg tænkte efter, saa vilde jeg møj heller have vaaren rigtig død, for saa var jo Fornemmelsen tagen fra mig af. Men da det gryed ad Dagen til, saa linded jeg paa min Krop og var aldrig mere død, end jeg gik hen til Gluggen og kigged ud paa Gravene og alle de pæne bitte Blomster med deres Duggvand i, og saa bad jeg saa mindelig til Vorherre, at han vilde fri mig af min Nød, og saa gik jeg ned ad Bakken til Lavs Muses Gaard, men som de hvint', og som de rendt', da de saa mig . . . alletilsammen saa flyed de for mig, som om jeg var en Genfærd, og jeg var saa forsulten og saa fortørstet, men jeg kunde jo aldrig faa mig til at bede om noget, før jeg kom til vores eget . . . men som de hvint', og som de fløj, da de saa mig . . .«

Lily ringlede igen med Armbaandene: »Men hvad sagde saa din Kæreste, da han saa, dig, Mal? Blev han ikke rædsom glad?«

— og hun nappede Tora i Armen og spjættede med Benene.

»Ok nej, ok nej — det var justement den Ting, han ikke blev. Han vilde saa at sige slettes aldrig kendes ved mig paa den rette Maade mer . . . Han sagde, at han hverken vilde eje eller have en skindød Kone . . . nej, aldrig for det . . . Han blev lige, saa han sat sig paa Enden, da han saa mig . . . og saa græd han . . . men røre ved mig, *det* vilde han ikke . . . Han kunde jo nok se, at jeg ikke var død, men jeg havde jo *vaaren* det . . . og det kunde han ikke komme om ved . . . og heller ikke de andre, som der havde baade bagt og baslereret til Begravelsesgildet, og min Kærrest havde selv farvet seks kulsorte Flag til sin Gaard, og de skulde have hungen der i to samfulde Maaneder . . . nej, det blev en sørgmodig Tid for mig. Og saa tilogmed var jo mit Haar bleven kridene hvidt af Bespændings Skræk den Nat, og jeg lignede mer efter min egen salig Oldemor, ja . . . men min Kærest var jo ligodt saa god og gavmild af sig, at han sagde: »behold bare altsammel, hvad jeg har given dig til Gave, baade Kisten og Ligstadsen og Korset og Dragkisten og Kopperne og Tarinen« . . . ikke saa meget som en Fusk tog han tilbage . . . men Herrejøss, som jeg var vov i manne, manne Aar siden hen . . . aahja . . .«

I Førstningen havde Tora ligget og let

indvendig, nu laa hun og græd udvendig, for selv om det kun var en tarvelig Bondepige, saa var det en forfærdelig sørgelig Historie — men hun syntes, at Kongen var en rigtig Pjalt, var han, saadan at *svige* sin Kæreste, fordi hun skindøde uden selv at kunne gøre det mindste ved det. Han havde rigtig godt af, at hans gamle Kone var død, havde han. Tora kravlede ud af Sengen og kyssede gamle Mal lige midt i Panden, og saa saá hun ogsaa, at Mals gamle Øjne var helt fulde af Vand, og hun blev angerfuld over, at de havde lokket hende til at fortælle Historien.

Men Lil kravlede ud og sagde: »Uh, Mal, jeg kan saa knusende godt lide at høre dig fortælle, bare jeg kunde laane dig om Natten — saa maatte du godt faa Papegøjen . . . nu kan den næsten sige: »Fanden rive, raspe, gylpe og brodere mig! er det ikke Sjov?« og saa smilede Mal nok saa fornøjet og sagde: »Hun er en Skælm, bitte Frøken!« Lily spurgte indsmigrende: »Du, Mal, maa vi se Verset og Kransen? . . .« Den Gamle sad lidt og tænkte efter: »Ok ja, saamænd maa I saa, saamænd maa I saa!« og hun rokkede hen og aabnede den øverste Dragkisteskuffe. Dèr laa det nok saa sirligt og net, baade Perlekorset og Kransen med Evighedsroserne og Verset.

»Du skal læse det for os, Mal!« Og Mal læste, grumme langsomt og med rystende Stemme:

Til min kære elskede hensovede Kærrest
Caroline Amalie *Svendsdatter:*

Du var mig huld
til Gravens sorte Muld.
Du var mig inderlig kær
baade saa fjærn og saa nær.
Om dine hvide Kinder
nu Dødens Bleghed skinder.
Du var mit Hjertes ømme Glæde,
i Evighed jeg nu maa græde,
men sammen vi engang skal træde
til Himmeriges sande Glæde.

»Og den Vers har han ganske ene og alene *selv* sat sammel . . .«

Tora sagde for at trøste: »Jamen saa *har* De da baade Kiste og det andet, naar De engang dør for rigtig Alvor!«

Mal saa paa Tora med saadan et underlig forklaret Blik, at hun blev helt ilde tilpas. Mal sagde: »Kiste og Ligtøj er kuns for de Mennesker, som skal i Jorden til Ormenes Føde . . .«

Lily gjorde Tegn, men Tora saa det ikke og spurgte: »Vil De virkelig brændes? Det vil Amtmanden ogsaa, men jeg synes, det er ækelt, ligesom man var en Steg, der blev sat i Ovnen . . . jeg tør ikke brændes . . .«

Mal rystede paa Hovedet, som om hun slet ikke forstod, hvad det var, Tora sagde. Med *næsten* alvorlige Øjne sagde Lily: »Mal dør slet ikke. Hun farer til Himmels i en Ildvogn, ligesom du véd Elias!« Tora spærrede sine Øine paa vid Gab. Mal bare

foldede sine runkne Hænder, som om hun indvendig sagde: »Amen, i Jesu Navn, Amen.«

Lily indsmigrede sig: »Aah Mal, du kunde ogsaa gerne fortælle Tora om din Aabenbaring, saa skal vi bagefter læse det lange Stykke om Elias, der havde Krig — og Tora læser saa storartet tydelig . . . vi kan jo gaa ud i Køkkenet imedens . . . aah hvad? . . .«

Gamle Mal tridsede i Forvejen, og da de alle tre var vel ude i Køkkenet, satte hun Haspen paa Døren. Endnu var Gløderne ikke helt brændt ud, men det var saa mørkt, at Tora kun lige kunde skimte Mals tynde, krumme Næse. Mal holdt Tora og Lily tæt ind til sig ved et Tag i deres Kjoler, og saa hviskede hun, som om hun var bange, Tørvene lurede: »Det kom sig jo saadan, at jeg var rentebar forkumret af Elendighed, for hver En paa hele Egnen hvisked og tisked jo, nærenstid jeg kom forbi: »Dèr gaar den Skindøde . . .« og de bitte Børn var lisse angst og bange, til de rendte, bare de saa mig. Jeg var færdig at gaa til, og mangen en Gang bad jeg til Vorherre, om han snart vilde løse op for mig, heller end som lade mig gaa dèr til Spot og Spe, men det lod, som om han aldrig havde Stunder at høre paa mig, og saa tilsidst lod jeg af at bede til ham. Og en Søndag i min Harm gik jeg op for Kirkedøren og dunked med mine Træskor

og sagde: »tvi!« sagde jeg. Det var en ugudelig Synd, men jeg var helt tumpet og forstokket af Sorg. Min Kærrest var gaaen hen og giftet sig med en Enkekone, som var tyve Aar mere end ham selv, men bare for at hun hed *Dagmar*, som ogsaa var en Dronnings Navn. Ikke en Ven i Verden var mig god — uden som gamle Kammerherre, han havde sin Ynk af mig og gav mig naadelig frit og kvit Hytten her og tilogmed halvtreds Rigsdaler om Aaret til Klæder og Føde. Jeg gik dèr og blev som en Flagermus, og gik og putted mig for Folk, og de lo, bare de saa mig. Saa en Aften var jeg buden til Barselgilde hos Kren Morsom, og jeg vidste nok, det var kuns for at have mig til Nar, men jeg var saa trængendes for at se Mennesker og gaa rundt iblandt med dem, og saa gik jeg da med. Der var en farlig Stas og Kommers, og hen paa Aftenstunden blev der gar blusset Raketlys af — det skinned oppe mellem Stjernerne livagtig som gloende Hvede, der blev tærsket, saa Avnerne fog videnom nerover Jorden. Det var kuns den bare Glimmerild og Ingenting, men det pranged mer end baade Sol og Maane. Sidenhen dansed jo de andre, og aldrig En bod mig op, og jeg sad og var saa forskæmmet i mit Ansigt, endda jeg havde trukken Hovedklædet helt frem for at genne de hvide Haar hen. Men værst var, da Gildet var til Ende, og vi skulde ad Hjem-

mel til, for saa føltes de andre, som de var Godvenner til, men aldrig En vilde fornedre sig og føls med mig. De spørte, om jeg skulde sove i min Kiste i Nat, eller om jeg gik ner i Jorden til de anner Døde. Men den Nat gik jeg om ad Mergelhullet, og jeg var lige paa en nær ved at gaa i, for jeg havde jo aldrig en eneste Glæde uden som Sorg og Forkumring. Men saa liveller gik jeg hjem, og Maanen skinte saa kønt i Træerne, og jeg gik og græd. Saa gik jeg i Seng og sov hen . . .«

»Og hvad saa, Mal, hvad saa? . . .«

»Ja saa kom Aabenbaringen. Jeg vaagnede ved, at han, Profeten Elias — som jeg nys Dagen tilforn havde læst om i min Bibel — han sad lisse grangivelig paa min Sengekant. Han havde en blaa Kappe om sig og røde Slæva'-Tøfler af Fløjl, lissom Præsten om Morningen, og hans Hænder var lisse hvide og trinde som salig Kammerrindens. Saa opløfted han sin Mund og sagde med saadan Røst, saa skrap og streng, at man straks fornemmed, den kom fra Himlen af: »Jeg er Profeten Elias, som er faren ned fra Himlen for at hjælpe dig i din Nød. Hvissomtid du nu arter dig vel og bliver fra Mergelhullet, saa skal du ikke dø men age til Himmels i en Vogn af Ild lissom mig. For Vorherre har Miskundhed i dig for din Skams Skyld — men nu skal du holde dig fra at snakke bredt og vidt om den Ting. Og nu maa du have Farvel, Mal, for dengang . . .«

»Og hvad saa, hvad sagde han saa mer?«

»Han sagde ikke mer, men det var da ossensaa nok . . . saa svævred han ovenud gennem Loftet som en Due, og jeg hopped op og keg gennem Ruden, og jeg saa lisse grangivelig en Glimt af ham oppe i Mælkevejen, ovenover den gamle Eg . . .«

Mal tav og trak Vejret dybt, som om hun igen havde Aabenbaringer.

Tora sagde: »Tænk, det er jo et helt Mirakel!«

»Ja, det er saa det, det er en Mirakel, men den har sin Rigtighed . . .« Hun tav lidt: ». . . En har jo osse spekuleret over det, og det har sin Rigtighed . . . Se, Ildvognen aged op i Himlen med han, Elias, men den kom aldrig tilbages, saa den forvares i Himmerig den Dag i Dag. Og nærenstid Bæsterne en Gang har vaaren Vejen, kan de sagtens hitte ham en Gang til, blot Vorherre byder og befaler det . . .«

Tora spurgte: »Kom Elias aldrig igen? . . «

»Aah jo da, han kom akkurat paa selv og samme Vis, men han sagde ikke en Muk, han bare saa paa mig og krummed Bittefingren, og saa svævred han væk . . . men siden den Dag har jeg vaaren glad . . . det var saadan at kalde for en Husvalelse ovenpaa al den Sorg, jeg har maattet udstanden . . . og jeg gaar jo her og venter, for aldrig kan En jo vide, naar Tiden er omme . . . men jeg fortænker nu, det bliver om Natten, for begge Gange Elias han kom,

var om Natten . . . men kanske det osse bliver om Dagen . . .«

Mal tog Krogen af Døren og gik ind igen. Hun slog op i Biblen, og Tora maatte læse alle de Kapitler i Kongernes Bog, der handler om Elias og hans Gerninger.

Da endelig det var overstaaet, trak Mal Tora hen i en Krog og spurgte hende under mange Omsvøb, om hun ikke inde i Byen havde set et Portræt af Elias, for hun vilde saa grumme gerne have et for at se, om han ligned efter ham, hun havde set.

Tora lovede at se efter og forhøre sig allevegne, og Mal gned sig i Hænderne af Lyksalighed. Hun viste paa Væggen, at hun havde Billeder saavel af alle Apostlene, hvor de spiser den store Nadvere, og Billede af Samson, der vælter Templet om, og Billede af Bebudelsen, og Billede af den forlorne Søn. Men Elias manglede hun. Der var vel ingen Mulighed for at faa et Billede med baade Ildvogn og det hele, men ogsaa bare ham selv var godt.

Mal havde set paa Solen, at Klokken var seks. Nu fulgte hun sine Gæster lidt paa Vej. Hun gik, som altid, med begge Hænder inde under Forklædet. De tav, uvilkaarligt, alle tre. Aftenstundens underlige, hemmelighedsfulde Fred sank ned gennem Træerne til dem. De gik paa den brede Midtervej, som delte Skoven i Nordskov og Sønderskov. Her og dèr i Lysningen laa høje Stabler af fældede og gennemsavede Træstammer. Der lugtede lidt surt, Skyggerne blev saa lange, at man tog Fejl af dem og Trærødderne. Tora gik og saa ned i Jorden. Hun syntes, det var, som om alle Træerne stod og spejlede deres Grene og Stammer i det tørrede Vejstøv. Da de en Stund havde gaaet saadan uden at sige noget, standsede Mal: »Nu maa En ad Hjemmel til, det er rettest at være paa sin Plads til enhver Tid . . .« De bød Farvel og takkede for den gode Dag. Da hun var kommen lidt hen, sagde Lil: »Véd du, hvad hun gør nu? Hun gaar hjem og sætter sig paa Dørtrinnet og venter paa Elias, lige til det bliver bælgmørkt, og

saa gaar hun i Seng, men hun lader sin Dør staa helt aaben, for at Elias kan se, hun er *rede* . . . det er underligt saadan baade at være klog og gal paa samme Tid, ikke? . . .«

Tora tav, og de gik videre. Pludselig tog hun Lily i Armen: »Hvad er det dèr — det er Ild . . . se . . .!« Lily lo: »Det er jo de giftige Svampe, der hedder Fluesvamp!« Lily plukkede én og gav hende: »Den dør man, hvis man spiser!« Tora holdt den i sin Haand, den var rød som en lille Ildklump. Hun lugtede til den, den lugtede henad frisk Valnød. Hun lod forsigtig Tungespidsen røre ved den, satte forsigtigt Fortænderne i og bed en Gnalling af. Hun lod den smutte rundt som en lille Boldt inde i Munden: »Tænk, at man kunde dø af det!« Saa kom hun til at gyse nedad Ryggen og spyttede ud.

»Lil, hvis du engang bliver forfærdelig ulykkelig, vil du saa tage Gift eller drukne dig eller saadan noget? . . .«

». . . Nej, det kunde da aldrig falde mig ind, ikke i Drømme . . . nej, saa vil jeg hellere *myrdes* . . . af en, som *elsker* mig *voldsomt*!«

»Jeg har set et Billede af to, som styrtede sig i Vandet sammen . . .«

»Aa skidt, saa kunde de jo svømme i Land igen . . .«

». . . Jamen, hvis man nu elskede sig rent ihjel af Kærlighed, hvad saa?«

». . . Det skal man ikke gøre . . . saa er man en Dumpap . . .«

»Hvad vil du helst: være forlovet eller gift?«

»Naturligvis helst gift, for saa kan jeg baade bestemme Middagsmad og flytte om i Stuerne hver evige eneste Dag . . . og saa har jeg altid En at drille . . .«

»Jeg tror ikke, du mener alt det, du siger . . .«

»Ja, nu kan du jo bare vente og se ad . . . jeg vil være akkurat som Mama, og saadan er Mama . . .«

»Hun flytter da ikke om i Stuerne!«

»Saah, gør hun ikke det? . . . jo, det er netop det, hun gør, naar Papa er i Byen, vips, saa flytter hun det hele omkring — engang havde hun flyttet sin Seng helt op i Taarnkamret, dèr hvor vi kigger Stjerner, der var saadan en Kommers . . .«

Tora tav til alt det, hun begyndte at længes voldsomt efter sin egen Far og Mor . . .

De var ude af Skoven og kom gennem Landsbyen, hvor en Hund gøede fra hver eneste Gaard. De gik opad den brede Galgebakke, hvor den hvide Kirke laa øverst oppe med Solguld i alle Ruderne.

»Jeg glæder mig voldsomt til at vise dig vores Kapel og Kælderen — saadan noget har du aldrig set før.«

»Jo, jeg har *set* to Dødningehoveder, dengang de byggede det nye Apotek paa

Mariapladsen, saa fandt de baade Skeletter og Arme og Ben, og det saa jeg en Dag, da jeg kom fra Skole . . .«

»Jamen hvad er der ved saadan *almindelige* Skeletter — saa kan man jo ligesaa godt tage Benraden af en Hund eller en Ko, det bliver Hip som Hap . . .«

De stod foran Kirkeporten inde paa den lille Kirkegaard. Tora *var* benovet. Det var hun ogsaa om Søndagen, naar hun med sin Mor sad i Kirken og hørte Froprædiken og digtede Eventyr og smaa Viser og saa pludselig huskede paa, at hun var i *Kirke*. Men det var hende ikke muligt at følge med Præsten. Det var, som om hans Ord spaserede højt oppe i Luften over hendes Hoved — de fløj forbi, som Fugle, der bare glippede med Vingerne. Naar hun saa satte sig for, at nu *vilde* hun høre efter, blev det bare til, at hun gav sig til at tælle, hvor mange Gange Præsten sagde: »Amen, kære Venner«, eller hvormange Gange han klamrede Hænderne til den røde Fløjlsrand om Prædikestolen, eller hvor mange Gange han vendte Øjnene opad, saa kun det hvide var synligt.

Og hun kunde sidde derinde i Kirken og faa saadan en pinefuld, ligefrem fortvivlet Længsel efter Gader og Gaarde og Huse og Stuer med Møbler og Køkkenlugt og Have, efter alt muligt. Det var, som om Tiden stod stille, og hun aldrig, aldrig mere skulde komme ud igen af den høje,

gamle Kirke, der saa at sige *lugtede* af sine femhundrede Aar.

Det tænkte hun paa nu, medens Lily stod og rodede med Nøglen henne ved den lille Sidedør: »Lil, skal vi ikke hellere gaa hjem? jeg véd ikke, jeg er saa løjerlig.«

Men Lily raabte: »Nej, jeg gaar *ikke* hjem, jeg har den mest knusende Lyst netop nu . . . aah, gaa nu med, du vil blive saa glad over det bagefter . . . hvad tror du, de vil sige i Skolen, naar du fortæller om det, du har set?«

Tora betænkte sig ikke længer, hun var besejret, hun vipsede ind med Lily, der lod Døren falde til efter dem.

»Nej, nu har jeg aldrig . . .« Hun slog Hænderne sammen og kunde ikke engang lukke sin Mund af henrykt Forbavselse. Hun havde tænkt sig noget i Retning af sin egen nøgne, skumle Domkirke med de store Piller, der kunde staa Snigmordere bagved — og saa saá hun den sødeste Dukkekirke med rødt Murstensgulv, med hyggelige gule Baase, med himmelblaat Loft og Guldstjerner! Solnedgangslyset formelig forgyldte Rummet, Guldskyer svævede forbi hendes Øjne . . .

Vinduerne sad højt, men de blaa Hvælvinger var slet ikke høje, de bredte sig lunt og lavt over hende som en varm Sommerhimmel over en Have. Lily pegede: »Det var Mama! Ifjor, da Papa var i Karlsbad, lod Mama udenvidere lave blaa Himmel med Stjerner, for det havde hun set i mange

Kirker . . . hun og jeg, vi var heroppe hver Dag, medens Svenden malede, og Mama har lavet fem af Stjernerne, det er slet ikke svært, men hun fik sin Kjole helt spoleret . . .«

»Hvad sagde din Papa til det?«

»Papa . . . han lo, og saa sagde han: »Agnete skal vist i Kloster igen et Par Aar . . .« det var det Hele, for Papa elsker jo bare Mama over alt paa Jorden . . .«

Tora gik rundt og pillede ved Sagerne. Her og dèr i Gulvet laa store Ligsten med langstrakte Riddere og Damer. Under Vinduerne hang Billeder af Præster med Koner og mange knælende Børn med sure Ansigter. Lily viste: »Kan du se de to mindste Børn, de er helt hvide i Ansigtet, det betyder, at de var døde, men de blev malet med alligevel, og alle Præsterne havde tre Koner hver, men kun den med rød Maling paa Kinderne var den levende.«

Paa Sidevæggen midt for Prædikestolen hang et stort, mørkt udskaaret Bur eller Skab med grønne Silkegardiner bag. En lille Trappe førte op dertil: »Det er Papas Stol. Dèr sidder vi hver evige eneste Søndag — undtagen i Sommerferien, og Bønderne sidder nede, de tør ikke engang glo op efter os, og Mama sidder og kniber mig i Armen, naar Frø ikke ser det, men Papa siger, vi *maa* gaa i Kirke for Bøndernes Skyld. Men véd du, hvad Mama gør? Hun sidder bagved Gardinet og spiser syltet Ingefær, kun

naar de synger, stikker hun Hovedet frem, for de bævrer saa grinagtigt i Ryggen, naar de synger . . .«

Der var ingen Lysekroner, men omtrent ved Indgangen, over Kirkeblokken hang et lille klodset Skib med snavsede Sejl og mange Flag. Prædikestolen forestillede syv tykke Træengle, der stod og holdt paa et dybt Fad, og midt i Fadet var saa Præstens Plads.

Lily sprang op og stod nok saa kækt som Præst med foldede Hænder og værdigt rullende Øjne: »Lader os al-le be-de!«

»Lily, det maa du ikke, det vil jeg ikke være med til!« Tora næsten snublede over Ordene: »Min Mor siger, at enhver maa tro, hvad han vil, men ingen maa gøre Spot med det, som er helligt for andre . . . for det er lumpent . . .«

»Aah skidt . . .« Men Lily gik dog straks ned.

De besaa det lillebitte nydelige Højalter, der snarere lignede en Stue for sig med smukt Gulvtæppe og højryggede Egetræsstole. Altertavlen var af Træ og forestillede Korsnedtagelsen. Tora følte paa Alterlysene, de var tykkere end hendes Arme men helt gule, og kiggede ned i Æsken med Oblaterne. Det var hende en vis kilrende Fryd at gaa saa ugenert om i en *Kirke*. Hun prøvede endogsaa at knæle dèr, hvor Folk knælede, naar de toges til Alters.

Bagved Højalteret var de to Egemose-

kapeller. De havde høje Jerngitre for og Vinduer af rødt og gult og grønt og blaat Glas. Vinduer, der forestillede Morten Luther og Katarina van Bora. I det ene Kapel var Marmorkister med tykke Marmorkranse om Laaget, i det andet svære Egetræskister med Kobberplader og latinske Vers paa Laaget. Rundtom hang store Kranse af visne Palmeblade med lange Baand ved. Lily pegede paa to Kister overtrukne med sort Fløjl, deres eneste Forsiring var et langt, mat Sølvkors ved Kistens Hovedende: »Det er Grandpapa og Grandmama . . .«

Tora stod lidt forlegen, hun tænkte sig dem i Øjeblikkets Forfjamskelse ligesom rigtig levende Mennesker.

»Men nu skal vi ned til *de Gamle!* Vil du hjælpe mig at lukke Lemmen op! Lily viste paa en svær Trælem i Gulvet, i Lemmen var to tykke Messingringe: »Men den er tung, pas paa dine Fødder!« Ved fælles Anstrengelser fik de den hævet. Lily smilede: »Jeg synes altid, det er ligesom en *Skattegraver*, naar vi gaar herned!«

»Nej, jeg synes snarere, det er som Aladdin og Troldmanden . . .«

»Vil du gaa først?« Tora vilde ikke gaa først. Saa gik Lily først. Luften var straks meget mere raa dernede end oppe, næsten som i Troskælderen.

Tora havde fine Fornemmelser for Luftforandring, hun fik øjeblikkelig Hjertebanken.

»Du skal ikke være bange, naar du først er nede, er der slet ikke saa mørkt, man skal bare vænne Øjnene.« Tora vænnede Øjnene. Det lignede igrunden Krypten under Domkirken, det gjorde det. De samme lave Søjler, som Tage kaldte »de smaa Dværge«, det samme Kampestensgulv, de samme Lysglugger, der kun var som Rifter i Murværket. Kiste ved Kiste stod der, den ene mere sølle end den anden trods det, at de fleste var overtrukken med Fløjl — men Fløjlet var graat som Spindelvæv af Fugt og Ælde. De var saa smalle de Kister, som om man ligefrem havde klemt de døde ned i dem.

»Kom saa, Tora, naar vi er to, kan vi magelig tage Laaget helt af . . .« Tora stred med sin Samvittighed, medens det kriblede i Fingre og Tæer af Lyst. Det var dog *næsten* som *Ligrøvere*, der lukkede Grave op og plyndrede Lig! For to Aar siden havde Tora ganske pludselig faaet saa voldsom Nældefeber, at hun i næsten en Uge hele Tiden maatte svøbes i vaade Lagner for at mildne Kløen — men hvad ingen vidste, var, at hun havde faaet Nældefeberen *ene* og *alene* af at læse i en Almanak om to Ligrøvere i Spanien.

Da Tora havde skammet sig lidt, gik hun sidelæns og med bortvendte Øjne hen og hjalp til at løfte det smalle Laag ned paa Stengulvet. Hun var akkurat ligesaa ækel ved sig selv, som naar hun var forkølet og *skulde* hoste op.

Saa stod de begge to bøjet over den mørkebrune »Mumie«, der laa med Dødningehænderne korset over Brystet og fra tomme Øjenhuller stirrede op imod dem.

Lily hviskede: »Kan du se, hun har baade Læber og Øren endnu . . . og Haaret . . .« Lily rørte ved Haaret. Lily løftede det sorte, støvede Haar op i sine Hænder: »Papa siger, han tror nok, nogen har brudt Kisterne op og taget Smykkerne, for hvorfor skulde de ellers være aabne allesammen . . .«

Tora saa paa det røde Fløjl, der havde samme Farve som røde visne Rosenblade. Hun *maatte* røre ved det. Lidt efter *maatte* hun røre ved Haaret og ved Panden.

»Hør engang!« Lily bankede med en Kno paa Mumiens brune Bryst, der var helt blottet, fordi Klæderne var smuldret hen. Det lød hult: »Prøv . . .«

Men lige som Tora skulde til at prøve, kom hun til at ryste over hele Kroppen og brast i Graad.

Lily blev forfærdet: »Men hvad græder du for?«

Tora kunde ikke forklare det, hun bare græd og græd.

»Vil du da ikke se de andre? Der er ogsaa en lille Dreng og en gammel Mand med hvidt Haar, og den ene Finger mangler . . .«

Men Tora hulkede, saa det gav Genlyd, som om hele Gravhvælvingen græd med.

»Vil du hjem?« Lily spurgte saa kærligt. Tora nikkede, og pludselig stormede hun hen mod Trappen: »Jeg skal . . . jeg skal . . . kaste op . . .«

Hun naaede ikke længere, saa maatte hun i al sin Fortvivlelse kaste op. Lily holdt hende for Panden imedens: »Det er Mals Pandekager, fordi der var Sirup paa!« Men Tora vidste selv, det var kun, fordi hun var saa ulykkelig.

»Tror du ikke nok, du kan hjælpe mig Laaget paa, Tora, inden vi gaar?« Tora samlede al sin Vilje og hjalp hende. Saa gik de henimod Trappen, men Tora vendte om og gik tilbage til Kisten. Nu var der næsten helt mørkt. Hun bøjede sig ned og læste indvendigt i rivende Fart første Vers af Salmen: »Krist stod op af Døde«, — som var den Salme, der i Øjeblikket faldt hende ind.

De gik op i Kirken, Tora stadigt græ-dende.

Nu var Himlen mørkeblaa og Guldskæret borte. Fra Vinduerne kom et lille ynkeligt Dagskær; Morten Luther og Katarina van Bora glødede, men ellers laa Kirken i Mørke. De lukkede Stole lignede formummede Skikkelser med Hætter over Hovedet. Lily gik i Forvejen for at lukke op. Tora havde sat sig paa Altertrinnene i pludselig Træthed.

»Tora!« Lilys Stemme lød snarest som et Skrig, og Tora skyndte sig hen. »Tora!«

Lily slyngede Armen om Toras Hals: »Tora . . .«

Bævende spurgte Tora: »Hvad er det, hvad er det? . . .«

»Jeg véd ikke, hvordan det er gaaet til . . . Døren er smækket . . . det er jo Smæklaas, og Nøglen sidder udvendig . . .«

I lang Tid stod de saadan, ingen af dem talte, Tora græd ikke mere. Hun *kunde* ikke græde. Saa spurgte hun: »Tror du, vi kommer til at blive her hele Natten?« Det var nu saa mørkt, at hun slet ikke kunde se, at Lily nikkede. Lily hviskede: »Jeg vilde godt være her *ganske alene*, *hele Natten*, hvis *du* bare kom ud . . . Ove siger, at jeg er ond, men det er jeg ikke, jeg er bare saadan . . . saadan . . . jeg véd ikke hvordan . . .«

Men Tora hviskede tilbage: »Aah, Lily, du er netop saa dejlig . . . for du er saa *mærkelig* . . . du er ligesom en *Sibylle* . . . eller *Oraklet i Delfi* . . . somtid er jeg bange for dig, men saa somtid igen er jeg det ikke . . . men jeg elsker dig, Lily, det gør jeg, næst efter Mama og Papa, saa elsker jeg dig allerhøjst i Verden, det gør jeg, Lily . . . kys mig, Lily . . . nu er jeg ikke Spor af bange . . .«

De kyssede hinanden, og Tora sagde: »Skal vi to altid bo sammen og aldrig gifte os og ingenting, bare bo sammen alle, alle Tider, skal vi?«

»Lily betænkte sig: »Jeg tror ikke, det

kan nytte, jeg lover det, for jeg vil nu prøve at giftes . . . men hvis *jeg* bliver Enke og *du* bliver Enke, *saa* kan vi bo sammen . . .«

»Det er da godt, vi er to!« Ordene kom som et lille Smil — som et lille hyggeligt Skær fra en Kakkelovn.

De snakkede om, hvad de skulde gøre for at komme ud, men Lily vidste, at om Aftenen kom der jo aldrig Folk op til Kirken, og selv om nogen kørte forbi og hørte dem raabe, vilde de blot blive saa forskrækkede, at de kørte væk i en Fart og troede, det var Spøgelser.

Tora tænkte paa at løbe imod Døren og maaske sparke den ud, men den var jo af Egetræ. Lily havde nok sin Lommekniv, men den var gammel og sløv — den kunde umuligt skære saa tyk en Dør itu.

»Skal vi gaa op i Papas Stol — dèr er Silkehynder, og saa kan vi maaske sove!« Nej, Tora vilde ikke derop. »Skal vi saa gaa ind i en af de lukkede Stole, der er Krog indvendig fra!« Men Tora gøs ved Tanken og huskede, at de lignede formummede Skikkelser — nej. Hun spurgte saa, om de ikke skulde sætte sig paa Trinnene ved Alteret. Haand i Haand fulgtes de hen og satte sig. Jo dybere Mørket sænkede sig over dem, jo mere uhyre forekom Kirkerummet dem — men de græd ikke. Tora sagde halv genert: »Skal vi ikke synge en Salme?« »Hvadfor én?« —

»Tænk, naar engang den Taage er forsvunden, — den elsker jeg«. Men de var ikke kommen længere end midt hen i anden Linje, før de maatte standse . . . Saa tav de igen, til Lily sagde: »Jeg er ikke bange, det er ikke det . . . men jeg er saa underlig . . . jeg tænker paa saa mange Ting!«

Og Tora svarede ganske stille: »Jeg tænker ogsaa paa alt det, jeg har gjort . . . det er vist, ligesom naar man skal dø, saa ser man hele sit Liv . . . det har jeg hørt . . .«

»Tora, har du gjort noget, som du aldrig kan glemme, har du? . . .«

»Ja, ja . . . jeg lyver saa tidt . . .«

»Jamen jeg har gjort noget, som er værre . . . engang var jeg saa gal i Hovedet paa Frø, og saa kom jeg Kløpulver i alle hendes Skuffer imellem Tøjet, for de staar altid aabne, og hun blev saa syg og gik og græd, men hun vilde ikke have Læge . . . og jeg kunde ikke faa mig til at sige det . . . Jeg er saa tidt ked af det . . . hun troede vist, det var Begyndelsen til Rosen, for det døde hendes Mama af . . .«

Tora sad og strøg Lily over Haanden: »Du skulde være *forfærdelig* god imod hende, saadan rigtig, *rigtig* god . . .«

De sad og smaasnakkede, saa faldt Tavsheden over dem, og med Tavsheden kom igen Frygten.

Lily spurgte: »Skal jeg fortælle Lafontaines Fabler paa Fransk? de er saa sjove.«

Men Tora kendte dem, hun foreslog at prøve, hvem der kunde flest Byer med *M.*

»Jamen saa skal vi jo have Papir.« Og Papir havde de ikke og heller ikke Lys og Blyant.

Véd du, Tora, ovre paa Grubbesholm, dèr havde de en Lærerinde, som røg *lang Pibe*, og hun lærte dem at ryge allesammen ogsaa Erna, som kun er syv Aar, og saa gemte de Tobakken nede i en tom Kælder, men Erna blev tilsidst helt syg, ligesom hun skulde dø, og saa blev det opdaget, og Greven lod lige med det selv samme spænde for og sendte Frøken Palmer bort . . . jeg kan ikke lide at ryge . . . kan du?«

»Nej, jeg har lovet Far og Mor, at jeg aldrig vil prøve det, før jeg er tyve Aar . . . det lugter saa grimt i Munden og paa Hænderne,«

»Jamen *hvis* vi nu røg, saa havde vi nok Tændstikker, og saa kunde vi tænde Alterlysene, og saa kunde de se baade fra Kren Abildgaards og fra Skolelærerens, at der var Lys i Kirken, og saa kom de nok i en Fart . . .«

Tora sukkede uvilkaarligt: »Hvad tror du, Klokken er?« »Den er vel henad ni!« »Nej, jeg tror snarere, den er tolv, det er vist *Midnat*!«

Pludselig sprang Lily op: »Skal vi danse Scottish? saa fløjter jeg til.«

»Her . . . i Kirken? . . .« Tora følte sin Næsetip som en Istap ved Tanken.

»Ja, enten det er paa det ene eller det andet Sted, saa *vil* jeg nu danse Scottish — nu *kan* jeg ikke mere holde mig og sidde paa en Pind . . .«

Tora sagde ikke noget, saa hørte hun Lilys lyse indsmigrende Fløjten og hørte hendes Fødder trippe og hoppe og skrabe mod det ru Murstensgulv . . . og inden hun vidste af, hvad hun gjorde, var hun selv bleven saa fortabt i Danseminder, at hun rejste sig og dansede hen til Lily. Bagefter dansede de den sirlige Elverhøjsmenuet, saa en Tomandslanciers og sluttede med Klapfinale. Nu lo de omkap, og saa slentrede de Arm i Arm nok saa fornøjede rundt i den kulsorte Kirke.

»Jeg er saa sulten, Lil . . . jeg kunde spise tørt Brød!«

Hoverende trak Lily Honningkagerne frem: »De er mindst otte Maaneder gamle, men skidt med det, jeg skraber dem med min Kniv, saa smager de nok godt!«

De spiste en hver, men da Lil vilde give Tora en til, sagde hun nej: »Vi skal hellere spare, vi véd ikke, *naar* vi kommer ud . . . det er saa forfærdeligt at sulte, man kan blive *gal* af at sulte . . . der var nogle Matroser, som i *ni* Dage ikke havde smagt en Bid Mad og saa *trak de Lod* og spiste hinanden . . . Far sagde selv, at det vistnok var sandt. Lily spurgte:

»Kunde du spise Mennesker, hvis du sultede?«

»Nej, jeg vilde *aldrig* spise Mennesker — aldrig . . .«

»Jamen hvis du nu var ved at *dø* af Sult? Hvad saa?«

»Saa vilde jeg . . . saa vilde jeg bide Hul i min ene Arm og suge Blod ud ligesom *Vampyrerne*, det er saa nærende.«

»Ja, for Mama spiser Tabletter med Okseblod, men Papa siger, hun bliver saa *tigeragtig* deraf, men det er nok kun Løjer . . . men jeg kunde nu *ikke* bide Hul paa mig selv . . . rigtig Hul . . . saa vilde jeg da før spise Jord og Orme og Sten og Græs . . .«

»Jamen hvis du var midt paa Havet i en Baad, hvad saa?«

»Paa Havet . . . saa vilde jeg tygge paa et Stykke Træ . . . bare man har noget i Munden, saa mærker man ikke, man er sulten . . . og i Sverrig lavede de Rugbrød af Birkebark . . .«

»Lil, jeg har en Idé: Du hopper op paa min Skulder, saa kan du naa Vinduet, og saa springer vi ud, ikke? . . .«

»Jamen kan du bære mig? . . .«

»Jeg har da løftet et Hundredpundslod som ingenting, og levende Ting er meget lettere end døde. Det er sært nok, at en levende Kat, der vejer 10 Pund, er lettere end en død, der ogsaa vejer 10 Pund — men det *er* sandt . . .«

De gik hen under de lange spidse Vinduer, bag hvilke Nattehimlen laa som mørkeblaat, tærnet Fløjl. Lily kom med Lethed op først paa Toras Ryg, saa paa hendes Skuldre, saa svang hun sig op i den dybe, snavsede Karm og gjorde sig rede til at hjælpe Tora bagefter.

»Tora, vi er to *Ærkefjolser* beggeto — Ruderne er jo alt for smaa . . .«

I Stilhed og med Besvær slap Lily ned igen.

De frøs.

»Tora, skal jeg sætte dit Haar i Krone? — Jeg kan godt, og det kan jeg gøre i Mørke . . . nej, det er sandt, jeg har jo ingen Haarnaale . . . skal vi alligevel ikke gaa op i Papas Stol, dèr er meget mere lunt, og der lugter altid saa rart af Foscarina . . .«

»Hvad er det?«

»Det er Mamas Parfume. Papa siger, den er altfor stærk til at være fin, men den *er* nu fin, og Mama bruger den, fordi den minder hende om Paris — hun siger, at naar hun bare lugter *Foscarina*, saa lugter hun *Paris* . . .«

Tora fulgte. Ja, der var hyggeligt deroppe, der var det, som de i Skolen kaldte »*nille*«, og som ingen vidste, hvad var for et Ord, men som betød *hyggeligt, rart, smaat, pænt.* Der lugtede yndigt, og de brede Silkehynder var bløde. De lagde sig paalangs, tæt sammen, hviskende om, hvad

der i Øjeblikket faldt dem ind. Tora fortalte Skolehistorier, der baade var til at le og græde over, Lily om sin Mama og Folkene paa Gaarden. Saa spurgte Tora: »Hvadfor maatte jeg ikke tale til Mal om Tyren?«

»Ja, hvis jeg nu fortæller det og du saa bliver syg eller kaster op?«

Men Tora klyngede sig ind til Lily: »Selv om der nu kom et levende Spøgelse, tror jeg ikke, jeg blev bange, naar vi ligger saadan . . .«

Saa hviskede Lily lige ind i Øret paa hende, saa det kildede, som om en Flue fløj om derinde: »Mal tjente hos to gamle Folk paa en Gaard tre Mil fra Viborg, og de havde en Søn, der var Skolelærer, og saa havde de en Tyr, og Mal holdt ligesaameget af dem, som om det var hendes Mama og Papa. Nu skulde Sønnen komme hjem, forstaar du, paa Besøg, og saa sad de i Mørkningen og snakkede, og den gamle Kone, hun spandt, og Mal sad netop og sang om Hjalmar og Hulda, og Manden, han sad og strikkede — for det gør tidt gamle Mænd her, naar de ikke har Gigt i Hænderne, Kongen har engang strikket et Par Hulstrømper til mig af tykt Uldgarn, og Papa sagde, at jeg *skulde* tage dem paa og gaa over og takke ham, men jeg tog tynde Strømper under, for de krassede —, saa sagde den gamle Mand: »Jeg synes, jeg kan høre Tyren, jeg vil gaa ud og se

til ham, og saa gik han, for Tyren kendte ham, og den var ligesaa from som en Ko til daglig. Den behøvede aldrig hverken at nikkes eller have Ring i Næsen. Mal, hun sad og var søvnig, og den gamle Mand kom ikke igen. Saa sagde Konen til Mal: »Jeg tror, jeg vil ud og se, hvor Fatter bliver af,« og Mal tænkte ikke paa noget. Men den gamle Kone kom jo heller ikke.

Mal sad og ventede, og da saa Konen ikke kom igen, gik hun ud i Gaarden for at se efter. Der var ganske stille, og saa var der En, som spilled paa Harmonika ikke ret langt borte. Men saa pludselig hører hun saadan en Traven og Trampen ikke fra Kostalden men fra Loen, og saa blev hun som Is paa hele Kroppen, for hun gættede straks, at der var sket en Ulykke. Men tænk, hun blev lam i Munden og kunde ikke sige et Muk. Hun stod og lurede henne ved Døren, og Tyren blev ved at rende rundt, og tænk, Lodøren var *ikke* lukket, den stod paa *Klem*. Men Mal satte Krogen paa. Karlen laa og sov i Karlekamret, men Mal tænkte bare paa, at Sønnen skulde komme paa Besøg, og saa satte hun sig paa Bænken ude i Gaarden, og dèr sad hun, lige til Sønnen kom. »Godaften, Mal, hvordan staar det til?« Mal kunde ikke sige et Ord. »Hvor er de Gamle, Mal?« Og da hun slet ikke lukkede sin Mund op, blev han vred og skældte hende ud og gik selv ind i Huset og ledte efter dem. Saa

kom han igen: »Du *skal* sige mig, hvor de er, hvis de da ikke er baade døde og begravede.« Saa endelig sagde Mal: »De er vist inde i Loen, men Tyren er der ogsaa, han har slaaet sig løs.« Saa faldt Sønnen badovs bagover og besvimede ligesom Frø, naar det tordner. Bagefter vilde han rende ind til Tyren og slaa den ihjel. Men Mal holdt saa fast ved ham, at han ikke kunde. Og ingen turde gaa ind til Tyren, saalænge det var Nat, den blev ved at rende rundt og *knurre* ligesom et vildt Dyr. Først dengang det blev Morgen, gik de op paa Høstænget ovenover, og saa saá de baade Manden og Konen, der var stanget ihjel og trampet paa og alt muligt. Saa skød de Tyren, og det var jo rimeligt. Og Sønnen var saa bedrøvet, at han blev *hellig* af Sorg. Tænk, han havde selv en lille Pige med Krøller, og en Dag klippede han alle Krøllerne af hende, fordi han syntes, det var *syndigt* at have Krøller. Men véd du, hvad jeg synes, var væmmeligt, det var, at den Dag, de Gamle blev begravede, saa gjorde Sønnen stort Gilde, og dèr *spiste* de Tyren, ogsaa *Sønnen*, han spiste en *Masse*, men Mal *rørte* ikke hverken Suppen eller Stegen, hun sagde, det var *gudsbespottelig* at spise et Dyr, som havde dræbt Mennesker. Det synes jeg nu ikke, for f. Eks. en Bjørn eller en Løve, selv om den havde ædt *Tusend* Mennesker, vilde jeg da magelig spise, men en Tyr, som havde stanget Ens

egen Mama og Papa — nej, det var ækelt . . . ikke?«

Tora laa og smaarystede: »Jeg vilde meget hellere druknes end stanges ihjel af en Tyr . . . og saa nær vi var ved det idag . . .« Det gav et Sæt i Lily, og Tora skyndte sig at sige: »Jamen vi kom jo storartet fra det . . .«

»Skal vi ikke sove lidt?« De prøvede, men det lykkedes ikke. Saasnart det blev helt stille, begyndte de begge at sukke.

Tora spurgte: »Lil, er du *vis* paa, vi kommer ud i Morgen? for hvis vi nu skal være her lige til Søndag, saa tror jeg, vi dør af *Tørst* . . .«

»Jo, jeg *véd*, vi kommer ud imorgen, for hver Morgen kommer Skolelæreren og ringer Solen op, og om Aftenen Klokken seks ringer han den ned, det er bestemt . . . men hvis du er tørstig, saa kan vi jo drikke lidt af Kirkevinen, den staar bagved Altret!« ». . . Nej . . . jeg *tør* ikke drikke af Kirkevinen . . . jeg véd ikke hvorfor, men det tør jeg ikke . . . der er noget med: *Hvo som æder og drikker sig til Doms* . . . jeg kan ikke huske det, det staar dèr ved Sakramenterne . . .«

»Frø gaar til Alters hver Maaned, men Mama gaar aldrig, selvom Papa tigger hende, for hun *vil* ikke drikke af det Bæger, som de andre drikker af . . .«

Tora var saa modfalden, at hun ikke svarede. Lily laa og spekulerede: »Du,

Tora, nu véd jeg en Maade, hvordan vi *kan* komme ud, men den er saa flov . . . for Bønderne er de allerværste til at gøre Nar . . . *hvis* vi klatrede op i Taarnet og ringede med Klokken af alle Livsens Kræfter . . . saa kom de jo straks og troede, der var Ildebrand . . . Jeg vil nødig, men jeg vil godt, hvis du vil . . .«

Tora sagde: »Nej, jeg vil godt vente til imorgen, inat gaar nok snart, det er allerede ved at blive lidt lysere . . .«

Lily kom med sin lille, drillende Latter: »Véd du, hvad det er, det er Maanen, som er ved at staa op . . . nu skal du bare se om lidt, saa bliver der nok helt lyst herinde . . .« Hun trak Gardinerne til Side. Tora rejste sig halvt, men kastede sig atter med en Gysen ned paa Sædet — det var for Alvor, som om Kirkestolene var levende formummede Mænd i store Kapper . . . hun tænkte paa Mordet i Finnerup Lade. Maaneskæret gjorde hende helt vild af Skræk: »Aah, Lily, Lily, pas paa mig . . . jeg tør ikke være her . . .« Lily slog Armene om hende og lod Gardinerne falde for: »Saa, nu er her mørkt igen . . . er det saa godt?«

Men Tora fór op og lyttede: »Hører du . . . der er nogen . . . der er nogen . . . tror du, det er de Døde . . . fordi vi rørte ved dem . . . Lily . . . Lily, jeg dør af Skræk . . .« *Ogsaa Lily hørte*! Et Øjeblik troede hun, det var dem fra Egemose, der havde opdaget, de ikke var kommen hjem — baade

Karen Amme og Ester Stuepige, som tæppede af, maatte jo vide det — men straks efter forstod hun, at dem kunde det ikke være. De vilde aabne Døren i en Fart eller banke paa eller raabe eller noget — men dette var som en sagte Skraben eller Filen eller Gniden. Det blev ved og blev ved. Saa lød det som en Raslen med et Nøgleknippe, og mange Nøgler blev prøvet. Endelig skuredes Døren op. Tora pressede sin Mund ind mod Lilys: »Vi vil dø sammen . . . Fader vor . . . du som er i Himlen.« Men Lily hviskede: »Ti dog stille . . .« Saa tav Tora.

Listende Trin hørtes, klaprende Trin. De standsede. Igen blev der raslet, filet, gnedet. De hørte nogen trække Vejret dybt. Lily pirrede Gardinet til Side og skottede ud, hun tvang Tora til at kigge: I Maanelyset stod en Mand ifærd med at bryde Kirkeblokken op . . .

Tora raabte indvendig uden Lyd: »Lille Far, lille Mor . . .« hun sagde altid *lille*, naar hun var syg eller bedrøvet. Pludselig begyndte hun indvendig at høre sig i Aarstal — i de vanskeligste — i de sønderjyske Hertuger . . . i de franske Konger . . . Bartholomæusnatten . . . hun følte tydeligt, hvordan Haaret rejste sig og blev hvidt, ligesom Mals, kridhvidt . . . hun tænkte paa den Nonne, der blev levende begravet, fordi hun elskede en Munk . . . og paa den Busk med de gule, haarede Stikkelsbær . . . og paa Hundestejler i klart Vand . . .

og paa Ester og Mardokai . . . saa kunde hun ikke finde flere Tanker at tænke paa . . . men kun Angst . . . Hun hørte Pengene klingre . . . hørte dem blive ligesom øst op og hældt i noget . . . hørte klaprende, listende Trin . . . hørte Døren blive lukket til, en Nøgle stukket i, vredet om . . . stille . . . stille . . .

Hun rullede nedad Hynderne, ned paa Tæppet og tænkte, at nu vilde hun sove i hundrede Aar . . .

»Tora . . . Tora . . . han er gaaet . . . Tora — du *maa* ikke dø . . .« Lily hældte Kirkevin ind i hendes Mund, ind i hendes Øjne, ned i hendes Hals: »Tora . . . lille, søde Tora . . . jeg vil slaa mit Akvarium itu . . . jeg vil aldrig gifte mig . . . vi skal altid bo sammen . . . Tora . . . Tora . . .«

Men Tora svarede ikke.

Saa styrtede Lily ned gennem Kirken og entrede op i Taarnet uden at betænke sig et Sekund. Hun tog fat i Rebet og kimede og klemtede og klemtede og kimede, medens hun selv skreg højt af Rædsel.

Tora var vaagnet. Hun vidste ikke rigtig af noget endnu. Hun tænkte et Sted dybt inde med forfængelig Glæde: Jeg var vist *rigtig besvimet* —! men straks efter saa hun Tyven for sig . . . og de formummede Mænd . . . og den brune »Mumie« med det sorte Haar . . . og de støvede Kister . . . Hun tog sig til Panden, hvorfor ringede de grimme, grimme Klokker? Hvorfor blev de ved at

ringe? Var der Ildebrand? Var hun død? Skulde hun begraves? Var hun skindød? Igen lukkede hun sine Øjne og vilde sove i hundrede Aar.

Hun mærkede kold Luft, hun mærkede yndig Lugt. Hun sad i en Vogn mellem Tage og Lilys Mama, og de græd allesammen. Og da Vognen kørte over Broen til Egemose, kunde hun ikke begribe, hvordan hun var kommen ud at køre, og hvordan det kunde være, at Lilys Mama sad dèr i hvid, nedringet Silkekjole uden saameget som en Hat eller noget over.

Pludselig raabte hun med stive Øjne: »I skal sige mig, om jeg er skindød!« Men da Lilys Mama smilede med saadan et kærligt Smil og sagde: »Nej, ikke en eneste Smule!« saa var hun igen beroliget.

Men det var altsammen noget løjerligt noget, for baade Hofjægermesteren og Lilys Mamas og Karen Amme og Soffi og Ester Stuepige og Tage og Ove og Kai — allesammen stod de omkring hende og klædte hende af. Det kunde hun da selv have gjort. Og Lily havde en umaadelig Bule i Panden over Bygkornsøjet, og hun græd. Men det var galt, for hun laa i Lilys Seng. Der kom en fremmed Herre med sort Skæg. Han sagde Frøken til hende. Det var en Doktor, for han tog Pulsen. »En lettere Hjernerystelse,« sagde han. Tora hørte det godt og tænkte: »Sikke noget Sludder!« Hun fik Is paa Panden, og det gjorde rart.

Saa blev der ganske stille, bare Karen Amme sad og strikkede udenfor Sengen. Men nu kom Ove og spurgte: »Gør det meget ondt?« Og saa lo hun, for det gjorde ikke det bitterste ondt, det bare rullede inde i Baghovedet, som om der var fuldt af smaa Hagl. Men da Ove var gaaet, hoppede hun ud af Sengen, inden Karen Amme kunde hindre det, og hen til Spejlet: Gudskelov, Haaret var ikke en Draabe hvidt! . . .

Karen Amme vilde lirke hende hen i Sengen, men hun gad ikke. Hun begyndte at tælle paa Fingrene, hvormange Livsfarer, hun ialt havde været i, men der var over hundrede Fingre, der blev ved at mylre Fingre frem.

Lige med et gav Pappegøjen sig til at hviske: »Fanden rive, raspe, gylpe og brodere mig —,« og derover kom Tora til at le saa voldsomt, at alle Haglene rullede væk, og hun blev helt rolig inde i Baghovedet.

Lidt efter laa hun og Lily i samme Seng og gnaskede i sig af alle Middagens Herligheder. Og da de endelig for Alvor skulde til at sove, hviskede Tora: »Véd du hvad, Lily, det var nu alligevel et *Varsel*, den Nat, jeg drømte om den undvegne Fange!« Og Lily svarede: »Mal siger ogsaa, der *er* Varsler til, det gælder bare om *selv* at oplève dem!«